

ANNOTATIONES
 RENATI GVILLONII
 IN GRAMMATICAM
 GRAECAM CLE-
 NARDI.

Alpha, vita, &c. Clenardus pag. 3.

P V D Græcos literæ sunt tantum viginti quatuor: quarum figuræ, nomina & potestates (quæ tria literis cuiuscunque linguæ accidunt) deinceps collocantur apud Clenardum pag. 3. Figura enim id nec dubiè est quod certis lineamentis atque tractibus, literæ corpus depingit. Nomen est ipsius elementi appellatio. Potestas verò, literæ ipsius valore pronuntiatione indicat. Multiplex quidem certè & varia est cuiusque literæ figura, cuius varietatem colliges tum ex Clenardo, tum ex elementalibus libellis, qui vulgi manibus quotidie teruntur. Idem de earundem nomine & potestate facito.

Vocales longæ η, ω, &c. Clenardus pag. 4. ver. 1,

Capitalis & primaria omnium literarum Græcarum diuisio est, ut illas findas in Vocales septem, & in septendecim Consonantes. Vocales deinde subdividas in longas, η, ω: in duas breves, ε, ο: & in tres ancipites, α, ι, υ. Longæ sunt, quæ semper longam efficiunt syllabam, nisi quum terminant dictionem, & sequens dictio incipit à vocali: tunc enim vocales natura longæ, & diphthongi omnes communem faciunt syllabam. Animaduersione igitur dignum, η, ω, in capite seu initio dictionum, in medijs item dictionibus, in fine dictionum se-

a   quente

quente Consonāte, perpetuò longas esse. Et si cōti-
gerit (vt dixi) illas finire dictionem, & sequentē di-
ctionē incipere à Vocali, tum η & ω , omnes præter-
eà diphthōgi tam propriæ quā impropriæ (quæ &
suapte natura longæ sunt, haud secus atq; η & ω) in
carmine redduntur ancipites. Proinde ante Voca-
lem sitæ, poëtica licentia sæpissimè corripuntur.

Breues vocales, ϵ , o , sunt, quæ semper breuem
faciunt syllabam, nisi extendatur positione. Fit au-
tem & Græcis & Romanis positio, quādo post vo-
cales natura breues (cuiusmodi apud Græcos sunt
 ϵ & o) duæ subsequuntur Consonātes: vt $\epsilon\rho\kappa\theta$, se-
ptū seu vallū: $\delta\rho\mu\eta$, id est eruptio, motus, impetus,
in quibus ϵ & o positione producuntur. Et apud Lati-
nos, Arma virūmq;, &c. Aut quādo litera duplex,
nempe ζ , ξ , ψ , sequitur, quarum duplicium vna
quælibet æquè pollet, atque duæ simplices Conso-
nantes, vt infra, $\sigma\upsilon\upsilon\delta\epsilon\omega$, docebimus inter ipsarum
duplicium excutiendum potestatem.

Ancipites siue Communes, α , ι , υ , Græcis di-
cuntur $\tau\acute{\alpha}\delta\iota\chi\rho\nu\alpha\ \phi\omega\nu\acute{\iota}\nu\alpha$, id est, bitemporæ Vo-
cales, quia duorum sunt temporum, & ancipitis
quātitatis, nunc breuem, nunc longam constituē-
tes syllabam, Non Hercule in eadem dictione, sed
in quibusdā productæ, in aliis verò correptæ vsur-
pantur. Dico itaq; α , ι , υ , non ideò vocari $\delta\iota\chi\rho\nu\alpha$,
quòd ad cuiusvis arbitrium, vt quidam existimāt,
in vna eadēque dictione & produci & corrip-
queāt, sed eo modo $\delta\iota\chi\rho\nu\alpha$ esse, quo omnes Voca-
les apud Latinos: ita quòd in hac dictione omnino
producantur, in illa corripantur, vt fusiùs doceb-
imus in nostro Enchiridio ad cognitionem Accen-
tuum

rum & quantitatem syllabarum.

Tu rursum subdividito septem Vocales in Mutabiles & Immutabiles: Mutabiles tres, α , ϵ , σ , quæ id nominis sortitæ sunt, quia in capite thematis ali cuius Verbi cõstitutæ, in Verborum Præt. mutantur, nempe α & ϵ in ν : & σ in ω : eodem quoq; modo in primo Futuro quorundam Verborum sextæ Coniugationis, & in thematibus Verborum in μ , si in sexta fuerint formatiua. Quid formatiua litera sit, videbis paulò post. Immutabiles quatuor sunt, η , ι , υ , ω : quæ si in Verborum thematibus fuerint capitales, seu initiales, in Præteritis non mutantur.

Diphthongi propriæ, &c. pag. 4. ver. 7.

Ex simplicibus præscriptis Vocalibus coalescunt ac conflantur Diphthongi duodecim, quæ diuiduntur in proprias Diphthongos, & improprias. Propriæ sunt sex, quas discas ex Clenardo: quæ, ut placet Grammaticis, ita dicuntur, quod naturalis pronuntiatio illas postulet: quippe quæ eo quo scribuntur modo & proferuntur, aut certè proferri debent. Impropriæ contra sic dicuntur, quod pronuntiatio naturalis illas non requirat. Tu eas divides in $\acute{\alpha}\phi\omega\nu\nu\varsigma$ & $\kappa\alpha\kappa\omega\phi\omega\nu\nu\varsigma$. Tres sunt $\acute{\alpha}\phi\omega\nu\nu\varsigma$, α , η , ω , quæ quia scribuntur quidem, sed non proferuntur, præterquam instar simplicium Vocalium α , η , ω , sine punctis subtus, quæ polleat iota, meritò profecto diphthongi hæ tres $\acute{\alpha}\phi\omega\nu\nu\varsigma$ vocitantur, hoc est, mutæ, seu obmutescentes: tu vnica dictione a sonas vocares, si dictione Latina cum Græca compositionem reciperet: dicuntur enim quasi $\acute{\alpha}\nu\upsilon \tau' \phi\omega\nu\nu\varsigma$, quod voce careant saltem diphthongata, ut sic, docendi gratia, dixerim. Tres reliquæ $\nu\upsilon$, υ , $\omega\upsilon$, ob duriusculam

proprias Diphthongos parit, *ei, eu*: *o* item proprias propagat, *oi, ou*, *n* autem & *ω*, Diphthongos tantum improprias *nu, n̄, ωu, ω̄*. Antiqui enim (ne quid silentio supprimam, quod sit operæpretium) aut non suppingebant prorsus iota in Diphthongis *ei, n̄, ω*, quem morem adhuc retinuerunt Dores: aut certè ea utebantur figura, qua paulò antè depinximus *y*; hoc videlicet modo pingentes, *ei, ni, ωi*: sed quia & scriptores & Calcographi in forma earum depingenda, sæpius ac numero hallucinabantur, diphthongos plerunque proprias impropriarum vice depingentes; ob id aliud commentum subiit animos eruditorum: nempe ut punctum exile substerneretur, subiaceretve corpori ipsius Vocalis, aliqui præpositiua: quod quidem punctum designaret siue polleret iota. Veruntamen illud esse prætermittendum videtur minimè; videlicet *v*, non solum subiunctiuam esse vocalem in Diphthongis *au, eu, ou, nu, ωu*, sed etiam præpositiuam in Diphthongo impropria *y, yds, μ̄ν̄ια, ἀπ̄ρυα*, & in consimilibus; quæ innumera sunt, quæque possis ipse venari tibi, legendo classicos autores. Quandoquidem autem non ita multò antè vocales diuisimus in Mutabiles, & in Immutabiles, eadem quoque diuisio in diphthongos proprias non inconcinnè cadit: siquidem earum quædam sunt mutabiles, utpote *ei, au, oi*: quædam verò immutabiles, nimirum *ei, eu, ou*: de quarum & transmutatione & statu agemus pluribus cum Clenardo suo loco, in tractatione **Augmenti temporalis Verborum**.

Mut e

Mutæ	{	Tenuēs	ω, κ, τ,	} pagina 4. versu 10.
		Mediæ	β, γ, δ,	
		Adspiratæ	φ, χ, θ,	

Diximus paulò antè Consonâtes secūdam constituere partem generalis diuisionis literarū apud Græcos, quæ profectò subdiuidendæ sunt in Mutas, Duplices, Liquidas, & in σ: & sic in septem Vocalibus, nouem Mutis, tribus Duplicibus, quatuor Liquidis & σ, habes iustū numerū viginquatuor literarū Græcarū. At subdiuidere denuò debes Mutas nouē, in tres Tenuēs, ω, κ, τ: tres Mediās, β, γ, δ: & tres Adspiratas, φ, χ, θ: quæ duobus modis considerantur. Priore modo sic, recto videlicet ordine, ω κ τ, β γ δ, φ χ θ, & hoc modo fermè per se & sine relatione aliarum ad alias expenduntur. Posteriori autem modo illas consideraueris ordine in formula proposita transuersariò, nempe à summo deorsum, sic ω β φ, κ γ χ, τ θ θ, vt ω & φ extremorum contrariorū rationem obtineāt, haud secus atque album & nigrum apud Philosophos. Idem de reliquis Mutis iudicium, nimirum vt Tenuēs semper propriis opponantur Adspiratis: è contrariò verò Adspiratæ tenuibus, quia naturam inter se contrariam sortiuntur. Intericiantur autem mediæ, quòd mediani quandam rationem & naturam habeant inter vtrasque extremas, inter Tenuēs videlicet & Adspiratas.

Tenuēs idè sic nuncupâtur, quòd sine vllo spiritu denso ac sibilante proferantur. Adspiratæ contrà: quia cum spiritu crasso, denso, spumoso, & cum sibilo proferuntur. Mediæ autem, vt diximus, cum vtrisque extremis ita cōsentiunt, vt nec pro-

sus spiritu careant, nec prorsus ad spumofum flatum Adspiratarum accedant, Isthæc autem Mutarum oppositio inter se ideò fit, quia aliæ in alias sæpissimè migrant, vt faciliè coniecere licet in deductione aliorum Temporum ex aliis in Coniugationibus Verborum. Hic obiter notandum, primum ordinem contrariorum primam constituere Coniugationem, vt $\omega, \beta\omega, \varphi\omega$: & secundam, vt $\kappa\omega, \gamma\omega, \chi\omega$: tertium item tertiam, vt $\tau\omega, \delta\omega, \theta\omega$. Hactenus de Mutis.

Duplices ζ, ξ, ψ, pag 4. ver. 24.

Duplices idcirco dicuntur, quia duarum vim habent simplicium Consonantium, in easq; non raro explicantur & dissoluntur, quum ex illis Analogicè conficiantur. Atq; adeò tres sunt, ζ, ξ, ψ: quarum ζ fit ex ω , vel $\sigma\delta$, & in eas sæpissimè resoluitur, præsertim apud Dores: vt pro $\sigmaυζίζ\omega$, & $\thetaζ\omega$, $\sigmaυξισ\delta\omega$ & $\theta\sigma\delta\omega$ scribunt Dores: $\mu\acute{\alpha}\alpha\omega$, id est, pinso, inde $\mu\acute{\alpha}\xi\alpha$, quam Latini usurpata dictione Græca massam vocant. ξ autem non tantum $\kappa\sigma$, sed & $\gamma\sigma$, & $\chi\sigma$ valet: vt $\mu\acute{\nu}\xi\alpha\xi$, id est, barba menti: à quo nomiue, resolutio ξ in $\kappa\sigma$, atque adeò inter utrunque collocata vocali σ , fit casus gignendi, & alij pariter obliqui casus: vt $\mu\acute{\nu}\xi\alpha\kappa\sigma$, $\mu\acute{\nu}\xi\alpha\kappa\iota$, &c. $\theta\acute{\omega}\xi\alpha\xi$, $\theta\acute{\omega}\xi\alpha\kappa\sigma$, & id genus alia. Sed aliquando, vt dixi, in $\gamma\sigma$ explicatur eadem ratione seruata quæ in $\kappa\sigma$: vt $\acute{\alpha}\rho\xi\alpha\xi$, $\acute{\alpha}\rho\xi\alpha\kappa\sigma$. Item in $\chi\sigma$, vt $\theta\rho\xi\xi$, $\tauειχ\acute{\omicron}\sigma$. Verum enimuerò ψ, seruata præterea ratione ea, quæ in superioribus, dissoluitur plerunque in $\omega\sigma$, inserta vocali, vt inde confurgat obliquus casus in nominibus: vt $\kappaυκλ\omega\psi$, $\kappaύκλ\omega\psi$, $\acute{\omega}\psi$, $\acute{\omega}\psi\acute{\omicron}\sigma$. Aliquando verò in $\beta\sigma$, interiecta vocali

vocali: vt ἄραϕ, ἄραβϑ, φλάϕ, φλεβός. & aliquando in φσ: vt σκίραϕ, σκίραφϑ: & alia eiusdem modi plurima.

Liquidæ, siue Immutab. pag. 4. ver. 27.

Quatuor sunt liquidæ Græcis, λ, μ, ν, ρ, totidem Latinis, & eadem, aut saltem eiusdem potestatis, l, m, n, r. Sed Græcis prætereà Immutabiles vocitantur, quòd non mutantur, migrantve in alias Consonantes, neque in Declinationibus Nominum: vt τῆλμ, addendo os, non mutato ν finali litera recti, fit Genitiuus τῆλμϑ: sic δάμαρ, δάμαρῆϑ. Neque in verborum Coniugationibus, vt ψάλλω, μ, ψάλλω: νέμω, μ, νεμῶ: in utroque tempore λ & μ immotæ manent: sed quemadmodum præsentis, ita futuri literæ sunt characteristica.

Σ omissum à Clenardo.

In consonantium subdiuisione omisit σ Clenardus: idque fortasse de industria, quòd non sit de classibus Mutarum, Duplicium, Liquidarum. Non enim muta est, quia neque tenuis, neque media, neque adspirata. Ad hæc non duplex, quum non æquiualeat duabus simplicibus cōsonantibus: nec tandem immutabilis, quum in casu gignendi plerumque mutetur in τ, δ, θ: vt λέβης, λέβῆϑ, μένας, μέναδϑ: ὄρνις, ὄρνιθϑ. Proinde σ à quibusdam μοναδικόν, id est, sui cuiusdam iuris, ac suæ potestatis dicitur: à quibusdam verò ἄσημον, id est, sine nota & signo, quòd aliarum consonantiū notas iniustas habeat minimè: nepe vt vel muta dicatur, vel duplex, vel liquida: sicuti in grege ouiuū, cæteris ouibus signatis, si earum aliqua non sit eodē quo alię signo insignita & notata, illa vocatur ὄρις ἄσημϑ,

a 5 quasi

quasi nulla signatione signatam ouem dicas.

Accentus tres, &c. pag. 1. ver. 3.

Accentus à Verbo Accino dictus, quòd accinat dictioni quã afficit. Huic Nomini respondet Græca vox *προσῳδία*, à *πρός*, id est, ad: & *ὄδῃ*, carmen, canticum. Est autem Accentus pronuntiãdii ratio, syllabæ accidens. Syllabarú porrò aliæ longæ, aliæ breues, & aliæ ancipites, quæ pro ratione quantitatis suæ acuuntur aliæ vel grauantur, aliæ verò circumflectuntur. Itaque tres sunt Accentus, Acutus, Grauis, Circumflexus.

Acutus sic pingitur, fitque ex sinistra parte maiusculæ literæ lambda Λ .

Grauis ex eiusdem parte dextera.

Circumflexus ex vtraque Λ , aut sic σ ex superiori parte literæ θ , qui & hoc modo ornanda potius scripturæ, quàm vllius necessitatis ergò notatur.

Notandum obiter, Græcos in assignandis Accentibus solitos esse singularum dictionũ syllabas ordine præpostero & retroacto supputare, nimirũ incipiẽtes ab vltima, à qua fit progressus ad penultimam, & à penultima ad antepenultimam. Ultra antepenultimam non retroagitur accentus, neque apud Græcos, neq; apud Latinos. At in hoc differunt Latini à Græcis, quòd Latini, vt proprium dictioni cuique assignent Accentum, penultimæ syllabæ dictionis illius quantitatem perpendunt: vt quũ dõminus penultimã habeat breuẽ, ideò eius accentus in antepenultimã retrahitur syllabã. Dicimus ergo, Bárbara, pyrámidum, síleat, mirácula, Mémphis: acuedo in singulis polysyllabis declinabilibus vocibus antepenultimam propter penulti
mam

nam breuē: quæ si longa foret, Accentū perpetuò retineret: vt meditat̄is auēna. Veruntamen in dictionibus dissyllabis, siue longa siue breuis sit penultima (voco autem illam Penultimam, quæ anteit proximè vltimam dictionis cuiuslibet syllabā, etiam si prima sit dictionis, vt in Dissyllabis omnibus) eidem penultimæ perpetuò insidebit accētus. Exemplum de longa penultima, vt tégmine fagi, línquimus árua, léntus in úmbra. De breui, vt Déus, áqua, mánuſ, & reliqua cohors dissyllaborū id genus. Solæ autem indeclinabiles voces apud Latinos accentum in vltima syllaba accipere possunt, cuiusmodi sunt porrò, ergò, maximè, & similes. Vtusus tamen in omnibus frequentior præualeat. Verumenimuerò vltimæ syllabæ quantitas apud Græcos expenditur, atque adeò pro ratione quantitatis vltimæ assignatur apud eos accentus, nunc in eadem vltima, nūc in penultima, nunc in antepenultima, vt nos docebimus fusiùs in nostro Enchiridiò ad notionem accentuum. De locis autem singulis singulorum accentuum id interrim est prælibandum, Acutum utpote in dictionibus tres sedes sibi vindicare, vltimam, vt θεός. ὄσ enim vltima syllaba acuitur: penultimam, vt λόγος, ἦρας: antepenultimam, vt τὴν πλοῦτον, παράκλησιν. Et verò solus Acutus, sua veluti prærogatiua, antepenultimæ insidere potest. Siquidem Circumflexus duas tantum sedes occupat: vltimam, vt ποῖος: penultimam, vt βοᾶτε. Grauis autem, quam intelligitur in quacunque syllaba dictionis cuiuslibet, quæ neque acuitur, neque circumflectitur: nusquam tamen pingitur, nisi demum in vltima

ultima dictionis syllaba, tum maximè, quum *ὅτι σιπέπασαυ*, id est, in consequentia verborum & continuatione vocum inter se, qui Acutus infidebat ultimæ syllabæ dictionis, aliam dictionem præcun- tis in structura orationis, mutatur in grauem, vt passim contingere solet.

Acutus attollit syllabam quam afficit, *θεός*. Circumflexus tardat, vt *βοῶμεν*. Grauis verò est æqualis pronuntiationis tractus, communisque tenor his syllabis, quæ nec acutitonæ sunt, nec inflexæ, vt *φιλοσοφία*, solum iota acuitur, reliquæ syllabæ graues sunt; & vt docet Demetrius, *καὶ ὁμαλισμάων ἀναρινώσκον*, id est, leguntur seruatæ æqualitate pronuntiationis. Et quia deforme fortasse fuerit tot apices singulis inscribere syllabis, idèò suis partibus fungens, nusquam Grauis, nisi loco Acuti in solis (vt dixi) ultimis syllabis, idque in cõtextu orationis, vt *θεός ἡμῶν*, id est, Deus noster.

Illud præterea adiciendum ad extremum videtur, dictionem acutitonam per se positam, hoc est, citra complexum orationis, aut etiam in clausula, collocatam, quippe quæ terminet sententiam, Acutum perpetuò retinere accentum, nec conuerrere Acutum in Grauem, nisi in oratione perpetua continuetur cum sequentibus aliis dictionibus, sic, *ἔστι ἀνὴρ καλός, καὶ ἀγαθός*: quum alioquæ & ἀνὴρ & καλός & ἀγαθός ultimas syllabas suapte natura acuant. Hunc in modum autem accentus diuidas licet, vt dicas accentuum alios dictionum esse, alios verò syllabarum. Duo sunt accentus dictionum, Acutus videlicet & Circumflexus, quorum alterutro quælibet apud Græcos dictionis signitur.

signitur. Cæterū Grauis dicitur Syllabicus, quia in omni syllaba esse intelligitur, qui neque acuitur, neque circumflebitur. Enimuerò qui accentus quibusque dictionibus debeatur, aperiemus quā poterimus luculentissimè in nostro libello de Accētibus.

Spiritus duo, Asper, &c. pag. 5. ver. 3.

Duo sunt apud Græcos Spiritus, Asper siue densus, qui præfixus literis maiusculis sic [†] pingitur, ut in parte sinistra literæ H ita concinnetur. Minusculis autē præpositus sic [†], ut pars sit media circuli integri, ac veluti semilunium, cuius cornua explicentur in dexteram: pars verò gibba & circumferentia in sinistram: ut [†] Ὅμηρος, ἄρματα. Tenuis siue lenis, cum maiusculis literis vocalibus sic ex dextera parte vocalis H, hoc modo [†]: cum minusculis autem sic [†], ut sit pars altera circuli integri, aut semilunij, cuius cornua ad sinistram: circumferentia verò cum gibba parte ad dexteram vergant: ut [†] Ἄνθρωπος, ἀνθρῶς. Hactenus exemplis comprobatum, notas Spirituum supra vocales initiales dictionum collocari. Omnis enim dictio incipiens à vocali, vel adspiratur, ut ἕτερος, vel tenuatur, ut ἀλήθεια. Ut autē in transitu nonnihil de pronuntiatione quoque Spirituum dicamus, quæ haud dubiè silentio prætereunda minimè videtur, animaduertas licet Spiritum asperum Græcorū cum suis vocalibus haud secus proferri atque [†] he literā Hebræorū cū punctis vocalibus: aut apud Latinos h, quæ nota dūtaxat est adspirationis præfixa vocalibus, ut ha, he, hi, ho, hu. Econtrario verò spiritus tenuis Græcorum profertur, ut aleph Hebræorum cum suis motionibus, sine vlllo videlicet spiritu flatuue

flatuue denso, atq; adeò hesitâte, vt in *hē* in gutture. Vel dicas tenuē spiritū Græcorū profecti eo modo, quo Latini vocales suas sine h nota aspirationis pronuntiat: vt a, e, i, &c. Nec te malè habeat, studiose lector, q̄ sinam te hoc loco ambiguū vtro spiritu insignire vocalē dictionis initialem debeas, si tibi calamo sit admouēda manus. Nō enim præsentis est instituti atq; operis, spiritūū regulas tradere) notas & pronuntiationē duntaxat edere hoc loco in animo est) quia maius profectò otiiū postu lauerit, quàm quod nobis in præsentia cōtigit. Proinde tu interim dū maius nasciscamur, quò eas peculiari aliquo libello p̄stringamus: ipse multa frequētiq; eximiorū autorū lectiōe venabere, vt eorū Spiritūū vsus tibi cōpares. Vfus enim omnium artūū magister atq; architectus, rectè cōparat⁹, eas quas experis Spiritūū regulas abūdè satis suggeret.

Consonans *Ϸ*, &c. pag. 5. ver. 13.

P & *v* in principiis omnium dictionū perpetuò adspiratur, hoc est, notatur spiritu aspero, vt *ῥώμη*, *ῥίπτα*: ὕδρ, &c. Quòd si *Ϸ* in mediis dictionibus geminerur, prius *Ϸ* tenui spiritu signatur, ne syllaba illa desinat in literam adspiratam. Nulla enim apud Græcos syllaba in adspiratā desinit: *Ϸ* verò posterius, quia initiū est nouæ syllabæ, idcirco perinde atq; in principio dictionis, adspiratur: vt *παρρησία*, id est, dicendi libertas atque licentia. At *Ϸ* simplex vnicūmve, in medio dictionis corpore neutro duorum spiritūū signari debet. Quū autem dixerim, nullam apud Græcos syllabā desinere in literā adspiratam, argutulus aliquis, legis huiusce præuicator, conabitur fortasse euertere hanc nostrā sententiam

tentiã, atq; ostendere eius, quod diximus, contrarium. Cui hoc vnũ velim responsum, Si contigerit duas reperiri adspiratas in media dictione, vt in ἀφρον, vtranq; adspiratã coniunctim pertinere ad sequentem vocalem, id quod cõpositiones plerunq; indicant: nam in ἀφρον, α priuans est, pro ἀνεν: vnde seorsum proferri debet, & non sequente adspirata: φρόν verò item separatim, ex quibus componitur ἀφρον, id est, ἀνεν ἢ φρόν, sine inuidia, seu inuidia carens. Idem iudicium de reliquis etiam in appositione, vt νύχθ' ὄλω.

Apostrophos nota est, & c. pag. 5. ver. 17.

Ἀπόστροφ, ab ἀπό, à, & στρέφω, verto: vnde ἀπόστροφ, auersio. Nota est detritæ seu elisæ & reiectæ vocalis à fine dictionis. Auersionis enim nota ponitur supra locũ ablatae vocalis à fine dictionis, propter initialem capitalẽmque vocalem sequentis dictionis: vt ἐπ' ἐμέ, pro ἐπὶ ἐμέ. Solent autem hoc pacto elidi quatuor vocales, quarum in locum Apostrophi nota sufficitur, α, ε, ι, ο, & duæ Diphthongi apud Poëtas, αι, οι, Eliditur & η per Apostrophum, licentia Poëtica, apud Homerũ in catalogo nauũ: vbi in exemplari Aldino sic habet, Τληπόλεμ' δ' ἐπὲ ἕμ' τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ ἐυπύκῳ, id est, Tlepolemus autem posteaquã educatus est in palatio affabrefacto. In quo vers. τράφ' pro ἐτράφη positũ est, vt docet vetus Interpres Græcus. Notã autem Apostrophi sic describas: depingãsq; oportet, vt sit dextra pars circuli ad vltimã consonãtem appositã, qua ostenditur parti orationis deesse vltimã vocalem. Ex hac autem Apostrophi descriptione, constat eam tenuis spiraculi figurã habere.

Verũm

Verum in hoc differunt, quòd signum Spiritus tenuis in principiis dictionū à vocalibus inceptarum ponitur: Apostrophī verò nota infidet literæ finali, index utiq; (vt dixi) vocalis, vel Diphthongi in calce reuulsæ, vt ἄρ' ἔτος.

Quæ si adspiretur, &c. pag. 5. ver. 19.

Notabis hoc loco mutam tenuem σ, κ, τ , & in compositione, & in appositione manere tenuem, nec cōverti in propriam adspiratam aut vocalem capitalem sequentis dictionis affectam spiritu tenui. In appositione, vt $\omega\acute{\alpha}\tau'$ ἔλεγον: in cōpositione, vt $\kappa\acute{\alpha}\lambda\acute{\alpha}\rho\alpha\tau$. Quòd si vocalis sequens adspiretur, tenuis muta finalis præcedentis dictionis migrabit in propriam adspiratam ϕ, χ, ψ . Quia omnis tenuis muta perpetuò concipit adspirationem sequentis vocalis: vt $\nu\acute{\alpha}\chi\theta'$ ἄληψ. Et quia appositio est, non cōpositio, ipsa vocalis sequens suā etiā retinet aspirationē, quam in compositione perderet seu abiiceret: vt in $\kappa\alpha\theta\acute{\alpha}\pi\tau\omicron\mu\alpha\iota$, ἀφερδμαι, & similibus.

Υφῆρ, id est, subunio, nota est, qua utimur quum duas dictiones natura diuisas coniungimus: vt ὅπως ἔμ: vel quæ malè diuisas coniungit, hoc modo; Pauca in conuiuio loquere: vel conspici tur sus, conspicitur sus.

Υποδιαστολή, id est, subdistinctio, est nota qua non cohærentia discernuntur: vel distinctio est, quæ syllabas malè cohærentes separat, sic, τό, τε: aliud enim significat τότε, ὅ, τι & ὅτι,

Latini inter declinandum, &c. pag. 6. ver. 18.

Ἄρθρον Græci Articulum vocant, & vt autor est Moscopulus, deducitur ab ἀρῆα, quod est coarpto, compingo, & cohætere facio, quod hoc

Artic

Articulo membra orationis coaptentur, cohæreât inter se, & compingantur: Nominum Præterea & Calus & Genera dignoscantur. Minutissima quidè certè orationis particula est Articulus, sed eiusmodi, vt si eam tollas, nihil aptum, nihil integrum nihil sonaueris decès. Quemadmodum enim hæc corporis nostri moles articulis roboratur, vegetatur, & compingitur: sic Articulis orationis partes alioqui dissitæ & discriminatæ, compinguntur. Idioma autem Romanum articulos ignorat: quippe quod ne voce quidem vlla Græcorum Articulum exprimere ac reddere queat. Ceterùm quod Grammatici Latini Nominum declinandorum casibus præfixerunt hic, hæc, hoc, id nec dubiè docèdi gratia fecerunt, non quòd Latinus sermo illos haberet Articulos. Gallicus sermo Articulos habet, atq; adèò Græcanici Articuli vim exactè noueris ex idiomate Gallicano: vt si Græcus dixerit, ἡ ἰσθίης τῆ Πέτρης, Gallus suo idiomate sic reddet, *la robbe de Pierre*: Romanus verò, *vestis Petri*, sine expressione Articulorū & Græcanicorū, & Gallianorum. A superiore oratione Græca exime Articulos ἡ & τῆ, nihil decentius sonabis, quàm si dicas Gallicè *robbe Pierre* sine Articulis *la* & *de*: id quod ineptum prorsus apud Gallos fuerit: nō perpetuò tamen Emphatica erit apud Græcos particula Articulus. sed aliquando addetur, aliquando verò detrahetur, veniuntandæ orationis gratia. Vt attè res ponatur ob oculos, dicemus articulos Gallorum à nonnullis Notas casuum non omnino ineptè appellari. Eas autem docèdi gratia sic proponemus. Articulus Masculeus singularis apud Græcos est ὁ,

b qui à

qui à Gallis exprimitur hac voce *le*: vt ὁ δέσποτης, *le seigneur*: Feminus Articulus ἡ Græcè, *la* Gallicè: vt ἡ δέσποινα, *la dame*: & in numero multitudinis vtriusq; generis dicimus Gallicè *les*: vt οἱ δέσποται, *les seigneurs*, αἱ δέσποιναι, *les dames*. Galli cum Hebræis carēt Articulo Neutrius generis: sed pro eo vtriq; vsurpant Masculeum, Articuli autem Gallorum exprimentes Articulos casus Gignendi Græcorum, habita tamen ratione Generis & Numeri, sunt *de, du, des*. Dandi casus *a, au, aux*, & sic deinceps. Enimuerò eadem fermè in omnibus est Gallicum cum Græcis & constructio, & loquendi ratio. Proinde vtranq; literam, vtpote cum altera conferas, vt ex energia vnius alterius vires non ægrè agnoscas. Musa quidem certè Romana quâquam apud se superba & elegans, tamen non perinde facile cum Græca conferri potest.

Prima est in *us* Masculinorum, &c. pag. 7. ver. 6.

In ea fuit hæresi Clenardus, vt quorūdam neotericorum opinionem sequutus, putauerit quedā Nomina in *us* primæ Declinationis, communis esse generis. ego verò frequentiore vsum iugiter approbans, facilius subscripserim opinioni Theodori Gazæ, & Demetrii Chalcondylæ, aliorūq; priscorum ac primariæ classis Grammaticorum, qui omnia primæ Declinationis Nomina, siue simplicia sint, siue composita, siue deriuata, sub vtraq; terminatione, ac videlicet, & *us*, Masculea esse censent, vt omnia secundæ sunt fœminea. Quòd si à Nominibus Primæ Fœminea deducere velis, tu illa ex prima, quæ propria Masculinorum tantum, deriuabis, vel in secundam, vel in quintam, præut
 Nomi

Nomini congruet magis & quadrabit, vel secūda, vel quinta. vt ὁ δικάτης, ἡ δικαστεία, τῆ δικαστείας: ὁ ψάλλης, ἡ ψαλλία, ἰας: ὁ πολίτης, ἡ πολιτεία, πολιτείας: ὁ δειπότης, ἡ δεισιπότης, δεισιπότης, & δεισιπότης, οὐ, ἡ παρακοίτης, παρακοίτης.

Tu idem de reliquis iudicato atque obseruato legendis autoribus nominatissimis.

Dualia & Plural. &c. pag. 7. ver. 19.

Articulus Fœmineus Dualis numeri est, τῶν, τῶν, Pluralis αἱ, τῶν, &c. Vbicunq; habet τ litteram capitalem, aut supra vocalem initialem spiritū asperum: tu inde vtrunq; detrahito, habebis singulas κατὰ λέξιν singulorum casuum Dualis & Pluralis numeri nominum omniū primæ inflexionis. Quādo ergo dicit Clenardus (cōueniunt cum articulo) nō possunt cū εο, nisi terminatione tantū conuenire. Iam verò oculos deflecte in elenchum Declinationis, in quo ab Autore præscribitur tibi formula inflectēdorū per singulos & numeros & casus nominum omnium huiusce classis primæ,

Finite in δα, θα, ρα, &c. pag. 8. ver. 10.

Quæ Nomina secundæ inflexionis desinūt in α, illa formant Genitiuos mutato α in η, vt μέσσα, μέσσης. Excipe inde habentia δ, θ, ρ, aut vocalē diphthongūve pro literis characteristicis: quia eiusmodi omnia retinent α finalem recti in obliquis omnibus immutabilem: vt μῆα, μῆας, α, αν. Reliqua exempla repetas ex Clenardo. Siquidē autem dictio omnis apud Græcos suam habet characteristicam, id est, formatiuam, figuratiuāve: nec dubiē illam voco Characteristicam dictionis litteram siue vocalem, siue consonantem, quæcunq; proxi-

mè anteit vocalem illius dictionis finalem.

A præterea putum vocat Clenardus, quod vel vocalem vel diphthongum ante se habet pro figuratiua. Quia omnis litera, imò & syllaba apud Græcos pura diceretur, quæ habuerit ante se vel vocalè simplicem, vel diphthongum pro characteristica. Quòd si habet consonantem, diceretur impura.

Dualia & Pluralia, &c. pag. 8. ver. 21.

Neutra tertiæ in Duali & Plurali sequuntur terminationem Articuli Neutrius generis eiusdem numeri. Masculea autem, Fœminea, & Communia sequuntur terminationem Articuli Masculei inter declinandum. Ex hac tertia Græcorum Declinatione fluxit secunda Latinorum. Tu iam perpende elenchum formularium Declinationis tertiæ ab Autore tibi propositum.

Quarta Declin. Atticorum, pag. 9. ver. 8.

Non soli Attici, sed & Diores Nomina in hac quarta Declinatione inflectunt, quam ex tertia (in qua lingua communi declinantur) in hac quartâ, quæ ipsorum est propria, deriuant, conuertentes vbiq; ɔ tertiæ in ω, vt ex tertia cõfletur quarta. Reliquas mutationes diphthongorū α, ɔ, & Neutorum pluraliū in ω, ex α tertiæ, discito ex Clenardo.

Quinta Declin. impariſ, pag. 9. ver. 23.

Quum variæ sint terminationes Nominum quintæ declinationis, ex illis haud dubiè numerosis Genitiuis, alioqui supra rectum excreſcens, in os perpetuò desinit. Vbi autem Genitiuum ex Nominatiuo formaueris, eiusdem genitiui literam figuratiuam perpendito. Quia quæ litera characteristica est Genitiui singularis, eadem perdurabit figuratiua

figuratiua in reliquis deinceps casibus, cuiuscunq; sint generis Nomina, & numeri, præterquam in Datiuo plurali in σ i, vel actu vel potentia perpetuò desinente. Cæterùm ex hac quinta Græcorum facta est tertia Latinorum.

Quòd si tum penult. pag. 15. ver. 16.

Quanta est penultima Datiui singularis Nominum quintæ inflexionis, tanta esse quantitate debet & Datiui pluralis penultima. Nam si longam penultimam siue natura, siue positione habuerit singularis Datiuus, penultimam quoque extendet Datiuus pluralis, eo quo docet modo Clenardus in habentibus $\lambda, \delta, \nu, \tau$, pro indicibus Datiui singularis, in eoque positionem facientibus. At breuis penultima singularis Datiui, breuis quoque manebit in plurali Datiuo, qui tamen semper à suo singulari, eo quo docet modo Clenardus, formatur. Exempla liquidò constant ex verbis ipsius Autoris: tu ex eo illa expiscare.

Illà in η p, quæ Syncop. pag. 15. ver. 24.

Nomina in η p, quæ inter declinandum Syncopen patiuntur, à Datiuo singulari Syncopen passo Datiuum pluralem posito σ ante, formant: sed ad vitandam $\kappa\alpha\kappa\omicron\phi\omega\nu\lambda\alpha\mu$, quæ fit ex concursu tot consonantium malè duritèrque inter se cohærentiù, interferitur α . Exempla id probantia reperias plurima apud Clenardum, tu ex eo illa in tuum vsum depromitto.

Atque hæc quidem Decl. pag. 15. ver. 28.

Decem sunt apud Græcos Nominum Declinationes, quæ diuiduntur in quinque Declinationes Nominum simplicium, hoc est, simplici formula,

b 3 & sine

& sine vlla contractione declinatorú , & in quinque contractorum Nominum inflexiones. Intellegas tamen oportet, quinque ordines Contractorum, ortum ducere à quinta simplicium inflexione formante Genitiuum in *ος* purum , & reliquos item casus in terminationem puram. Contracta Nomina sunt ea , quæ vel Synæresim vel Crasin patiuntur, & ob id à Græcis illa *εμπαθη*, hoc est, passa seu affecta vocitantur. Alia verò, quæ vt pote superius tradita sunt, & *ἀπλα*, & *ἀπαθη*, id est, simplicia & impassa nominantur. Et vt quod res est, summarim dicam, nulla neque Nomina, neque Verba dicuntur Cōtracta, nisi quatenus passa sunt vel Crasin, vel Synæresim: ita vt in Nominibus voces omnes incontractæ sint planè quintæ simplicium Nominum Declinationis: vbi verò receperūt contractionem, tum fiunt alicuius classis Contractorum Nominum. Idem de Verbis iudicium, vt suo loco fusiùs aperiemus.

Et autem Synæresis duarum vocalium seruatarum in vnam diphthongum cōtractio & coalescentia: vt quū *ει* in *ει*, *οι* in *οι*, *αι* in *αι* contrahuntur: vt *ἀρεῖ*, *ἀρεῖ*: *ληῖ* *οῖ* *ληῖ*: *γυραῖ*, *γυραῖ*. Etymon autem sic habet, vt deducas à *συν*, cum: & *ἀρέω*, & per Crasin *ἀρῶ*, capio, traho.

Crasis verò est duarū vocalium, vel vocalis & diphthongi mutatarum in vnam vocalem, vel diphthongum commistio: vt in his *ἀληθεος*, *ἀληθεος* *ἀληθεια*, *ἀληθη*: *ἀληθεισιν*, *ἀληθεισιν*: in quibus *εο* in *ε*, & *εα* in *η*, & *εοι* in *οι* miscentur & contemperantur. Dicitur autem crasis à verbo *κεράννυμι*, cuius Præteritum Aetiuum est *κέρρακα* per Syncopen, pro *κεκέρρακα*

κέραρα: vnde Passium κέραμαι, à cuius secunda persona videlicet κέρασαι, fit verbale κράσις, id est, mistio, commistio, temperatura, vel temperamentum. κεράννυμι & κεραννύω significat misceo & tempero.

Animaduertes portò omnem Synæresin & crafin fieri perpetuò vel ex duabus Vocalibus breuibus in longam vel vocalem vel diphthongum: vel ex breui & longa, & semper in longam. Quòd si contingat longam præcedere breuem, nulla inde fiet contractio, nisi rarissimè apud poëtas, vt nos fusiùs in nostro Enchiridio ad notionem Accentuum & quantitatis syllabarum. Tu reliqua exempla tibi deprome ex Clenardo: fuerit enim nõ difficile, præsertim industrio & ingenuè nato.

Prima Decl. &c. pag. 14. ver. 16.

Tres sunt terminationes, quas Græci κατάληξις vocant nominum omnium primæ classis Contractorum, nempe *ης, ες, ος*. Notabis tamen in transitu, Neutra in *ες* deduci à Communibus in *ης*, atque adeò huiusce inflexionis Nomina omnia habere e pro characteristica, seu indice litera obliquorum casuum, ex qua vocali *ε*, & sequente vel vocali vel diphthongo, contractionem fieri, eò quo tibi perscripsit modo Clenardus in formula contractionum Nominum primæ Inflexionis. Adhuc Nomina quæ in omnibus casibus contrahuntur, *ὅλοπαθῆ* à Græcis dicuntur, à nomine *ὅλος*, totus, *πάθος*, affectus, passio, quòd tota sint affecta, nempe in omnibus casibus contractionem recipiant, vt *Ἡρακλέης, Ἡρακλῆς, Ἡρακλέειος, Ἡρακλέως*: & ita deinceps. Quæ verò non in omnibus, sed in multis

duntaxat contrahuntur, à Græcis *πολυπαθῆ* vocantur, à *πολὺ*, multum, & *πάθος*, affectio, quòd in multis, nec tamen in omnibus casibus affecta sint contractione: vt *δημοσθένης*, *δημοσθένης*, & ita deinceps: in quo Nominatiuus & Vocatiuus singulares non contrahuntur. Idem iudicium de reliquis id genus. Sed reperiuntur nonnulla in secunda potissimum Declinatione, item in tertia & quarta, quæ quia in paucis casibus patiuntur contractionem, vocantur propterea *ὀλιγοπαθῆ*: *ὀλίγ* enim est paucus: *πάθ* verò passio, quasi paucipassa, aut paucipatientia dicas.

Secunda Decl. pag. 17. ver. 13.

Secunda contractorum Declinatio habet præindice seu formatiua obliquorum casuum breue *ι*, ex quo & Vocali sequente semper fit Contractio in *ι* longum. Omnis enim syllaba contracta longa est natura. Quòd si proprietate linguæ Ionice verteris *ι* figuratiuam in *ε*, eandem cum prima contractionem recipiet: sed in illis duntaxat casibus, in quibus hæc secunda contractionem admittit. Est enim de classe *ὀλιγοπαθῶν*, id est, paucipassorum.

Quinta Declinatio, &c. pag. 18. ver. 25.

In hac declinatione duæ duntaxat Contractiones recipiuntur, nempe in *α* longum, & in *ω*: fit enim ex voce communis linguæ vox Ionica, reuulsa *τ*, litera characteristica. Deinde ex voce Ionica, utpote hiulca, conflatur Contractio, quæ propria est Atticorum. Et quia in hac Declinatione *α* breue, litera est characteristica vocis Ionice, ex qua confurgit Attica contractio, si aut *ι*, aut *ε* sequatur figuratiuam *α*, semper in *α* fiet contractio,

tractio, subscripto tamen iota, si α fiat ex $\alpha\iota$. Quòd si præcedat α , & sequatur ω , aut o , siue solum, siue in Diphthongo, semper fit contractio in ω , subscripto tamen i , si fiat ex oi , sic, ω .

In verborum coniugatione, &c. pag. 19. ver. 10.

Διαθέσεις, id est, dispositiones verborum, formulæ videlicet coniugandi, ac figuræ tres sunt in verbis Barytonis & Circumflexis: nempe ω actiuorum, $\mu\alpha\iota$ passiuorum, $\mu\alpha\iota$ mediorum. ω dispositio actiua est, id est, quædam coniugandi formula, qua per omnes modos, omnia tempora, & omnes personas facilis notio est, quæ terminatio actiua sit: vt *γράφω, γράφεις, γράφει, γράφουσι, ἔγραψα*, dispositionis actiuæ sunt, quia ex ω deducuntur. De passiuorum & mediorum dispositione itidem est iudicandum. Appellatione dispositionum Demetrius τὰ γένη, id est, genera verborum intelligit. Sed ex hac nostra diuisione dispositionū, si dispositio pro genere sumatur, palàm est, aliã esse rationem generum apud Latinos, & aliã apud Græcos. Genera Latina verbi significationem explicant: Græca verò pro dispositionibus sumpta, ductum siue filum cōiugationis indicant. Quòd si Græcorum genera nō pro dispositionibus sumas, sed Latinorum more, illa quatenus verbi significationē explicant, cōsideres, multò plura nec dubiè verborum genera apud Græcos reperiās, quàm apud Latinos, vt ex altera hac diuisione patebit hoc modo, *γενῶ ἀνεργῆλικόν*, id est, genus Actiuum, vt *τύπλω*, verbero: *παθηλικόν*, id est, Passiuum, vt *τύπλομαι*, verberor: *ἑδέτερον*, id est, Neutrum, vt *ὕγιαινω*, id est, valeo, *ῥῶνιστικόν ἢ τ' ἔμ μέσον*, id est, Com-

b 5

mune

mune, siue mediū, vt βιάζομαι, id est, compello, vel cōpellor: cogo, vel cogor: violō, vel violor. Per se Actiuū siue Deponēs Græcè ἀπονεργῆτικόν, ἢ ἀποθετικόν, vt μάχομαι, id est pugno: ἀποπαθητικόν, id est, per se Passiuum, vt πάσχω, patior: δλονεργῆτικόν, id est, omnino Actiuū in verbis Neutris, vt ἀναβάνω, id est, conscendo. Et αὐτοσδέτερον, id est per se Neutrum, vt πλέτω, id est, ditescō: omnino Passiuum, plusquam Medium, seu plusquam commune: de quibus omnibus latissime se expandit diuisio tum apud Gazam, tum apud Demetrium.

Quinta in λω, μω, νω, ρω, &c. pag. 20. ver. 15.

Quinta Coniugatio habet quatuor liquidas siue immutabiles, λ, μ, ν, ρ, characteristicas Præsentis & Futuri, quæ manent in aliis quoque Temporibus, non igitur figuratiuæ, sed ante ipsorum Temporum figuratiuas: vt ψάλλω, Futurum ψαλώ, ἐψαλλκα, ἐψαλμαι, ἐψάλλω. Meritò proinde Immutabiles dicuntur, quia non mutantur in alias Consonantes, sed eadem perpetuò retinentur: vel ita reijciuntur, vt nulla alia Consonans in ipsarum locum sufficiatur. In aliis Coniugationibus secus: siquidem indices thematis Verborum primæ Coniugationis, ω, β, φ, in Futuro migrant in ψ: Præteritum verò assumit φ, pro indice. In aliis verò Coniugationibus perinde, sola Quinta excepta. Notio, Quandocunque est σ Figuratiua Fut. κ, est index Præteriti perfecti. vt ἀδω, ἄσω, ἦκα: φράζω, φράσω, πέφρακα: ἀκέω, ἀέσω, ἦκα. At in quinta Coniugatione, dicit aliquis, Præteritum in κα desinit, nec tamen Futurum in σω: cui respondendum, non immeritò profus

sus Præter. quintæ sibi reseruasse κ: pro indice. si-
quidem proprietate duarum linguarum, Aeolicæ
videlicet & Doricæ, Futurum in Verbis omnibus
quintæ in σω definit, retenta tamen ante σω figu-
ratiua vocis linguæ communis: vt ἄλλω, Futu-
rum commune φάλλω, Doricum & Aeolicum ἄλ-
σω: sic ἀπείρω, ἀπειρῶ, ἀπείρωσσι: νέμω, νεμῶ, νέμωσσι: & ita
in reliquis.

Præsens singulare τύπω. pag. 22. ver. 7.

Præsens, quod modò fit significat, vt λέγω, id est,
loquor. A Græcis vocatur ὀνείως χρόνος, id est, in-
stans tempus. ab ἐν, id est, in, & ἵστημι, sto: significat
enim id quod adest, quòdque præsens est, quippe
actum ipsum existere, & nondum desisse indicat.

Imperfectum, &c. pag. 22. ver. 15.

Præteritum imperfectum à Græcis παρατελικὸς
χρόνος dicitur, id est, extensiuum tempus, extenso
vt pote tempore in rem quæ agebatur nondū per-
fectam. Nonnulli Grammaticorum Inchoatiuum
modum nominant: quia id quod agitur, partim
quidem præterisse, sed adhuc pendere, & quasi
extensum esse significat. A παρατείνω, id est, exten-
do: vt cùm tu rideres, plorabam.

Datiuis pluralibus, &c. pag. 22. ver. 18.

Ex verbis autoris tibi ostenditur duntaxat lin-
guæ communis appendix. Et verò lingua Attica
fit eadem, etiam ante Consonantem sequentis di-
ctionis capitalem, vt τύπῃσι μὲν τῶν. Tu ergo eum
cànonem sic colligas, Datiuis pluralibus in ι desi-
nentibus, tertiis item personis quorumcūq; ver-
borum aut in ε, aut in ι finitis, communes quidem
ι, appendicē addere consueuerūt sequēte dictione
quæ

quæ incipiat à vocali: Attici verò etiam sequente consonante: Iones nunquam, quippe qui & dictionibus & orationibus quantumvis hiulcis gaudent, aut certè in prædictis casibus & personis *ι*, vel *ε*, per Apostrophon elidere solent. Et quia in mentionem Apostrophæ denuò incidimus, supplenda hoc loco sunt à nobis illa, quæ de proprietate Apostrophæ incogitantes omisimus, cùm de Apostropho ageremus: nempe omnem vocalem, quæ elidatur per Apostrophum, breuè esse etiam si de classe Bitemporarum sit. Quòd si sint diphthongi *αι*, & *οι*, quæ natura sunt longæ, & in fine dictionum ante vocalem sequentis dictionis capitalem, ancipites: in ratione tamen Apostrophæ perinde atque in ratione assignandorum Accètuum, pro breuibus habentur: & proinde apud poëtas potissimum per Apostrophum frequentissimè eliduntur.

Diphthongi mutabiles, &c. pag. 23. ver. 10. &c.

A, & *ο*, præpositiuæ vocales, in diphthongis mutabilibus *αι*, *αυ*, *οι*, nihil minus mutabiles sunt, ac quæ citra complexum diphthongi comperiuntur. Nam *α* in *η*, *ο* verò in *ω*, proprias utpote longas commutantur: subiunctiuæ verò *ι*, illis suppingitur. At in diphthongis immutabilibus nulla fiet neque præpositiuæ neque subiunctiuæ vocalis mutatio, nisi aliquando apud Atticos, qui ex diphthongis *ει*, & *οι* conuertunt *ε* præpositiuam diphthongi in *η*: ut *εἶχομαι*, *νήχομαι*, *εἶδαν*, *ἠδαν*: noueram, Plusquamperfectum medium à themate *εἶδω*. In *η* autem iota subditur, quod illi est perpetuum, quando subiunctiuæ est in diphthongo Propria, si ex propria

pria conflaueris Impropriam: *v* non item.

Perfectum τίρωσα, &c. pag. 22. ver. 26. &c.

Παρακείμενον ὁ χρόνος, id est; adiacens tempus, quod vulgo Latinorū Præteritum perfectū dicitur, prorsum absolutam actionē designat. Et Græcis adiacens tēpus dicitur, quia quod iam primum factum est significat: ἀπαρά, ad, iuxta: & κείμεναι, iaceo: vnde compositum παρακείμεναι, adiaceo, παρακείμενον ὁ, adiacens. Totum enim (vt dixi) actum exactum esse significat, sed paulò antè, ita vt instanti seu præsentī adiaceat: vnde quia tempus signat præteritum, sed limitatum, & circumscriptū; ideo ab Aoristo differt, vt aperiā suo loco.

Quod ad primā (scilicet syllabam) attinet, pag. 24. ver. 3.

Quæcunq; Verba Vocales habent, Diphthongosque tam Mutabiles, quàm Immutabiles thematicas initiales, quæcunq; item à Consonantibus incœpta, in principio Imperfecti habent *ε* augmentum syllabicum positione longum, ea idē initium habent in omnibus Præt. nempe Præterito Imperfecto, Perfecto, plusquæperfecto, & duobus Aoristis: vt ἀνδρά, ἦνυον, ἦνυκα, ἦνυκειν, ἦνυσα, ἦνυον, sic ἄσπερον, ἔασπερον, ἔασπερικα, ἔασπερικειν, ἔασπερικα, ἔασπερον: eodem modo, id genus reliqua omnia, quæ sunt innumera, quæq; tua ipsius diligentia tibi venaberis, perlegendis magnis autoribus:

At dissyllaba quintæ, &c. pag. 64. ver. 25.

Ab hac lege exhorbitat Verba dissyllaba quintæ Coniugationis habētια *μ* pro indice tum Præsentis, tum Futuri: siquidem non mutant *ε* Futuri penultimam in *α* in Præterito, sed formant Præteritum, Præteritiue penultimam instar Verborum sextæ

sextæ Coniugationis Barytonorum, aut certè primæ Contractorum, ac si *νεμέω*, vel per crasin *νεμῶ*: pro *νέμω* Barytono vsitato diceres: vnde Fututum foret *νεμήσω*, vertendo *σω* in *κα*, prefixoq; augmento ex Fut. formaueris Præteri. *νενέμικα* vsitatissimum, & non *νενάμικα*. quod quidem Præt. format paulò pòst Clenardus ascito *n* ad *μ*, per epêthesin, videlicet Vocalis *n*. Tu vtrunque rationem expende, vt collatione vtriusque, & autoris & meam intelligas mentem.

Plusquamperfectum *ἰτετύφειν*, &c pag. 25. ver. 5.

Plusquã perfectũ vocatur Græcis *ὑπερσωτελειὰς χρόνος*, id est, plusquam perfectum tempus. eius vsus est Græcis, qui & Latinis: ab *ὑπέρ*, supra, *σω*, cum, & *τελέω*, finio, perficio, quòd finitũ esse actum, & multò antè significet.

In fronte assumitur *ε*, &c. pag. 25. ver. 8.

Quæ habent *ε*, incrementum syllabicum breue in fronte Imperfecti, quò modo ad Præteritum vsque plusquamperfectum crescant in principio, tu sic perpendito: *τύπλω* Præsens dissyllabicum est: *ἔτυπλον* Imperfectum trissyllabarũ: *τέτυφα* Perfec. trissyllabum, crescit vna duntaxat litera, quæ ex initio thematis repetitur supra augmentum syllabicum, si ipsum quidem fuerit breue ad constitutionem primæ syllabæ Præteriti perfecti *τέτυφα*, quod quia incipit à Consonante, Plusquã perfectũ assumit denuò *ε*, incrementũ alterũ syllabicum, sic, *ἔτετύφην*: de reliquis idem iudicium. Notabis tamen, Plusquamperfectum aliquando contentum esse augmento Præteriti perfe. vt docebitur aliàs.

Aoristus

Aoristus primus ἔτυψα, pag. 25. ver. 26.

Ἀόεις⊕ χρόν⊕, id est, indefinitum tempus, cōsummatam quidem actionē esse significat, sed indefinitē, id est, neque multò, neque paulò antè indicat, ob idque ἀόεις⊕ dicitur, ἀπό α, στερητικῆς μοῦσιν, id est, ab α priuatiua particula: & οεις⊕, id est, finitus: οείω, finio, definitio. Differt autè ἀόεις⊕ à παρακειμένω, id est, adiacente, quòδ παρακείμενος rem iam primùm præterisse indicat: vnde dicitur adiacēs, quasi iuxta id positum quod transit. Ἀόεις⊕ verò præterisse rem significat, sed indefinitē (vt dixi) quia ambiguum est, num olim, an modò præterierit id de quo agitur, quum per indefinitum exprimitur: quòd eius significatio, alioqui præterita, non circumscribatur neque limiteretur: vt quum dico τέτυφα, id est, verberaui, indico me iam primū verberasse. Quū verò ἔτυψα, vel ἔτυπον dico, vtens indiscriminatim alterutro Aoristo, verberasse me significo: verū ambiguus est quo cū ego loquor, olimne, an nuper verberauerim. Quæ duplicis Præteriti ratio vel hoc mihi probatur, quòd actus alios παρακειμένω, alios verò ἀόεις⊕ significatiū exprimamus. Romanus utrūq; Præteritum sub voce vñica confundit, vertēs pro τέτυφα, ἔτυψα & ἔτυπον, verberaui. Gallus proprietatem Hellenismi felicissimè assequutus, pro τέτυφα suo idiomate vertit, ie l'ay batu: & pro Aoristo utroque ἔτυψα & ἔτυπον, ie le baty. At si Aoristo adiunxeris Aduerbium ἄρτι, id est, nuper, Præteriti perfecti significationem fueris assequutus, vt ἔτυψα vel ἔτυπον ἄρτι, hoc est, verberaui nuper, Gallicè ie le baty n'a pas long temps, hoc

hoc est, *τέτυφα* Græcè, *ie l'ay batu* Gallicè. Si verò Aoristo addideris *πάλαι*, id est, olim, Plusquamperfecti significationem habueris: sic *ἔτυφα πάλαι*, id est; *ἔτετύφευ*. Ambo autem indefinita, significatione inter se conueniunt, sicuti & ambo Futura. Proinde lingue locupletandę gratia potius, quàm vlla necessitate excogitata videntur hæc duo tempora congeminata.

Ab indicat. & c. pag. 27. ver. 31.

Notio, Adde modum indicatiuum basim esse ac fundamentū reliquorum omnium modorum, quippe quum ex eius temporibus singulis singula sint formanda Tempora in reliquis deinceps Modis & Participiis. Idcirco primū omnium tibi sedulò ediscendus, memorięque firmissima tenendus, vt nullo postea labore possis inde aliorum Modorum Tempora corriuare, Præsens à Præsenti, Præteritum à Præterito, Aoristum ab Aoristo, Futurum à Futuro, vt viua voce, Deo aspirante, trademus.

Futurum quoque nec hîc reperitur.

Verba Demetrii sunt hæc, *ἐτι ἐν τοῖς πρὸς ἀκτικοῖς καὶ ὑποτακτικοῖς μέλλοιτες. οὐκ εἰσὶν οἱ δὲ ἀόριστοι μέλλοντων ἔχουσι σιμασίαν. καλὸν δὲ ἀπ' αὐτῶν παράγειν*, id est, Præterea Imperatiuis (inquit) & Subiunctiuis Futura non sunt, verū Aoristi Futurorum habent significationem: de nominationem autem sumunt ab illis, à quibus deducuntur.

Nihil quicquam neque citius, neque tenaciùs hætere potest, quàm id quod oculi memorię commendarūt: idcirco breuissimos tibi præscribemus clenchos, formulatq; deductionum Temporū nō
pæniten

pœnitendas, quibus citra laborem possis notionē assequi genuini discursus singulorum Temporum per omnes Modos & Participia, deducendo illa à suis Temporibus Indicatiui, hoc modo:

Indica. Præsens τὴν ἴσιν, & Imperf. ἴτυλλον, quæ in aliis modis coniunguntur, sic à superiore facta semper deductione.

Imperatiuus τὴν ἴσιν, ω in ε̄ cōuerso.

Optatiuus τὴν ἴσιν, ω in οἶμι verso.

Subiunctiuus ἐὰν τὴν ἴσιν, vt in Indicatiuo.

Infinitiu. τὴν ἴσιν, à τὴν ἴσιν, addito ν.

Participium τὴν ἴσιν, à τὴν ἴσιν, addito ν.

Indic. Perf. τίτυφα, & plusquãperfecta τίτυφειν, quæ in aliis deinceps modis coalescunt sic:

Imperatiuus τίτυφε, α in ε̄.

Optat. τίτύφοιμι, α in οἶμι verso.

Subiunct. ἐὰν τίτύφω, α in ω.

Infinitiuus τίτυφέναι, à τίτυφε, addendo ναι, & accentu in penult. retracto.

Participium τίτυφώς, α in ὦς.

Imperat. τὴν ἴσιν, α in ον verso.

Optat. τὴν ἴσιν, α in αιμι.

Subiunct. ἐὰν τὴν ἴσιν, cōuerso α in ω.

Infinitiuus τὴν ἴσιν, à tertia Indicatiui ε̄ verso in αι.

Particip. τὴν ἴσιν, à secūda Indic. ἴτυφας, reiecto augmento ε̄psilo.

Indic. Aorist. 1. ἴτυψα, ας, à quo in reliquis deinceps modis, reiecte augmentum.

Imperatiuus τὴν ἴσιν, ον in ε̄.

Optatiuus τὴν ἴσιν, ον in οἶμι.

Subiunctiuus τὴν ἴσιν, ον verso in ω.

Infinitiuus τὴν ἴσιν, idem cum secundo Futuro, de quo paulò póst.

Partic. τὴν ἴσιν, acuto ὦν, ex ον graui tono, & reiecto augmento.

Indic. Aorist. 2. ἴτυπον, ες, à quo deinceps reiectum augmentum vt in Aorist. 1.

c Indic

Indicati, Futu-
pti. τύψω.

Optat. τύψοιμι, verso ω in οίμι.
Infinitiuus τύψειν à τύψα, addendo
ν, vt in præfenti.

Participium τύψων, τύψω, addito ν.

Indic. Fut. 2. τυ-
πῶ, à 2. Aori. οὖ
in ᾧ circumfle-
xum, detraçòq;
augmento.

Optat. τυποίμι, verso ᾠ in οίμι.

Infinitiuus τυπέειν à τυπέ, adden-
do ν.

Participiū τυπέων à τυπέ, addito ν.

Iam verò reliquas formationes Temporum tu-
ipse aut ex Clenardo, aut ex quouis alio Gramma-
tico aucupare: fecisse nanque satis officio hoc loco
mihi videor, si digitum (vt aiunt) in fontem inten-
derim, vnde Græcarum literarum studiosi alias
subinde atque alias aliorum ex aliis Temporum
deriuationes hauriant. Nec me fugit, alios alia ra-
tione deductionis & excursus quorundã Tempo-
rum aliquando vsos. Mihi quidem certè placet fa-
cilitas, quam hætenus siue Græca, siue Hebraica
fuerint mihi tractanda, quàm potui diligentissimè
enixissimèque sum consecutus. Quod quàm ve-
rum sit, attestari possunt ij iuuenes ingenui, qui to-
to hoc septennio aut octennio peregrinas literas
me profitètem sedulò studioseq; audierunt. Nunc
autem pergamus ad verba Passiua.

Fit ab actiuo extrem. pag. 31. ver. 23.

In formatione Præteriti Passiui ex actiuo, di-
cit Clenardus extremam literam aut syllabam
conuerti in μαι. Tu autem hunc in modum di-
stinguo, vt dicas in prima & secunda duntaxat
Coniugationibus extremam literam, quæ per-
petuò est α, conuerti in μαι. In reliquis verò de-
inceps Coniugationibus, in quibus videlicet Præ-
teritum

teritum in $\kappa\alpha$ definit, integra ipsa syllaba extrema $\kappa\alpha$, migrat in $\mu\alpha$.

In prima Coniug. &c. pag. 31. ver. 27.

Formando Præteritum Passiuum ex Actiuo, inueniâs primum ordinem Mutarum inter se oppositarum hac ratione, nempe ut ϕ sit index Præteriti Actiui, in primâ verò Passiui persona β , media ante $\mu\alpha$: sed quia β , cum sequente litera, quæ est μ , malè cohæret, idcirco vertitur in μ alterum, vitandæ cacophoniæ gratia, ut $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\beta\mu\alpha$, vnde $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\mu\mu\alpha$. In secunda verò & tertiâ persona, ante $\sigma\alpha$, videlicet & $\tau\alpha$, est ω tenuis, ut $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\omega\sigma\alpha$ pro $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\sigma\alpha$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\eta\tau\alpha$. ψ enim valet $\omega\sigma$, ut nos docuimus suo loco.

Eadem hîc ratio, &c. pag. 32. ver. 15.

In secunda Coniugatione, secundus ordo Mutarum inter se, eo quo suo loco docui modo oppositarum, format Præteritum passiuum ex Actiuo, sic, ut χ sit index Præteriti Actiui: γ verò, quæ media est ante $\mu\alpha$, in primâ videlicet Præteriti passiuui persona sedem habeat: in secunda verò ac tertiâ eiusdem Præteriti passiuui persona singulari, ante $\sigma\alpha$ & $\tau\alpha$ videlicet, est κ tenuis, ut $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\chi\alpha$, $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\gamma\mu\alpha$, $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\zeta\alpha$, pro $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\phi\sigma\alpha$, $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\eta\tau\alpha$: ξ enim, ut antè dictum est, valet $\kappa\sigma$. At in Præteritis reliquarum Coniugationum isthæc Mutarum oppositio locum habet minimè, nisi demum in quarta, si quando in formatione Futuri & Præteriti perfecti secundam imiteretur Coniugationem: de cæteris autem consulto Clenardum.

Sexta Coniugatio nunc, pag. 34. ver. 21.

Verba illa quæ ex sexta Barytonorum migrant

in aliquam classẽ Contractorũ, si Perfecti Actiui penultimam longam habuerint, nihil ante *μαι* assumunt: vt *ποιέω, πεποίηκα, πεποίημαι: βοάω, βέβηκα, βεβόημαι: χρυσάω, κεχρύσωκα, κεχρύσωμαι.* Sin 3reum, ante *μαι* assumunt *σ*, vt *τελέω, τετέλεκα, τετέλεσμαι: γελάω, γεγέλακα, γεγέλασμαι.* Sunt quæ absque *σ* proferuntur, *ἀρόω, ἤροκα, ἤρομαι: δέω, δέδρακα, δέδραμαι: δράω, δέδρακα, δέδραμαι.* At verba sextæ Coniugationis cōtracta, quandoque *σ* recipiunt ante *μαι*: vt *ἀκίδω, ἠκισμαι*, id est, audio, auditus sum: *κέλευω, iubeo, hortor, κέκλευσμαι: κλείω, claudio, κέκλεισμαι, & κέκλειμαι: μύω, taceo, contracto, claudio, μέμυσμαι: σείω, quatio, σέσεισμαι: κρέω, pulso, κέκρησμαι.* Quandoque nihil ante *μαι* asciscunt: vt *λύω, soluo, λέλυμαι: βασιλεύω, regio fastigio clareo, scepra teneo, βεβασίλευμαι: & alia id genus, si qua reperiantur, eodem modo formabuntur: quæ tu tua ipsius diligentia lectione accurata venaberis.*

Formula discursus ac deductionis Temporum vocis Passiux̄ Barytonorum per omnes modos & Participia.

Indic. Præf. *τύπιομαι*
& Imperf. *ἔτυπτόμην*,
quæ duo Tempora
in aliis deinceps modis
cōtractilia sunt vt
in Acti. à *τύπω*, *ω* in
ομαι fit *τύπιοςμαι*. Rut
sum ab *ἔτυπτο* verso
or in *όμην*, fit *ἔτυπτό-*
μην. Impera. *τύπιε*, à
secunda Imperfecti,
sublato augmento.

Orat. *τυπιοίμην, οίμαι* in *οίμην*,
vel ab Actiuo *μι* in *μην*. *τύ-*
πιοιμι, τυπιοίμην.

Subiu. *ἔαρ τυπιομαι*, vt in Indic.
sed o precedēs *μαι*, migrat in *ω*.

Infin. *τυπιέσθαι*, à secūda plurali
Indicatiui, verso *ε* in *αι* vel à
tertia singul. vertēdo *θ* in *σθαι*.

Partic. *τυπτόμενος*, verso *μαι* in
μην.

Indi

Indicat. perfecti. *τέτυμμαι* & plusquã perfecti. *ἔτυμμαι*, quæ in aliis deinceps modis compinguntur ut in voce *ἄεττα*. Formationem eorum vide apud Clenard.

Imper. *τέτυσο*, à secunda plusquã perfecti, sublato augmento.

Optat. *τέτυμεν* & *ἔτω*. Suppletur per Participium præteriti temporis & Verbũ Substantiuum Optatiui modi, ut apud Latinos.

Subiunct. *ἔτω τετυμένος ὦ, ἦς, ἦ*, per Participium præteriti temporis, & Verbum substantiuũ Subiunctiuvi modi, more Latinorum.

Infinit. *τέτυσθαι*, à secunda Plurali Indicatiui, verso *ε* in *αι*, & accentu retracto in pen. vel à tertia Singulari, mutatis tenuibus in adspiratas.

Particip. *τέτυμεν*, à prima Singulari, *μαι* versa in *μεν*.

Imperat. *τύθητι*, à tertia Indicatiui, si videatur, sublato augmento, & addito vel *δι* vel *τι*. vide Clenard.

Opt. *τυθῆτω*, à prima Singulari, sublato incremento, & inserta diphthongo *η* inter mutã adspiratam & terminationem *ω*, ut vides.

Subiunct. *ἔτω τυθῶ*, à prima Singulari, sublato augmento, & verso *ω* in *ῶ* circumflexum.

Infinit. *τυθῆναι*, à tertia Singulari, sublato augmento, & addito *ναι*.

Particip. *τυθῆς*, à secunda Singulari Indicatiui, sublato augmento, & acuto *εῖ*, pro *η* videlicet.

Indicat. Aorist. 1. *ἔτυθην*, à *τύθημι*, sublata reduplicacione, tenuibusque mutatis in adspiratas, & *αι* in *ην*. vide Clenardum.

Indicat. Aoristus 2. ἐτύπην ab Aëtio. ἔτυπον, versa syllaba οἷ in ηῖ.

Indic. Futu. 1. τυφθήσομαι, à secunda primi Aorist. persona sublato augmento, & addito οἷ, ut ἐτύφθη, τυφθήσομαι.

Indic. Futu. 2. τυπήσομαι, à secund. persona 2. Aor. sublato augmento, & addito οἷ, ut ἐτύπησθε, τυπήσομαι.

Imperatiuus τύπηθι, à tertia Singulari sublato augmento, & addito θι.

Optatiuus τυπέω, à prima Singulari reiecto augmento, & interiecta η diphthongo, vt in priore Aoristo.

Subiunct. ἔαρ τυπέω, à prima Singulari, si videatur, remoto augmento, & ω in ᾠ verso.

Infin. τυπῆναι, à tertia Singul. sublato augmento, & addito ναι.

Partic. τυπῆς, à secunda Sing. sublato augmento, & acutitona vltima, & assumpto η pro η.

Optat. τυφθήσομαι, à prima Singulari ομαι in οίμην.

Infin. τυφθήσεσθε, à secunda Plurali sui temporis indicat. conuerso ε in αι, vt in Præsenti.

Participium τυφθῆσόμενος, à prima Singulari μοι in μένος.

Optatiuus τυπήσομαι, à prima Singulari, ομαι in οίμην verso.

Infinitiuus τυπήσεσθε, à secunda Plurali sui temporis Indicatiui, sed ε in αι.

Participium τυπήσόμενος, à prima Singulari sui temporis Indicatiui modi μοι in μένος, τυπήσομαι, τυπήσόμενος.

Indic

Indicat. paulò post Fur.
 τετυφομαρ, à secunda per-
 fecti interiectio ομ, vt τετυ-
 φαρ, inter φ & α interpo-
 sito ομ, fit τετυφομαρ: vide
 Clenardum, & contra na-
 tura m Futurorum, quippe
 augmento carentium re-
 tinet augmentum Præte-
 riti, à quo formatur, idque
 in omnibus modis.

Optatiu. τετυφομενω, à pri-
 ma Singula. ομαι in ομενω
 verso.

Infinitiuus τετυφασθαι, à se-
 cunda Plurali Indica. e
 verso in αι.

Participium τετυφομενω, à
 prima Singulari, verso
 μαι in μενω, τετυφομαι,
 τετυφομενω.

Ne te moueat, studiose Lector, quòd aliã viam
 ingressus ego, alia plerunque ratione & methodo
 vsus sim, quàm alij Grammatici consecrati sunt.
 Mihi in quibusdam placuit alia subinde atque alia
 præceptio, non in omnibus, inquam, sed in non-
 nullis duntaxat. Studui enim (vt prædixi) & facilitati,
 quantum in me fuit, & breuitati. Si alia metho-
 dus tibi arrideat, eam amplectare. Si compendia-
 riam magis nactus fueris viam, eam ingredi, eã
 insiste. Nihil enim refert, quo quisq; modo quaq;
 ratione discat, dummodo rem rectè intelligere
 queat. In hisce formulis, à me breuitatis ergò tibi
 præscriptis, primas quasque personas in singulis
 temporibus tibi proposui: reliquas! autem atque
 adeò motionem totam excursumque Coniugatio-
 nis integræ per omnes personas & numeros ex
 Clenardo expiscare. Volui enim hanc tibi præscri-
 bere viam rationemve, qua postquã ex Clenardo
 solidam Coniugationem didiceris, memorię tuæ
 possis, nullo propè negotio, inculcare, ea præfer-
 tim quæ in tanta multitudine, tot salebris sinuo-
 sisque anfractibus, facilè memoria elabi possunt

& excidere. Tu quòd ea quæsiuerim diuerticula, in quibus utpote animum iam multis laboribus exantlatis, multisque sudoribus fathiscentem recreare ac reficere possis, æqui bonique consulas. Quoniam autem & actiuum & Passiuum absoluius, reliquum est, ut de Verbo quoque Medio nonnihil agamus.

Verbum medium, &c. pag. 35. ver. 24.

Ab Actiuo & passiuo Medium Verbum deflectunt Græci, quòd significationis utriusque sit particeps. Aliquãdo enim actiuè, aliquando & Passiuè significat, pro ratione utpote constructionis.

Præsens & Imperfectum Verbi Medij eadem prorsus sunt cum Verbo Passiuo. Perfectum verò & plusquamperfectum formantur ab actiuo per indicem secundi Aoristi, & secundi Futuri, cum finali & augmento Perfecti & Plusquamperfecti Actiuorum. Proinde superuacaneum foret hoc loco proponere elenchos deductionum eorum temporum: siquidem iam Præsenti & Imperfecto Medij Verbi satisfacimus in formula Passiuorum, à quibus in duobus illis Temporibus Medium nelatum quidem vnguem discedit. Quantum autem attinet ad perfectum & Plusquamperfectum, sequere tabellam Actiuorum. Reliquum igitur est, ut perstringamus utrunque Aoristum, & utrunque Futurum, in hunc modum.

Indic

Indicat. Aor. pri-
mus medius ἐτυ-
ψάμην, ab ἐτυψα
primo Aoristo
Activo, addendo
μην, vt ἐτυψα, ἐτυ-
ψάμην.

Imperatiuus τύψαι, à secunda In-
dic. ω verso in αι, & abiecto
augmento: vt ἐτύψω, τύψαι,
ἄσθω.

Optat. τυψάμεν: unde & quo mo-
do Imperat. addendo μιν.

Subiunct. ἐὰν τυψώμαι, à secunda
Indicatiui, sublato augmento,
& addito μαι.

Infinit. τυψάσθαι, à secunda plurali
Indicatiui modi, sublato aug-
mento, & ε verso in αι.

Particip. τυψάμενος, à prima Sin-
gul. μιν mutato in μένος, & ab-
iecto augmento.

Imper. τυπῆ, à secunda sui téporis
Indicatiui modi, sublato aug-
mento, & circumflexa vltima,
vt ἐτύπη, τυπῆ, τυπέσθω.

Optat. τυπείμεν, à prima Sing.
sublato augmento, & verso ο
penultimæ in αι.

Subiunct. ἐὰν τυπώμαι, à prima Sin-
gulari, ὀμιν vertendo in ὀμαι,
cum auulsione augmenti.

Infinit. τυπέσθαι, à secunda plura-
li, verso ε in αι, & augmento
sublato.

Particip. τυπόμενος, à prima Sin-
gul. verso μιν in μένος, cum re-
iectione augmenti, vt ἐτυπώ-
μην, τυπόμενος.

Indicat. Aorist.
2. ἐτυπώμην, à se-
cundo Aoristo
Activo, ὀν in ὀμιν
verso; vt ἐτυπον,
ἐτυπώμην.

c 5

Indic.

Indic. Futu. 1.
mediū τυφομαι,
ab Actiuo τυφο,
in ομω.

Optatiu. τυφοίμην, à prima singula-
ri ομαι in οίμην.

Infinit. τυφεσθ, à secunda plurali &
verso in αι.

Particip. τυφόμενος, à prima singu-
lari, verso μαι in μένος.

Indic. Futu. 2.
mediū τυπέμην,
à 2. Futu. Act. ο
circunf. vertēdo
in έμην, vt τυπώ,
τυπέμην.

Optat. τυποίμην, τυποίω, à prima Sin-
gulari vertendo δμαι in οίμην.

Infinit. τυπέσθ, à secunda Plurali,
verso ε in αι.

Particip. τυπέμενος, à prima Singul.
gul. verso μαι in μένος.

Notio, Ex præcedentibus igitur palàm est, τυπίζομαι, vt Passiuum, significare percutior: vt Medium autem, percutio vel percutior: sic reliqua & Tempora & Modos huiusce Verbi aliorumq; consimilium, communiter exponito. Habent & Verba Deponentia Græci, quæ sola voce Passiua flectuntur, Actiuè tamen perpetuò significant: vt εργαζομαι, operor, εργαζόμενος, operabar, έργασμαι, operatus sum. In hisce Deponentibus coniugandis, primùm omnium fingenda est vox Actiua, etiam si abusiuua sit.

Contractiones Verborum, pag. 44. ver. 11.

Verba Grauitona, Actiua, Passiua, & Media hæcenus explicuimus, quàm potuimus breuissimè: si quid enim in nostris hisce adnotationibus desideretur, illud supplendum est ex Clenardo: siquidem illa duntaxat volui attingere, de quibus obscurè nimis locutus fuisset Clenardus, aut de quibus etiam nihil prorsus dixisset. Nunc restant determinanda Circumflexa, de quibus animaduer

maduertas Canones sequentes licet.

Verborum Circumflexorū coniugationes sunt tres, quæ quidem certè distinguuntur per figuratiuas Verborum Grauitonorum sextæ coniugationis, à quibus deducuntur.

Hæ characteristicæ seu figuratiuæ sunt tres mutabiles ε, α, ο: vnde si Verbum Grauitonum sexti coniugatus desinat in εω, Circumflexum ex eo erit primi ordinis coniugandi, vt ποίω, ποιῶ: si in αω, secundi; vt βόω, βοῶ: si in οω, tertij, vt χροῶ, χρῶ. Proinde per ε primam, per α secundam, per ο tertiam dignoscimus coniugationem. Ab aliis autem verbis Grauitonis nulla deducuntur Verba Circumflexa. Circumflexa ob id dicta sunt, quòd syllabam vltimam circumflectant, aut saltem syllabam affectā contractione, nisi sequens repugnet: quemadmodū & Grauitona, ab accentu graui, quo afficitur syllaba finalis: Dixi nisi sequens repugnet; quia longa etiam contracta, ante aliā longam acuitur, vt ἐποιέμην, ἐποιῶμι. Contracta verò, quia fiunt ex contractione vocalis figuratiuæ ipsius Verbi Grauitoni cum sequente vel vocali vel diphthongo. Quū igitur constet ex præcedentibus omnem contractionem fieri in hisce Verbis, ex vocali figuratiua Verbi Grauitoni, eadēque breui, nempe ε, α, ο, & sequēte vel vocali vel diphthongo: talem verò vocalium concursum tantū reperiri in prima cognatione temporum, hoc est, in Præsenti & Imperfecto, quæ habent easdē formatiuas inter se, vnde cognata dicuntur tempora: fit propterea, vt hæc verba habeant duntaxat duo tempora, Præsens & Præteritum imperfectum in
omni

omnibus modis & Participiis. Quocirca superuacaneum fuerit in Verbis eiusmodi cætera requirere tempora, quum ea sint Grauitonorum sexti coniugatus, de quibus superius abundè satis diximus. Enimuerò quia Verba hæc Contracta formantur à Grauitonis Actiuis, Passiuis, & Mediis, nemo attentet ea coniugare, antequam Grauitonorum coniugationem exactè & tanquã proprios vngues tenuerit, alioqui ventos retibus captaturus. Tota enim eorum difficultas in contractione consistit, quam tu prorsus deuitaueris, si Grauitonis Coniugationibus perspectis & cognitis, canones pro formula cõtrahendi à Clenardo tibi præscriptos notaueris. Et quia tres (vt diximus) sunt coniugationes contractorũ, tres etiã pro numero coniugationũ elenchos, quas figuras cõtractionis vocãt, tibi præscripsit: quas formulas habebis ob oculos, siquidem ex nobis alias non habebis. Verum enim uero notabis sedulò, in omni formula seu elencho 4 vocales & 4 diphthongos sequi cõtinenter vocalẽ figuratiuam cuiusque Verbi Grauitoni sexte coniugationis. Vocales eiusmodi sunt 2 breues, videlicet *ε* & *ο*: & 2 longæ, *η*, *ω*. Quatuor autem diphthongi sunt *ει*, *οι*, *υι*, *ηι* cum *ι* subscripto, vt videas apud Clenardum in singulis formulis. Si *ω* sequatur figuratiuam cuiuslibet Coniugationis, fit semper contractio in *ω*.

Indicat. Præsens, *πρὸς τὴν ἀ.* pag. 46. ver. 4.

Ratio cõtrahendæ primæ Cõiugationis est eiusmodi, si Diphthõgus aut Vocalis longa natura sequatur figuratiuã *ε*, in eadẽ ipsam sequẽtẽ fieri debet cõtractio. si verò *ε*, in *ει*. si *ο*, in *οι*. vide Clenardũ.

Indi

Indicat. Præfens βράω, ᾶ, pag. 50. ver. 2.

In secunda Coniugatione si figuratiuam α sequatur vel ο vel ω, fiet in ω contractio. Si verò ε vel η, in α. quòd si ι sequatur in diphthongo, suppingitur vocali contractæ α vel ω, vt vides. Si autem υ, prorsus subtrahitur: hinc constat liquidò, in hac Coniugatione secunda omnem contractionē fieri in α vel ω.

Indicat. Præfens, χρυσόω, ᾶ, pag. 53. ver. 11.

Contractio tertiæ Coniugationis sic fit ο figuratiua sequentibus duabus breuibus, ε videlicet & ε, aut etiam & diphthongo, in & contrahitur. Si verò sequatur η, aut quæcunque alia diphthongus, contrahitur in οι. At Theodoro Gazæ placet, sequente η monophthongo contractionem fieri vel in ω, vel in &: cui tamen refragatur Chrysoloras, cui placet & in diphthongum οι duntaxat contrahi. Hinc palàm est, omnem huius Coniugationis contractionem fieri in οι, &, vel ω.

Monosyllaba circumflex. pag. 56. ver. 18.

Verba (inquit) Contracta reperiuntur monosyllaba in secunda Coniugatione, δράω, δράω: θλάω, θλάω: κλάω, κλάω. Sequitur apud Clenardum (In prima verò minimè) quem locum sic legimus: in prima verò primæ Coniugationis persona singulari, minimè, nec in prima. plurali, nec tertia, &c. Constat locum hunc vel libratorum vitio corruptum esse, vel Clenardum non satis dixisse: idq; ex verbis Demetrii, qui sic locum hunc tractat, Τότων δὲ τὰ πρῶτα πρόσωπα ἐστὶ τὸ δριςικὸν ἄνεσῶτ. Ἐ καὶ παρατακτικὸν, καὶ ἐστὶ τὰ τρίτα τῶν πληθυντικῶν ἐ σωκροῦν): τὰ δ' ἄλλα σιωαίρεισι ἐπιδέχεται, οἷον
 πλέω,

πλέω, πλέεις, πλείς: πλέει, πλεί: πλέειτον, πλείτον, πλέειτον, πλείτον: πλέομεν, πλέετε, πλέεσι. ἐπλέω, ἐπλείς, ἐπλείς, ἐπλεί: ἐπλέετον, ἐπλείτον: ἐπλέετιν, ἐπλείτιν: ἐπλέομεν, ἐπλέετε, ἐπλείτε; ἐπλεομ-
 id est, Horum verò primæ personæ in Indicatio-
 Præsenti, & Imperfecto Præterito, & item tertiæ
 Plurales non contrahuntur. Aliæ autem contra-
 ctionem recipiunt, vt πλέω, id est, nauigo, &c. vt
 suprâ. Adde quòd & Optatiua & Subiunctiua hu-
 iuscemodi Verborum non contrahuntur profusus:
 vt πλέοιμι, πλέοις, πλέοι, ἐὰν πλέης, πλέην, &c. Et de
 Circunflexis quidem hæcenus: nunc ad Verba in
 μι transitus est faciendus.

Indic. Præsens τίθημι, pag. 60. ver. 22.

Verba in μι à terminatione nomen sortita sunt.

Verba autem Grauitona & Circunflexa ab ac-
 centu.

Verba in μι quatuor habent Coniugationes,
 quarum tres primæ deducuntur à Verbis Graui-
 tonis sextæ Coniugationis habentibus circunflex.
 Quæ autem in μι sunt quartæ, à Verbis item se-
 xtæ desinentibus in ω: habentque omnia verba in
 μι tria duntaxat tempora, Præsens, Præteritum
 Imperfectum, & Aoristum secundum. Cætera que
 verbis in μι tribuuntur, tempora sunt Grauitono-
 rum. Proinde verba in μι primæ coniugationis,
 fiunt à verbis in έω: Secundæ, à verbis in άω: Ter-
 tiæ, à verbis in όω: Quartæ, à verbis in υω desi-
 nentibus, mutando ω finale in μι, & penultimas
 vocales mutabiles in proprias longas, hoc est, ε
 & α in η: & ο in ω: υ per se producitur. quæ lon-
 gæ vocales in duali & plurali omnium actiuorum
 primæ

primæ cōiugationis, & in omnibus passiuis & mediis iterum mutantur in suas breues. Verbis in *μ* trium primarum coniugationum, & Grauitonis item eorum thematibus Iones præfigunt augmentum *ι*, aut etiam loco *ϕ*, in quibusdam *ε*, cui (nisi extendatur positione, aut præponatur verbo incipienti à vocali) præponitur consonas capitalis littera ipsius thematis. vnde fit vt verba eiusmodi trium sint vt minimum syllabarum. Quæ autem nos hoc loco augmenta vocamus, Clenardus Reduplicaciones proprias & improprias appellat.

Superiorum regularum exempla.

Themata grauitona, vnde fiunt verba in *μ*.

<i>ἴδω</i>	<i>ἰδῶ</i>	<i>ἰδῶμι.</i>
<i>ἰδῶ</i>	<i>ἰδῶ</i>	<i>ἰδῶμι.</i>
<i>ἰδῶ</i>	<i>ἰδῶ</i>	<i>ἰδῶμι.</i>
<i>ἰδῶ</i>	<i>ἰδῶ</i>	<i>ἰδῶμι.</i>
<i>ἰδῶ</i>	<i>ἰδῶ</i>	<i>ἰδῶμι.</i>

Reliqua autem quæcunq; tradi possunt de Verbis in *μ* in præsentia, tibi ex Clenardo supplenda sunt, siue ad coniugationem ea spectent, siue ad temporum deductionem, cuius certè deductionis formulas tibi præscripsissem; haud fecus ac feci in Verbis Grauitonis, nisi subiisset vereri, ne nimius essem in te ex antecedentibus perspicua satis. Nūc autem reliqua pergamus adnotare, quæ Clenardo intacta, aut ab illo non satis discussa, per necessaria videbuntur.

Tertiz personæ Singul. *ὄς* *ς*, pag. 76. ver. 17.

Nominatiuus *ὄς*, pronominis primitiui, auctore Demetrio; est abusiuis, sed à casu gignendi *ς*, id est, sui, incipiendum, id quod Latini imitati

tati Græcos fecerunt.

Attici demonstratiuis, pag. 77. ver. 7.

Singulis casibus Pronominum Demonstratiuorum Attici addunt iora acutitonum, idque autore Demetrio, *πρὸς πλάσσειν ἐν δ' αἴμα*, id est, ad maiorem demonstrationem. In nono autem versu eiusdem paginae, *ταυτί & ταυτί*, pro *ταυτοί & ταυταί* dicta sunt per Syncopen, vitandi hiatus gratia.

Contrahuntur etiam nomina in *oos*, pag. 86. ver. 22.

Vox in contracta Nominum in *oos* desinentiū, tertiæ est Declinationis simplicium, declinatūq; instar nominis *λόγῳ*, *λόγῃ*. Eo namque modo quo in secunda reperiuntur quædā in casibus omnibus contractionem recipientia, vt docuit Clenardus pag. 86. versu 22. Eodem quoque modo hæc in omnibus casibus contrahuntur. consule Clenardū.

Sic *χευσῆς*, pag. 87. ver. 6.

Nomina metallica contractionem admittentia, in syllabam contractam Accentum (contra canones communes omnium aliorum nominum) retrahunt, vide Clenardum.

Acuta in *υ* τῆ *ί*, pag. 87. ver. 13.

Meminit hoc loco Clenardus eorum nominū, quæ à Theodoro dicuntur Nomina primi seu prioris *υ*, & Nomina secundi *υ*: illa enim apud Theodorum dicuntur primi *υ*, quæ in obliquis pro *υ* finali recti & primi casus, assumunt *ι*, vt *ἰδύς*, *ἰδέ*: secundi autem *υ* vocantur illa quæ in omnibus casibus retinent *υ*: imò quæ in contractis casibus in *υ* contractionem ferunt, vt *ὁ βότρυς*, *βότρυ*; *οἱ & ᾧ βότρυες*, *βότρυς*; *τὸς βότρυας*, *βότρυς*. consule Clenardum pag. 87. ver. 17.

Attici

Artici tertiis person. pag. 90. ver. 11.

Sivel aliquatenus te torqueat hic locus Cle-
nardinus, vide tu ea quæ de appendice tum At-
tica tum Communi superius dixerim in eum lo-
cum Clenardi, ybi pagina 22. versu 18. sic ha-
bet, Dativus pluralibus aut personis in desinen-
tibus, &c.

Litera g, &c. pag. 90. ver. 24.

Verba omnia, quorum litera capitalis thematis
est g, quia g consona est, syllabicè augmentur: sed vt
syllabicum augmentum sit positione longum, g
geminatur in præteritis post ipsum augmentum,
ῥέω, ἔρρεον: ῥίπῳ, ἔρριπτορ: sic reliqua cohors verbo-
rum à g incipientium. Cæterum de tenuando &
aspirando g, siue in principijs dictionum, siue in
mediis dictionibus, abundè satis, nisi fallor, loquu-
tus sum initio harum adnotationum. tu igitur si quid
hac in re hoc loco desideres, illinc repetas.

In incremento, &c. pag. 91. ver. 4.

Duo sunt verba ab α incipientia, quæ contra
normam aliorum non mutant α in η in Præterito
imperfecto, augmenti temporalis recipiendi gra-
tia, propter concursum utpote duorum ηη vitan-
dum: ἀνδέλω, desuesco: Imperfecto ἀνδέων, & nō
ἠνδέων. Sic ἀνδίζομαι, abhorreo: Imperfectum
ἀνδίζεμεν. Nec item ista duo, ἀσπиро, ἀσπιορ, ne coin-
cidat cum ἠσπιορ ibam. ἀκω audio, ἀκιορ, ne dentò coin-
cidat cum imperfecto ἠκιορ ibam.

Diphthongum οι hæc, &c. pag. 91. ver. 21.

Verba quæ hoc loco citantur à Clenardo, nō mu-
tant οι in Præterito imperfecto, sed illis superaddi-
dit Vibanius οἰμάζω, id est, lugeo: Aoristo primo
οἰμάσθην
d tamen

tamen vsus est Plutarchus ἁμῶτας: & Lascaris in tractatu de verbis anomalis ira dicendum esse censeret. Aduertendum autem est, pleraq; eiusmodi verborum, aut anomala esse, aut defectiua, aut certe inusitata in quibusdam temporibus. Proinde ex autorum classicorum accurata lectione vsus eorum est attendendus.

Compositi augetur, &c. 91. ver. 25.

Præter ea quæ iam de augmento dicta sunt, sciendum, Verbum cum Præpositione compositum, non plus significans quàm simplex, augeri in principio totius compositi: hoc est, si sui simplicis significationem seruet, suscipere augmentum ante præpositionem, scilicet in principio Verbi: vt ἐπεω, dico, componitur cum ἐν, & idem significat, ἐπέπω, ζυέπω: ἐνδω, dormio, καθένδω, idem, καθένδου compositum ex ἔν & ἐνδω, abiecta per Apostrophum extrema vocali Præpositionis, & muta tenui conuersa in suam adspiratam, propter adspiratam sequentem vocalem. Tenuis enim muta, vt antè diximus, ante vocalem adspiratam semper transit in suam adspiratam. Præpositione verò plus significati addente, notandum fieri augmentum in principio Verbi simplicis, non præpositionis per compositionem verbo præfixæ, hoc est, vt apertius loquamur, Verba composita si significationem simplicis mutant, suscipiunt augmentum inter Præpositionem & Verbum: vt λαλέω, loquor, κατλαλέω, detraho, κατἐλάτω: γράφω, pingo, scribo, καταγράφω, describo, depingo, κατἐγραφω: ἀκέω, audio. παρακέω, dissimulo audire, obaudio, παρακίω. In quibus adueniente augmento abigitur
ultima

ultima vocalis, vt prædiximus, præpositionis, præterquam ab his duabus $\omega\rho$ & $\omega\rho\epsilon\iota$: vt $\tau\rho\acute{\epsilon}\chi\omega$, curro, $\omega\rho\tau\rho\acute{\epsilon}\chi\omega$, præuerto cursu, præcurro, $\omega\rho\acute{\sigma}\tau\rho\epsilon\chi\omega\iota$ $\epsilon\rho\chi\omega\mu\alpha\iota$, eo, venio, $\omega\rho\epsilon\iota\rho\chi\omega\mu\alpha\iota$, oberro, obambulo, $\omega\rho\epsilon\iota\eta\rho\chi\acute{\omicron}\mu\iota\omega$.

Quædam Attici augent initio, &c. pag. 91. ver. 28.

Docet hoc loco Clenardus, quædam cõposita more Attico suscipere augmentum in principio, quædam in medio, & quædam vtrinque: quorundam tamen simplicia themata sunt abusiva.

Attici inchoatorum ab ϵ , &c. pag. 92. ver. 18.

In verbis incipientibus ab ϵ , α , $\omicron$, Attici Præterito communi Actiuo, Passiuo, Medio, duas literas initiales præsentis anteponunt, corripiuntque sepius tertiam à principio syllabam, si Verbum quadrisyllabum excreuerit: vel si inuis, hanc regulam accipe his verbis, Præterito communi Verborum à breui vocali mutabili incipientium, Actiuo, Passiuo, & Medio, Attici duas primas literas thematis præfigentes, tertiamque à principio syllabam corripientes, si tres syllabas excesserit, proprium Præteritum faciunt Actiuum, Passiuum, & Medium. Tertia syllaba hoc modo corripietur, si longa fuerit, videlicet α in ϵ , & ω in $\omicron$ conuertetur, & subiunctiuæ quidem, utpote ϵ , υ , præpositiuam ϵ reiicient: $\omicron$ verò subiunctiuas abiiciet ex diphthongo, si tertia à prima syllaba, longam vocalem diphthongumve habuerit. Quòd si breuem vocalem, eam retinebit. Itidem & communem siue bitemporam: videas tamen in quibusdam tertiam à principio dictionis syllabam longam esse positione, sed non natura.

d 2

Præsen

Præsentia.	Præterita cōmunia.	Præter. Attica.
ἀλίσθω, molo	ἤλυκα	ἄλυκα.
ἔρωτάω, interrogo	ἤρώτηκα	ἔρηρότηκα.
ἀλείφω, ungo	ἤλειφα	ἄλλίφιλα.
ἔλευθω, venio	ἤλευθα	ἔλλυθα.
ἔτοιμάζω, paro	ἔτοίμακα	ἔτοίσομακα.
ἀκίδω, audio	ἤκηκα	ἀκήκοα.
ἀγείρω, congrego	ἤγερκα	ἀγήγερκα.
ἐγείρω, excito	ἤγερκα	ἐγήγερκα.
ᾠλέω, perdo	ᾠλεκα	ᾠλώλεκα.
ὀμώω, iuro	ᾠμοκα	ὀμώμοκα.
ἐρίζω, litigo	ἤρικα	ἐρήρικα.
ὀρύσσω, fodio	ᾠρυχα	ὀρώρυχα.
ὀλλω, perdo	ᾠλλα	ὀλώλλα.
ὄπτω, video	ᾠπα	ὄππαπα.
ἔδω, comedo	ἔδωκα	ἔδηδωκα.
ὄζω, oleo	ᾠδα	ὄδωδα.

Similiter in Plusquamperfecto fit Attica reduplicatio, vt ex ὀρώρυχα, ὀρωρύχημ: ὀμώμοκα, ὀμωμώκημ: & sic de similibus.

Attici præterea, pag. 93. ver. 16.

Themate à λ & μ incipiente, Attici in Præterito, pro λ & μ reiectis, ipsi ε p̄silo asciscunt, vt conficitur Diphthongus ει, vt: λήβω, λείληφα, εἴληφα, εἴλημαι, εἴληφθην: μέρω, μέρομαι, μέμαρμαι, εἴμαρμαι, εἴμαρμην, εἴμαρμην, &c. consule Demetrium.

Futura tria sunt, pag. 95. ver. 1.

Dicit Clenardus tria esse Futura, quæ spiritum Præsentis seu thematis nō seruant, sed nullam ille addit rationem, præterquam de Futuro ἔξω, quæ tamen est inualida, si propius ingenij aciem intendas. Sed illa potius danda erat ratio, quæ omnibus

nibus communiter inferuieret, nempe ne duæ aspiratæ concurrerent in principio dictionis. Exempla tibi ex Clenardo petenda sunt, & adamussim examinanda.

Quatuor Attici, &c. pag. 96. ver. 10.

Hæc regula strictior est, quàm sit operæpretium: siquidem in numerum quaternarium cogi non debet, quia passim apud Aristophanem, & alios classicos auteres Græcos inuenias omnia, sine ullo discrimine, verba formare secundas, tum præsentium tum futurorum omnium personas in α pro η . tu. videris.

Et tertia pluralis in Aorist. pag. 108. ver. 20.

Putat Clenardus Syncopen esse, quum dicitur $\eta\gamma\epsilon\rho\delta\epsilon\pi$ pro $\eta\gamma\epsilon\rho\delta\eta\sigma\alpha\gamma$, & $\delta\acute{\alpha}\sigma\mu\epsilon\delta\epsilon\pi$ pro $\delta\acute{\alpha}\sigma\mu\epsilon\delta\eta\sigma\alpha\gamma$: id quod profectò non fecisset, si proprietatem linguæ Bæoticæ expendisset, quæ in Aoristis passiuis à primis singularibus in $\iota\omega$ desinentibus, amborum quidem Aoristorum passiuorum $\iota\omega$ in $\epsilon\pi$ mutata, format tertijs plurales, vt $\delta\acute{\alpha}\sigma\mu\epsilon\delta\iota\omega$, verso η in ϵ fit $\delta\acute{\alpha}\sigma\mu\epsilon\delta\epsilon\pi$: alioqui si cum Clenardo Syncopen esse censeremus, dicendum foret $\delta\acute{\alpha}\sigma\mu\epsilon\delta\epsilon\pi$, per α facta Syncope, quod omnino est absurdum. rectè contra sentit de reliquis, quæ ille de Syncope tradit: & sic hoc in loco canemus receptui, etiam inuiti. Multò plura enim in Clenardum adnotauissemus, nisi id vnum nobis accidisset, quod sine lacrymis meminisse non possumus. Quum enim studio cuique, & linguæ potissimum Græcæ candidato, hæc minutias, rudioribus adhuc ingenijs, tenuique lacte alendis non omnino inutiles scriberem, allata mihi ab amico epistola, quæ stylum

meum, studiorumque meorum impetum sum-
 moperè repressit: quippe quæ me (quanto meo
 dolore non dico) obitus materni certiolem fecit.
 Et quia homo sum, nihilque à me humani alie-
 num putavi, ut sunt hominum mores, humanis af-
 fectibus permotus: ego perlecta epistola, ilicò &
 chartas & calamos abieci, obortis lacrymis: Per fu-
 nettam lugubremque eiusmodi epistolam, ab ami-
 cis aliis superstitionibus deuocabar ad pollincturam
 ac procurationem funeris materni, cui officio ab-
 nuere impium omnino putandù fuisset. Cæterum
 mihi dolet non parum, quòd opus nec satis abso-
 lutum, nec elimatum satis, emittere habeam ne-
 cesse: impulsus præterea etiam à bibliopola, qui
 quotidianis conuiciis efflagrat, ut maesto animo
 pergam edere fœtum vel immaturum. Quod pro-
 fectò feci intrepidè, sed ea procliuitate animi ad
 literas bonas tum excitandas, tum fouendas, qua
 propensus iam multos annos in studiosos quos-
 que fui, & fore in animo est. Et quum illa inoleue-
 rit consuetudo, ut plerique omnes libros suos vel
 magnatibus quibusdam, vel proceribus ciuitatis
 cuiuspiam, vel columinibus quoque rerum publi-
 carum, regibus, imperatoribus nuncupent: ego
 quidem certè τὸ κερδοφίλας aucupandæ minimè cu-
 pidus, obuiò cuique, mihi certè beneuolò istum
 meum dedico opusculum, modò meminerit ille
 benè viuere, & latari.

ῬΕΝΑΤΟΥ ΙΛΛΟΝΙΟΥ ΕΠΙ-
γραμμα εἰς Βαδῶν, καὶ Βαδῶν
ἀπομνημονεύματα.

✠✠✠

Ἐλλιωσμός μῶλον ἐπιείχων ἀνά Κελτῶς
Ὀμμασιρ ἀμβλώγων, ἐπεδ' ἐνέλο φῶλος ἰαῖρῶς,
Ὅς νόσων τῶτων ἐπιλωθέα κῆρ' ἀποέρσοι.
Αὐτὰρ ὁ Βαδῶναι μὲν ἐπικαίει ἦλθεν
Ἡῦτε κνίσσόμενον, μαράδρα χ' ἄτ' ὀνήχυι ὄρπηξ
Βοσκηθεῖς, ἰοκίωτε καὶ ἀυγήοι τῆσι.

11. ... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

PRAXIS SEV VSVS
PRÆCEPTORVM
GRAMMATICES

GRAECAE:

*Opus mole quidem perexiguum, sed tamen
ad Græcos tum Oratores, tum Poëtas
intelligendos magno linguæ
Græcæ studiosis fu-
turum vsui.*

* * *

LUGDUNI,
APVD ANTONIVM
GRYPHIVM.

1564.

ANTONIUS GRYPHIVS

ΦΙΛΕΛΛΗΣΙΝ ΑΔΟ-

ΛΕΣCΕΝΤΙΒΥΣ

S. D.

VVM Clenardi in Græcam Linguam Institutiones multiplici impressione corruptas (vt est librorum corruptrix Typographia, nisi in his excudendis summa diligentia adhibeatur) primùm magna fide castigari: deinde vt castigatissimè excuderentur, dedissemus operam: nobis è re vestra visum fuit, studiosi adolescentes, his annectere Praxin præceptorum Grammatices, quam olim Petrus Antesignanus, vir omni humaniorum literarum genere ac linguarum varietate politissimus, paucis complexus fuit, vt vobis non ad Oratores solùm & Historicos, verùm etiam ad Poëtas intelligendos via pararetur, imò verò facilis pateret ingressus. Verùm quum notæ arithmeticæ & literæ, quas ipse Antesignanus ob breuitatis studium ingeniose excogitauit, vobis aliquid negotij facessere possent, nisi hac de re prius essetis admoniti, instituti sui rationem paucis accipite: Scholiorum notæ arithmeticæ, quas superiores siue interlineares vocant, respondent is contextus dictionibus, quæ easdem notas in vno vel in diuersis eiusdem tractatus locis habuerint. At eorum numerorum, qui in ipso Praxeos cursu occurrunt, primus quidem Institutionum paginam, alter verò ac nonnunquam tertius, interiecta coniunctione Et, paginæ citatæ versum demonstrat: quum verò vnicus tantum numerus fuerit appositus, innuitur parem numerum in eodem Praxeos tractatu quærendum. Literæ Græcæ positæ in margine post

AA 2 conte

contextum, ostendit quæ vocales vel diphthongi è con-
 textu per apostrophum reiectæ fuerint. Literæ quoq; La-
 tinæ tum in cõtextu tum in Praxi appositæ fuere, vt bre-
 uiter ob oculos ij idiotismi, qui in his Poëtarum fragmen-
 tis, ac passim in quibusuis Poëtis occurrüt, proponeren-
 a tur. a, igitur indicat paragogen literæ datiuus pluralibus
 vel personis verborum in i, vel e desinentibus, idque non
 b solum ante vocalem, sed etiam Atticè consona subse-
 c quente, Instit. pag. 90. ver. 21. b, articulum præpositiuum
 c cum particula *δε* & *γε* positum pro pronomine demon-
 stratiuo eiusdem casus generis & numeri, 97. 1. c, hoc
 idem indicat, sed sine *δε* & *γε*, quod magis poëticum est.
 d 78. 29. d, articulum etiam præpositiuum pro subiuncti-
 e uo sumptum. e, præpositionum anastropheu. f, earun-
 f dem tmesim, quum scilicet inter partes dictionis compo-
 sitæ inseritur vnum vel plura vocabula, qua figura & Poë-
 tæ Latini interdū vtuntur: vt apud Lucanum, Inq; vicem
 g, h gens omnis amet, pro Inuicémque. g, *η* Ionice pro *α*. h,
 genitiuum pluralem primæ & secundæ declinationis in
 i *εω* Ionice pro *ων*. i, paragogen vocalis i quibuscunq;
 k datiuus pluralibus in e desinentibus. k, *ησι* vel *ης* Ionice
 pro *αισι* vel *αις* in datiuus pluralibus primæ & secundæ
 l declinationis. l, *οι*, pro *ο* Atticè, Ionice & Thessal. in
 m genitiuo sing. tertiæ declinationis. m, pro contrahendis
 n syllabis, incontractas Ionice poni. n, augmentum ver-
 o borum Ionice reiectum. o, *α* pro *η* Doricè. p, infinitiuum
 p Doricum & Att. in *μεναι*, vel Poëticè in *μμεναι*. pro *υ* vel
 q *υαι*. q, futurum primum cuiusuis coniugationis Doricè
 r circumflexum. r, duplex *τι* pro duplici *αι*, Atticè, 20. 15.
 s, t, v s, τ pro σ Doricè. t, *ει* pro *ε* Doricè. v, verbum poëticum
 x in *ειω* pro *εω* primæ coniugationis circumflexorum. x, *ξ*
 y Atticè pro *σ* in compositis à *σω*. y, particulas expletiuas
 z & potentiales. z, *σδ* pro *ζ* Doricè. Cætera quæ notis aut
 literis denotata non sunt, scholiis explanabuntur. Habe-
 tis, adolescentes humanissimi, Antesignani cõsilium, cuius
 opera nos vsi sumus, vt vobis in vsu præceptorum
 Græcæ Grammatices alicui adiumento essemus. Boni
 itaque consulite, ac nos pro nostra in vos beneuolentia
 diligite. Valere.

P R A X I S P R A E-
C E P T O R V M
G R A M M A-
T I C E S.

O R A T I O D O M I N I C A.

¹ ΕΥΧΗ ² ΚΥΡΙΑΚΗ.

Pater noster, qui es in cælis, sanctificetur
³ Πάτερ ⁴ ἡμῶν, ⁵ ὁ ⁶ ἐν ⁷ τοῖς ἔρανοις, ⁸ ἁγιασθήτω
nomen tuum: adueniat regnum tuum:
⁹ τὸ ὄνομα ¹⁰ σε· ¹¹ ἐλθέτω ¹² ἡ βασιλεία ¹⁰ σε·
fiat voluntas tua, sicut in cælo & in
¹³ γαλήνῃ ¹⁴ τὸ θέλημα ¹⁰ σε, ὡς ⁶ ἦν ⁷ ἐρανῶ καὶ ¹⁵ ἐπὶ
terra. panem nostrum quotidianum da nobis
¹⁶ τῆ γῆς. ¹⁷ τῆ ἄρτου ⁴ ἡμῶν ¹⁸ τῆ ἐπίδοιου ¹⁹ ἡμῶν ⁴ ἡμῶν

S C H O L I A.

¹ VT Τιμῆ, δ. 8. Est nomen verbale ab ἔρχομαι, oro. ² Vi ἡ εὐχὴ, ἤσ. κυριακὸς, κηλῆ. δ. 1. 5. Est nomen possessiuum ductum ab ὁ κύριος, dominus. ³ Vide, 12. 1. & 15. 5. 24. & 86. 13. ⁴ 76. 14. ⁵ 6. 18. & 125. 12. ⁶ 80. 18. ⁷ Vi τοῖς λόγοις, δ. 23. ab ὁ ἄρανος, ἔ. ⁸ Vi τοφθῆτω, 36. 25. ab ἀγιάζω, μ. ἄζω, sanctifico. fit ab ὁ ἄγιος, sanctus ⁹ Vi τὸ βῆμα, 10. 9. ¹⁰ 76. 15. 121. 7. ¹¹ Vi τοπέτω, 27. 25. ab ἔρχομαι, venio, aduenio, sed fit tanquam ab ἐλθέτω. ¹² Vi ἡ φιλία, 8, 14. ¹³ Vi τοφθῆτω, 36. 25. ἀ γίνομαι, fio, sed tanquam ἀ γενέομαι, 107. 8. ¹⁴ Vi τὸ βῆμα, 10. 9. Est nomen verbale, 84. 22. ἀ θελω, volo, sed tanquam ἀ θελίω, μ. ἔζω, 111. 6. ¹⁵ 80. 20. & 125. 22. ¹⁶ Vi τῆ τιμῆς δ. 8. ab ἡ γῆ, τῆ γῆς. per. crasim pro ἡ γῆα, τῆ γῆας. ¹⁷ Vi τῆ λόρον, δ. 23. ¹⁸ Vi τῆ λόρον, δ. 23. ¹⁹ 68. 7. & 73.

ἡ εὐχὴ, ἤσ.
κυριακὸς, ἤ, ἔν.
ἀγιάζω.
ἐλθέτω.
ἔρχομαι.
γαλήνῃ.
τὸ θέλημα,
ατος.
ἡ γῆ, τῆ γῆς.

AA 3 hodie

hodie: & dimitte nobis debita nostra, sicut
 σήμερον· καὶ ²⁰ ἄφες ⁴ ἡμῖν ²¹ τὰ ὀφειλήματ' α ⁴ ἡμῶν, ὡς
 & nos dimittimus debitoribus nostris: & ne
 καὶ ⁴ ἡμεῖς ²² ἀφίεμεν ²³ τοῖς ὀφειλέταις ⁴ ἡμῶν· καὶ μὴ
 inducas nos in tentationem, sed libera
²⁴ εἰσονέγκης ⁴ ἡμᾶς ²⁵ εἰς ²⁶ πειρασμόν, ἀλλὰ ῥύσαι
 nos à malo. Amen.
⁴ ἡμᾶς ἀπὸ ²⁷ τῶν πειρασμῶν. ²⁸ Ἀμὴν.

δός, ἀφες. ²⁰ 100. 26. ²¹ *Ἐπι βήματα, 10. 9. Verbale ab ὀφείλω, debeo, sed
 τὸ ὀφείλω·* tanquam ab ὀφείλω, μ. ἤζω, 84. 26. & 95. 9. ²² *Compositum ex
 ἀφίεμεν.* ἀπὸ, 23, 21. & ἡμῖν, 100. 9. ²³ *Ἐπι τοῖς Χρυσταῖς, 7, 22. Verbale, 84.*
^{δὸ ὀφειλέτης. 8.} 30. *ab ὀφείλω. Quia penultima corrigitur, poterit duci tanquam ab
 ὀφείλωμι, 84. 31.* ²⁴ *Ἐπι τῆς, 29. 16. ab εἰσφέρω, sed quasi ab
 εἰσονέγκης.* εἰσονέγκω, 103. 16. & 20. ²⁵ 80. 19. & 125. 29. ²⁶ *Ἐπι τὸ λόγον
 ἢ πειρασμός, 8.* 8. 23. *Verbale, 84. 26. ἀπειράζω, vel πειράω, μ. ἤζω, tento.*
²⁷ *Ἐπι τῆς ζύλης, 8. 28. Adiectivum Ἐπι ὁ ἀγῆρος, 81. 5. hoc loco
 Ἀμὴν.* substantiatur in neutro genere. ²⁸ *Dictio est Hebraica & hetero-
 clita, significans, verum, fiat seu efficiatur: & quonodoque, Ἐπι in sa-
 lutatione Angelica, verum est.*

EURIPIDIS ORESTES

ἘΥΡΙΠΪΔΟΥ ὈΡΕΣΤΗΣ.

ARGUMENTVM.

Ἰ Π Ὅ Θ Ε Σ Ι Σ.

Orestes propter matris cædem, simul & à
 Ὀρέστης διὰ ⁴ τῆν ⁵ τ' μητρὸς ⁴ σφαγῆν, ἅμα καὶ ὑπὸ
 Σ C Η Ο Λ Ι Α.

Orestes. ¹ *Ἐπι τῆς Χρυσταῖς, 7. 22.* ² *Maxima Orestis facinora in hac fa-
 bula continentur, Ἐπι ex eius argumento ac ex Electra oratione po-
 teris colligere. ideo eam Euripides Orestē appellavit.* ³ *Verbale, 84.*
^{ἢ ὑπόθεσις, 100.} 28. *ab ὑποτίθημι, suppono, principia pono. componitur ex ὑπὸ &
 ἢ σφαγή, ἢς.* πῆμι, 60. 16. *Vide 112. 22.* ⁴ *Ἐπι τῶν πηλῶν. Verbale à σφάζω, vel
 σφάττω, preteritū medium Ἐπι σφαγα, 40. 20. unde ἢ σφαγή. ⁵ 12. 2.*

Furiis

Furiis perterritus, & ab Argiuis
 6 Ἐρινύων 7 δειμαίνεσθαι, καὶ ὑπὸ 8 Ἄργείων
 condemnatus morte, interfecturus
 9 κατὰ κρείδης 10 θανάτῳ, 11 μέλλων 12 φονεύειν
 Helenam & Hermionem, eò quod Menelaus
 13 Ἐλένῳ καὶ 13 Ἑρμιόνῳ, 14 ἀνδ' ὧν Μονέλαος
 præsens non tulit-orem, prohibitus-est ab
 15 παρῶν ἕκ 16 ἐβόησεν, 17 ἀκωλύθη ὑπὸ
 Apolline. Apud nullum autem ponitur
 18 Ἀπόλλωνος. Παρ' 19 ἔδεν ἢ 20 κείται
 fabula. Præfatur verò Electra vt
 α 21 ἡ μυθολογία. 22 Προλογίζεται ἢ ἡ Ἠλέκτρα 23 ὡς

S C H O L I A.

6 *Ἐρινύων*, 13. 31. componitur Ἐρινύος ex ἔρις, ἰκ, & ἴης, ὁ Ἐρινύος, νόσ-
 mens, quasi sit mentis lis & pronocatio. 7 *δειμαίνεσθαι*,
 56. 6. à δειμαίνω, perterrefacio. Fit à nomine τὸ δειμαίνω, δει- δειμαίνω.
 μαίνω, rauor, metus. 8 *Ἀργείων*, vt ἄνω ἄνω, 8. 27. Ἀργεῖος, ὁ Ἀργεῖος, κ.
Argiuis, fit à τὸ Ἄργος, εσ, Argos clarissima ciuitas Pelopon-
 nesi, non procul à Mycenis, vbi Agamemnon Orestis pater re-
 gnauerat. 9 *κατὰ κρείδης*, 39. 4. à κείρω κείρω, condemno. 10 *ὑπὸ*
παρῶν, θάνατος, dicitur quasi πέναιος, id est, extensa, porrecta, ὁ θάνατος, θ.
 à πέναιος, extensio, τρηθο. Mors enim se ad omnia extendit ac
 porrigit. 11 *ὑπὸ*, 30. 6. à μέλλω. 12 *κείται*, 29. 28.
 à φονεύω, interficio. fit à nomine ἡ φονή, cædes, 13 *ἄνω*, φονεύω.
 14 *ὑπὸ*, 29. 14. à πάρεμι, adsum. Componitur ex ὁ παρῶν, ὄντιος.
παρῶν, 23. 15. & εἰμί, 98. 18. 16 *ὑπὸ*, 25. 17. à βοη- βοηθῶ.
θῶ, κ. ἡσ, auxilior, opem fero. fit à nomine ὁ βοηθός, ὁ, sau-
 tor, adiutor, 17 *ὑπὸ*, 35. 10. à ἀκωλύω, prohibeo. 18 *ὑπὸ*
Ἀπόλλωνος, 11. 15. 19 *ὑπὸ*, 13. 1. 20 *κείται*, 28. 21 *ἡ μυθολογία*,
 μυθολόγος, fabulator: quod componitur ex μῦθος, fabula, & λόγος, ἡ μυθολογία.
 sermo. Quare μυθολογία, proprie est ratiocinatio fabularum. Sumitur
 verò pro fabula simpliciter. 22 *ὑπὸ*, 22. 7. à ἀπολογίζω, ἀπο-
 λογίζομαι, quod sit ἀπολογία, prologus, præfatio: componitur ex ἀπο-, ἀπο-
 λογίζω, 23 *ὡς* varia significat: hic sumitur pro, vt, vt-pote.

foror Orestis miserabili oratione-utens
 24 ἀδελφὴ Ὀρέστου 25 ἐλεηνολογῶσα
 propter Tantalum.
 διὰ 26 τοῦ Τάνταλου.

E L E C T R A.

Η Λ Ε Κ Τ Ρ Α.

Non est vllum malum (vt dicam verbo)
 ε 27 Οὐκ 28 ἔστι 27 δὲ μὲν δεινόν, 29 ὡς εἰπέμ' ἐπι,
 Neque morbus, neque calamitas à-diis-immitta,
 Οὐδ' ἐπ' ἀδ' ἐπι, οὐδ' ἐπι συμφορὰ 30 θεήλατ,
 Cuius non ferat onus hominis natura.
 ο Ης οὐκ, 31 ἀμ 32 ἀρατ' 33 ἀχθ' ἀνδρώπης 34 φύσις.
 Nam beatus (nec exprobro infortunia)
 αι Ὁ μὲν μακάριος, 35 κ' οὐκ 36 ονειδίζω τύχας,
 Ioue natus vt aiunt, Tantalus,
 37 Διὸς 38 πεφυκώς, ὡς λέγασσι, Τάνταλος,

S C H O L I A.

24 *Vi ab adiectiuo ὁ καλὸς fit femininum ἡ καλή: sic ab ὁ ἀδελ-
 φαλογόγῳ. Φῶς, frater, fit ἡ ἀδελφὴ, soror.* 25 *Vi ποίησα, 47. 11. ab ἐλε-
 ηολογίῳ, μ. ἡσ, conqueror, oratione vtor lugubri & miserabili. Fit
 ab ἐλεηνολόγῳ, qui miserabili oratione vtitur. & componitur ab
 ἐλεηνός, miserabilis, & λόγῳ, sermo.* 26 *Vi τ' λόγῳ. de hoc, 5. 28.*
 27 *ἐκ ἐδέν. non nullum, id est, non vllum vel nullum. Duæ nega-
 τiones Græcis maioris negant. De ἐκ vide, 121. 11. de ἐδέν verò, 13. 1.*
 28 *98. 25.* 29 *Sic dicere verbum, id est, vt ita dicam, vel vt bre-
 uiter dicam. De ἐπ εἶν, vide 91. 10. ἐπι & πᾶτος, vt τὸ τεῖχος.
 13. 24.* 30 *Componitur à ἦτος & ἐλαύνω, impello. Vide, 81. 7,*
 31 *Particula potentialis, ἐκ ἀν ἀρατῶ, non ferat, id est, non possit
 ἀρατῶ. perferre. Interdum tamen ἀν prorsus vacat. 32 Vi τὴν ψαίω, 42. 20.
 ab αἶρω, fero, tollo, gesto. Futurum αἶρω, 20. 30.* 33 *Dicitur τὸ
 ἡ φύσις, 100. ἀχθ' ἐπι, & ἐπι, pondus, onus, quasi τὸ ἄχος, dolor, per pleonasmum
 ονειδίζω. τὸ δ. 34 Verbale, 84. 27. ἀφύω, produco, gigno, creo. 35 καὶ ἐκ,
 & non, nec. 36 Fit à nomine τὸ ονειδίζω, improprium, opprobrium,
 ignominia. 37 89. 30, 38 Vi πεφυκώς, 30. 9 ἀφύω.*

Vertici

Vertici imminentem pauescens petram,
 Κορυφῆς ³⁹ ὑπερτέλλοντα ⁴⁰ δειμαίνων ⁴¹ ἑτέρον,
 Per-aërem-volat, & pendit hanc pœnam.

⁴² Ἀδριποῖται, καὶ τίνει τᾶν τῶν δίκλων.

Vt quidem aiunt, quòd cum Diis, domo cùm-esset,
 ὧς ⁴³ λέγεται, ὅτι θεοῖς, ἀνδρωπῶ ⁴³ ὄν,
 Communis mensæ dignitatem habens æqualem,

α Κοινῆς τραπεζῆς ⁴⁴ ἀξίωμ' ἔχωρ' ἴσων,
 Incontinentem habuit linguam, turpissimum morbum.
⁴⁵ Ἀκόλαστος ⁴⁶ ἔσχε γλῶσσαν, ⁴⁷ ἀσχίσι ⁴⁸ νόσον.

Hic producit Pelopen: ex hoc Atreus natus est.

ε Οὐτ' ⁴⁹ φυτεύει Πέλοπα ⁵⁰ ἄτρειος ⁵⁰ ἔφυ.
 Cui sceptrum texens, fatale fecit Dea.

α Ω ⁵¹ σέμμαϊα ⁵² ξήνασ', ⁵³ ἐπέκλωσεν θεὰ

S C H O L I A.

³⁹ *Vt τὸ τυπλοντα*, 30. 7. ab ὑπερτέλλω, exorior, supereminere. com-
 ponitur ab ὑπερ, super, & τέλλω, orior. ⁴⁰ *Vt τυπλον*, 30. 7. à
 δειμαίνω, timeo, formido: quod fit à δέω, &, timor. ⁴¹ ὁ πτε- δειμῆνα,
 τρε, & Atticè idem quod ἡ πτεῖρα communiter, petra, saxum μ.ανῶ.
 lapis. ⁴² *Vt βοῶται*, 50. 15. ab ἀεριοποτέομαι, in aëre volo. com- ἀεριοποτέομαι.
 ponitur ex ἀήρ, αἶρ, aër, & ποτέομαι, volo, volus. Aldus le-
 git citra compositionem, ἀεριοποτέται. ⁴³ ὄν, existens, 22. 14.
⁴⁴ *Verbale*. 84. 25. ab ἀξίωμ, μ. ὠζω, dignum puto: quod fit ab τὸ ἀξίωμα,
 ὁ ἀξίω, dignus. ⁴⁵ Ἀκόλαστος, μ. ἀκάζω, id est, punio, ducitur ver- ατος.
 bale, κολάζω, 84. 30. cum a privativo, ἀκόλαστος, incastigatus, ὁ ἡ ἀκόλαστος,
 imprunitus, id est, intemperans, incontinens, libidinosus, flagitiosus. κ. ἔχον, ε. ε.
⁴⁶ 110. 7. ⁴⁷ *Vt τὸ τιμῶν*. Adiectivum vt κελός, 81. 5. superla- αἰσχρος, η. εν.
 tini gradus, 83. 30. ⁴⁸ Ionicè, νῆστος. ⁴⁹ Subauditur prepositio ἐκ ἐφω, υ. υ.
⁵⁰ 117. 8. ⁵¹ *Verbale*, 84. 24. à σέμμα, coronam. ac proprie τὸ σέμμα, α. ι. ο.
 significat coronam: sed sumitur etiam pro sceptro, vel corona regia,
 aut diademate: quæ regis sunt insignia. ⁵² *Vt τυπλοντα*, 30. 13. à ξήνασα.
 ξάινω, neo, texo μ, ξανῶ, 20. 30. Aoristus primus, ἔξηνα. Atticè, ξάινω.
 vt ἐμίγη, 26. 6. Quidam subscribunt ι, alij minimè. ⁵³ *Vt ἐτυπτε*,
 25. 18. ab ἐπέκλωσθω, voluo fufum: & refertur ad fatum siue Parcas: ἑπικλώσθω.
 quarum una Clotho nominatur, quasi per fila Parcarum instituo, fa-
 tale facio, fataliter instituo. In Aldino exemplari hæc sententia sic
 legitur, ἐπέκλωσεν θεὰ ἔραν Ουείση, &c. vt sit hic sensus, ἐπέκλωσεν
 θεὰ, fatale fecit Dea, scilicet Cloto, θεὰ ἔραν πόλεμον Ουείση, &c.
 inferre litem, bellum appositorie, id est, bellum litigiosum.

Contentio, Thyesti bellum existenti fratri

ἔεις, Θυέστη πόλεμον ὄντι συγγένω

Facere. Quid infanda repetere me oportet?

a. α 54 Θεοῦ. 55 τί 56 τ' ἀρρήτ' 57 ἀναμετρήσασθά με 58 δαί,

Coniunio excepit igitur ipsum liberos interficiens, Atreus.

e. α 59 Ἐδαισε ἢ δ' ἔργυρτέκν' 60 ἀποκλείνας Ἄτρεῦς.

Ex Atreo verò (quæ fuerunt enim in medio taceo intortunia)

Ἄτρεῦς δέ, 61 τὰς ᾗ ἦ μέσῳ σιγῶ τυχας,

Illustris (si modò illustris) Agamemnon natus est,

Ὀκλεινός, ἢ δὴ κλεινός, Ἀγαμέμνων 50 ἔφω,

Menelaúque ex Cretensi matre Aëropa.

Μενέλεως τε Κρήσῃς ὁ ματρός Ἀδρόπης ὁ ἄπσ.

Duxit uxorem verò sanè Diis inuisam

e 62 Γαμέη δ' ὁ μὲν δὴ τῷ θεοῖς 63 γυστρέμηνω

Menelaus Helenam. Porro Clytemnestra coniugium

Μενέλεως ἔλένω. ὁ δὲ Κλυτέμνηστρας λέχ.

Insigne apud Græcos Agamemnon rex.

Ἐπίσημον εἰς Ἕλληνας Ἀγαμέμνων ἀνάξ.

Cui virgines quidem tres nate sumus ex una,

Ὡ παρθένοι ἢ τρεῖς 50 ἔφωμεν ἐκ 64 μιᾶς.

Chtysothemis Iphigeniáque, Electráque ego,

e. ε Χρυσόθεμις, Ἰφιγένεια τ' Ἠλέκτρα τ' ἐγὼ,

Μᾶτ' ἢ Orestes, matre sceleratissima:

e Ἄρσλω τ' Ὀρέσῃς, ματρός ὁ 65 ἀνοσιωπίας

S C H O L I A.

54 64. 7. 55 13. 22. 56 ἢ ῥητὸς & a privativa particula. 57 Ἦτ
 πύμαθ, 43. 20. ab ἀναμετρίω μ. ἴω, repeto, recogito, supputo,
 timetior. 58 107. 28. 59 Ἦτ ἐτυψι, 25. 18. ἢ δαίω, coniuio, con-
 iunio & mensa excipio. 60 Ἦτ τὸνας, 30. 12. ab ἀποκλείω. Igitur
 τέκνα ἀποκλείνας, liberos interficiens, vel liberos interfecit, post-
 quam Thyestis fratris liberos interfecisset. 61 Vide 125. 12. 62 Sic
 sensum collige: δη, porro, ὁ μὲν Μενέλεως, Menelaus quidem, γαμέη
 τῷ Ἐλένω συστρέμηνω θεοῖς. ὁ δὲ Ἀγαμέμνων ἀνάξ, at Agamem-
 non rex supple γαμέη, τὸ λέχος, &c. γαμέη ἢ ποιεῖ, 46. 4. ἢ γαμέω,
 de quo 107. 1. 63 Ἦτ ποικρῶνω, 49. 5. ἢ συνομαι, odio sum, παρσινέ:
 inuisus sum. 64 12. 31. & 82. 1. 65 Pro ἀνοσιωπίας, ο. Est super-
 latus gradus, ἢ σφάπτω, 85. 11. ἢ ποσικω ἀνοσιωπίας.

Quæ

- Quæ maritum exitum-non habente induens veste
 α Η⁶⁶ πόσιμ⁶⁷ ἀπείρω⁶⁸ πόριθαλῶσ' ⁶⁹ ὑφάσμαϊ
 Occidit. Quorum verò gratiâ; virginem dicere
 ε 270 Ἐκτανεμ. ὦρ δ' ὀ ἐνατι, παρθένου λέγειν
 Non est honestū. Relinquo hoc obscurū in cōmuni cōsiderandū.
 ο Οὐ καλὸν. 71 ἔω τῶτ' 72 ἄσαφές ἐρ κοινῶ 73 σκοπᾶν.
 Apollinis autem iniustitiam quidem quid opus est accusare?
 ε Φαίβου δ' ἀδικίαν μὲν τί δέϊ καταγορεύει;
 Persuadet verò Orestī, matrem, quæ ipsum genuerat,
 ε.α Πείθει δ' ὀρέστω, 74 μῆτέρ', ἢ 75 σφ' 76 ἐγένεατο,
 Interficere, apud non omnes gloriam ferens.
 ι Κτάναι, πρὸς ἔχ' ἀπαύλας 77 εὐκλειαν φέρωμ.
 Attamen occidit, non inobediens deo
 ε.ε Ὀμως δ' 78 ἀπέκταν', ἔκ 79 ἀπειδήσας δεῖω.

S C H O L I A.

⁶⁶ ἢ πόσις est potus, potio. Verùm ὁ πόσις est maritus, vir, spon- ὁ πόσις. σοσ.
 sus: sic dictus, quod veluti potione terra mista generantur plan-
 ta, ita vir mulieri mistus causa est procreationis liberorum. ⁶⁷ τὸ
 πείρας vel πείρας, finis: ἀπειρῶ, sine ἔ exitu carens. Ἄσπερος. ἄσπερος.
 admodum Chytemnestra Agamemnoni Troia reuerso ac diis sacri-
 ficatiuro porrexit vestem quandam oblongam ἔ ἀπειρον, cui vide-
 licet nulla erat à superiori parte apertio, qua caput aut brachia
 exereret, vi illum ea obuolutum, adiuuante Aegistho (cum quo
 illa, absente viro, adulterij consuetudinem habuerat, ἔ qui tum
 abditus eras in insidiis) miserè trucidaret. ⁶⁸ Ἦ τὸ πῦρ (α, 30. 15. à περικαλῶσα.
 πειράσθαι. 69. Verbale, 84. 25. ab ὑφαίνω, ιεχθ. Vide, 96. 12.
⁷⁰ Ἦ τὸ πῦρ, ἀκτείνω, 60. ⁷¹ Ἦ βοῶ, 50. 2. ab ἰάω. ⁷² ὁ ἔ ἢ ἄσαφής, ὁ ἔ ἢ σαφής,
 manifestus: cum α privatiuo, ὁ καὶ ἢ ἄσαφής, καὶ τὸ ἄσαφής, ἰσ, ὁ ἔ ἢ σαφής,
 obscurus, a, um. ⁷³ Ἦ ποιῶν. 47. 7. ἀσχεπίω. ⁷⁴ 86. 3. ⁷⁵ Euripi- σφί.
 des ac Sophocles interdum usurpant διπλῆ σφί pro singulari ἔ. atque
 hoc pronomem primitiuum tertiae personae non raro ponitur loco re-
 latiuui ὡς τὸ. ⁷⁶ 107. 11. ἔ 16. ⁷⁷ Denominatiuum, ab εὐκλείης, ἰγενέμενω, α,
 inclutus, celebris, quod fit ab εὐ, ἔ τὸ κλείω, honor. ⁷⁸ Ἦ τὸ πῦρ, ατο
 25. 17. ab ἀποκλείω. ⁷⁹ Ἦ τὸ πῦρ, 25. 17. ab ἀπειδίω, μ. ἢ (α, ἢ εὐκλεία.
 non pareo: quod fit ab adiectiuo ὁ καὶ ἢ ἀπειδής, ἰσ inobediens, ἀπέκλειω.
 impersuasibilis, ἀπειδής, verò componitur ex α privatiuo ἔ πείθος, ἀπειδήσας.
 persuasorius. πείθω etiam est persuadeo.

Et ego

- Etego particeps-fui, tanquam scilicet mulier, cædis,
 80 Κἄρ' ὠ⁸¹ μετέσχω, οἷα δὲ γυνή, φόνος,
 Pyladésque, qui nobiscum patrauit htc
 ε Πυλάδης⁸² θ', ὃς ἡμῖν⁸³ συγκλείεργασαι^b τὰδε.
 Hinc inde agresti colliquefactus morbo, ægrotat
 Ἐντεῦθεν ἀγρία⁸⁴ σιωπᾶκείς νόσῳ, νοσῆ
 Miser Orestes. Hic prostratus in lecto
 85 Τλήμων ὀρέσσης. ὅδ' ἔ⁹⁰ πείσῳν ἔν δεινίοις
 Decumbit. Matris verò suis ipsum agit
 ε 20 Κεῖται, τὸ^o ματρὸς δ' αἰμά νιν⁸⁶ τροχλατῆ
 Furoribus, nominare enim vereor
 41 Μανίαισιρ ὀνομάζειν γ' αἰδύμας θεᾶς
 Eumenidas, quæ hanc certatim-territant timore.
 ε 87 Εὐμειδᾶς, αἰ^o τόνδ'⁸⁸ ἔξαμιλλῶν) γόῳ.

S C H O L I A.

- μέτρον. 80 98. 7. ⁸¹ Vi simplex ἴσχω, 110. 7. à μετέχω, particeps sum. cõponitur à κῆ 23. 16. & ἴχω. ⁸² Id est, pro parte mea muliebri. οἷα, qualiter, aduerdium ex neutro plurali, ab οἷος, οἷα, οἷον, qualis & quale. De γυνή vide 89. 25. ⁸³ Pro τε, 5. 19. ⁸⁴ Vi πείφρασαι, 33. 4. à σὺλκαπεργάζομαι, νῆα patro, simul perpetro, alicui operam præsto. Greci sepe videntur verbo composito, vbi nos vsurpamus simplex & prepositionem separatam: σὺλκαλείργασαι ἡμῖν pro κῆτείργασαι σὼδ ἡμῖν. Componitur ex σὼδ & κῆ, atq; ἐργάζομαι, operor, per ei augeitur, 91. 8. ⁸⁵ Vi τυπέις, 39. 7. à σωτήκω, colliquefacio, cõponitur ex σὼδ & τήκω, liquefacio. Vide, 26. 21. ⁸⁶ Verbale, à τίτλημι, tolero, 103. 3. ⁸⁷ Vi ποιεῖ, 46. 4. à τροχλατέω, aurigor, quasi rota agito, sit ab ὀ τροχλατής, & id est, auriga: quod cõponitur ab ὀ τρέχος, & rota, & ἐλαύω, impello, ago. ⁸⁸ Furia infernales quæ Ἐρινύες (ut dictum est numero 6) appellatur, quannus Orestem, ob patraui parricidiũ, ardentibus iædis agitentur & insectarentur. Electra tamen, ne illis offensioribus Orestes vteretur, in eas quicquã grauius dicere non audet, neq; ipsas Ἐρινύας vero, sed odioso, nomine appellare. Verum eas & Deas & Εὐχρίδας nuncupat, quasi beneuolas. Ἐμψῆς enim, vnde Εὐμψίδες, est beneuolus, ab εἰ, & ψῆ, & mens, virtus, robur. Re vera tamen Εὐμψίδες dicta sunt per antiphrasim, quòd minime sint beneuolæ, neq; in illis bonus animus vel virtus conspiciatur. ⁸⁹ Vi ἔξαμιλλῶν. βοᾶνται, 58. 2. ab ἔξαμιλλάω, cõtendo, celeriter aliquid facio. cõponitur ab ἐξ & ἀμιλλάω, quod sit ab ἡ ἀμιλλα, certamen, contentio.

Sextus

Sextus portò • hic dies ex quo cœdibus
 ε Εἴλον δὲ ὕδιν τὸδ⁸⁹ ἡμαρ ἐξότ'α + σφαγαῖς

Mortua mater, igni purgata-est corpore:

90 Θανοῦσα μάτηρ, πυρὶ 91 καθήνισται 92 δέμας.

Quibus neque cibos per gulam cepit,

Ωμ οὔτε 93 σῖτα διὰ 94 δέρης 95 ἐδέξατο,

Non balnea dedit corpori. intra penulas verò

α.ε Οὐ 96 λείτρ' 97 ἐδωκε 98 χρωτῖ. 99 χλαυδίω δ' ἐσω

Teatus quum quidem corpus lauatum fuerit morbo,

100 Κρυφθεῖς, ὅταν ἢ σῶμα 101 κρυφθῆ νόσος,

Compos-mentis lacrymarum verò è cubilibus

102 Ἐμφρω δακρυεῖ. ποτὲ δὲ δακρυεῖ ἀπο

Profilic celer, ut pullus-equinus à iugo.

103 Πηδᾶ δρομαῖος, πῶλθ' ἐὼς ἀπὸ ζυγῶ.

S C H O L I A.

89 90. 11. 90 *Vi τυπῆζα*, 30. 16. à *θῆτκω*, 111. 19. 91 *Vi πρί- θανῆζα*.
φραγαῖς, 33. 4. à *καθῆνίζω*, μ. ἰσω, quod componitur à *κατὰ*, 23. *καθῆνισται*.
 15. & *ἀγνίζω*, purgo: quod fit ab *ἀγνός*, purus. 92 *Indeclinabile*.
 93 *ο σῖτος*, s, frumentum: sed τὸ σῖτον, s (vnde τὰ σῖτα) est *cibus*, τὸ δέμας.
panis. 94 *δέρω*, excorio: vnde *verbale*, ἡ δέρη, collum, *ceruix*, *gu-* ὁ σίτος.
la: sic dicitur quòd à collo sumi soleat, *excoriationis initium*. 95 *Vi* τὸ σῖτον.
ἐπύψατο, 41. 12. à *δέχομαι*, capio. 96 *Verbale*, 84. 30. à *λέω*, ἡ δέρη, ας.
λαο. τὸ λέωον penultima circumflexa est locus balnearum: *λουτῆρον*
 verò acuta ultima, est balneum siue lauacrum: in qua significatione
 hoc loco accipitur, *quammis lau acuat*: propter apostrophum enim λέτρ' pro λέτρε
 accentus retrahitur, & λέτρ' pro λέτρε dicitur. vide 7. 12. 97 67.
 28. & 73. 4. 98 *Vi φωπ*, 14. 8. 99 *Diminutivum*, ab ἡ χλαυδῖς, ἐδωκε, ας, ε
ιδθ, vestimentum tenuissimum. 100 *Vi τυφθεῖς*, 39. 4. à *κρύπτω*, τὸ χλαυδίον, κ
tego, abscondo me, *delitescō*. 101 *Vi τυφθῆ*, 38. 10. à *κρυφίζω*, κρυφίζω.
uem facio, *subleuo*: quòd fit à *κῆφθ*, leuis. 102 *Componitur ex ἐμ-* ὁ καὶ ἡ ἔμ-
φρων, 11. 3. 103 *Vi βοᾶ*, 50. 2. à *πηδῶ*. φρων, ας ε.
 δρομαῖος.

ARIST.

- Ego particeps-fui, tanquam scilicet mulier, cadis,
 80 *Κατὰ* ⁸¹ *μετέσχω*, *οἷα δὲ γυνή, φόνος,*
 Pyladésque, qui nobiscum patrauit *hxc*
 e *Πυλάδης* ⁸² *θ', ὅς ἡμῶν* ⁸³ *συγκάτεργασαι* ^b *τάδε.*
 Hinc inde agrestis colliquefactus morbo, xgrota
Ἐντεῦθεν ἀγρία ⁸⁴ *σιώλακεις νόσῳ, νοσεῖ*
 Miser Orestes. Hic prostratus in leao
 85 *Τλήμων Ὀρέσης.* ^b *ὁδὲ* ⁹⁰ *πέσῳ* *ἢ δεινίσις*
 Decumbit. Matris verò fais ipsū agit.
 e ²⁰ *Καίται, τὸ* ^o *μάχος δ' αἰμά νη* ⁸⁶ *τροχλατῆ*
 Furoribus, nominare enim vereor *deas*
^a *Μανίασι* *νομάζειν* *γὰ ἀδύμας θεάς*
 Eumenidas, quæ hanc certatim terriant timore.
 e ⁸⁷ *Εὐμενίδας, αἰ* ^o *τόνδ'* ⁸⁸ *ἔξαμιλλῶν* *τόκω.*

S C H O L I A.

- μετέσχω.* ⁸⁰ *98.7.* ⁸¹ *Vi simplex ἴσχω, 110.7.* *ἀ μετέχω, particeps sum. cōpo-*
nitur ἀ κτ' 23.16. ἔχω. ⁸² *Id est, pro parte mea muliebri. οἷα, qua-*
liter, aduerdium ex neutro plurali, ab οἷος, οἷα, οἷον, qualis & quale.
De γυνή vide 89.25. ⁸³ *Pro π, 5. 19.* ⁸⁴ *Vi πείρασται, 33.4.* *ἀ*
σὺλακτεργάζομαι, νῆα patro, simul perpetro, alicui operam præsto.
Græci sæpe utuntur verbo composito, ubi nos usurpamus simplex &
præpositionem separatam: σὺλακτεργάζομαι ἡμῶν pro κατεργάζομαι σὺ
ἡμῶν. Componitur ex σὺ & κτ', atq; ἐργάζομαι, operor, per ei auge
itur, 91.8. ⁸⁵ *Vi τυπέις, 39.7.* *ἀ σιωτήκω, colliquefacio, cōponitur ex*
σὺ & τήκω, liquefacio. Vide, 26.21. ⁸⁶ *Verbale, ἀ πέτλημι, toltero,*
103.3. ⁸⁷ *Vi ποιεῖ, 46.4.* *ἀ τροχλατεύω, aurigor, quasi rota agito,*
fit ab ὀ τροχλατής, & id est, auriga: quod cōponitur ab ὀ τρέχος, &
rota, & ἔλαύνω, impello, ago. ⁸⁸ *Furia infernales quæ Ἐρινύες (ut*
dictum est numero 6) appellātur, quāuis Orestem, ob patris parr-
cidii, ardentibus tædis agitent & insectarentur. Electra tamen, ne
illis offensioribus Orestes uteretur, in eas quicquā grauius dicere non
audet, neq; ipsas Ἐρινύας vero, sed odioso, nomine appellare. Verūm
eas & Deas & Εὐχρίδας nuncupat, quasi beneuolas. Ἐμψῆς enim,
vide Εὐψιδίς, est beneuolus, ab εὖ, & ψῆς, mens, virtus, robur.
Re vera tamen Εὐψιδίς dicta sunt per antiphrasim, quod minime
sint beneuolæ, neq; in illis bonus animus vel virtus conspiciatur. ⁸⁸ *Vi*
ἔξαμιλλῶν. βοῶνται, 58.2. *ab ἔξαμιλλάω, cōtendo, celeriter aliquid facio. cōponi-*
tur ab ἔξ & ἀμιλλάω, quod fit ab ἡ ἀμιλλα, certamen, contentio.

Sextus portò hic dies ex quo cœdibus
 ε Ἐκτον δὲ ἢ δὴ τὸδ⁸⁹ ἡμαρῆξότῃ + σφαγαῖς

Mortua mater, igni purgata-est corpore:

90 Θαναοῦσα μάτηρ, πυρὶ 91 καθήντισται 92 δέμας.

Quibus neque cibos per gulam cepit.

Ωρ οὔτε 93 σῖτα δία 94 δέρης 95 ἐδέξατο,

Non balnea dedit corpori. intra penulas verò

α.ε Οὐ 96 λέρτ⁹⁷ 97 ἐδωκε 98 χρωτ⁹⁹. 99 χλανιδίω δ' ἐσω

Tectus quum quidem corpus lauanum fuerit morbo.

100 Κρυφθεῖς, ὅταν ἢ σῶμα 101 κρησιθῆ νόσθ,

Compos-mentis lacrymarum verò è cubilibus

102 Ἐμφρωμ διακρῦει. ποτὲ δὲ δειμνίω δ' ἀπο

Prosilit celer, ut pullus-equinus à iugo.

103 Πηδᾶ δρομαῖος, πῶλ¹⁰⁴ ὡς ἀπὸ ζυγῶ.

S C H O L I A.

89 90. 11. 90 *Vi τυκῆσα*, 30. 16. à *θιήκω*, 111. 19. 91 *Vi πεί-* θανῆσα.
φρασαι, 33. 4. à *πείθω* γνίζω, μ. ἰσω, quod componitur à *κρ. τι*, 23. *κρησιθῆσαι*.

25. ὡ *ἀγνίζω*, purgo: quod fit ab ἀγνος, purus. 92 *Indeclinabile.*

93 ὁ σῖτος, κ, frumentum: sed τὸ σῖτον, κ (unde τὸ σῖτι) est cibus, τὸ δέμας.
 panis. 94 δέρω, excorio: unde verbale, ἢ δέρη, collum, cervix, gu- ὁ σῖτος.

la: sic dicitur quod à collo sumi soleat, excoriationis initium. 95 *Vi* τὸ σῖτον.
 ἐτόψωτο, 41. 12. à δέχομαι, capio. 96 *Verbale*, 84. 30. à λέω, ἢ δέμας.

λαγο. τὸ λέρτον penultimâ circumflexâ est locus balnearum: λουτῶν
 verò acuta ultima, est balneum sine lauacrum: in qua significatione

hoc loco accipitur, quavis λούαται: propter apostrophum enim λέρτ⁹⁷ pro λέρτο
 accentus retrahitur, ὡ λέρτ⁹⁷ pro λέρτ⁹⁷ dicitur. vide 7. 12. 97 67.

28. ὡ 73. 4. 98 *Vi φώπ*, 14. 8. 99 *Diminutivum*, ab ἡ χλανίς, ἔδωκα, ας, ἢ
 ἰδ¹⁰⁰ ὡ, vestimentum tenuissimum. 100 *Vi τυφθεῖς*, 39. 4. à κρύπω, τὸ χλανιδίον, κ

τεγο, abscondo me, delitescō. 101 *Vi τυφθῆ*, 38. 10. à κρηίζω, κρηίζω.
 nem facio, subleuo: quod fit à κῆφ¹⁰² ὡ, levis. 102 *Componitur ex ἐν* ὁ κρηῖ ἢ ἐμ-

ὡ φηώ 11. 3. 103 *Vi βοᾶ*, 50. 2. à πηδῶ. φρων, ενες. δρ: μαῖας.

ARIST.

ARISTOPHANIS

ἌΡΙΣΤΟΦΆΝΟΥΣ

Comici-poëtæ Plutus.

² Κωμωδοποιῶν ³ ΠΛῦτος.

Aristophanis Grammatici argumentum per iambica.

Ἀεισοφάνης ⁴ Γραμματικῶν ἑπόδοις δι' ⁵ ἰάμβω.

Oraculum. consulit iustus existens aliquis & pauper
⁶ Μαντεύεται δίκαιος ὦρ τις καὶ πένης,
 An mutatis moribus, diuitiarum compos esse posset.

Εἰ μεταβαλὼν, πλῆτος ⁸ τυχεῖν ⁹ δυνήσεται.

Respondit Deus sequendum quæcunque.

¹⁰ Ἐχρησθη δὲ θεός, ¹¹ σιωποῦν δὲ ἔμ ¹² ὦπερ ἄν

S C H O L I A.

¹ ὁ κωμωδοποιός, ὁ 88. 24. ² ὁ κῶμος, u, comessionum & lasciuia Deum, in cuius

sacris celebrandis iuuenes procaces petulantia carmina decantabant. Per antonomasiam verò κῶμος sumitur pro huiusmodi iuuenum contubernio, ac pro ipsa iuuenili procacitate. à κῶμος verò & ᾠδή, id est, cantus, κωμωδία, comædia, κωμωδός, comædus, & κωμωδοποιητής siue κωμωδοποιός, poëta comicus, comædiarum scriptor

³ πλῆτος, u. vel factor. sunt enim à ποιῶν, facio. ³ πλῆτος significat diuitias & diuitiarum Deum: unde ex vocabuli amphibologia festiua admodum in hac comædia sunt allusiones, dum Poëta per Plutum

Deum, ipsas diuitias vult intelligi. ⁴ Possessiuum, à τὸ χεῖμα, ατ, littera, quod est verbale, 84. 25. à χεῖμα, scribo. ⁵ ἰάμβος,

est pes iambus, & versus iambicus. ⁶ Ἦ τιτύειαι, 31. 9. à μαντεύομαι, oraculum consulo vel edo, fit ab ὁ μαντής, u vel μαντής, ius, vates. ⁷ Ἦ τιτύειν, 30. 15. à μίτρος ἄλλω, mītro & mītor. Intellige hic ex Aristophanis contextu, τὸς τῶπος: μεταβαλὼν τὸς τῶπος, mutans mores & rationem vita, vel mutatis moribus. ⁸ Ἦ τιτύειν, 30. 1. à τυχεῖν, 116. 14. ⁹ Ἦ τιτύεται, 41. 20. à δυναίμαι, possum, quasi à δυναίω, μ.ήσω. ¹⁰ Ἦ τιτύει, 25. 17. à χεῖω, μ.ήσω, oraculum reddo, respondeo. ¹¹ Ἦ τιποιῶν. 47. 7. à σιωποῦν δὲ, ¹² 79. 9. & 123. 17.

virum

Virum offenderit. Plutus verò conspicitur cæcus.
 ε ¹³ Ἄνδρα ¹⁴ ὠρίτυχον. Πλῦτ(ο) δ' ὀπτάνει τυφλός.
 Cognito autem ipso duxit domum, alios populares
 ε.ε ¹⁵ Γνὸς δ' αὐτὸν ¹⁶ ἤγαγεν ¹⁷ οἴκαδ', ἄλλους ¹⁸ δημότας
 Vocans ad participandum postea, sanare pupillas
 α ¹⁹ Καλέσας ²⁰ μεῖσ' ἰσχυίρ, ²¹ εἰδ' ²² ὑγιάσαι τὰς κόρας
 Accelerabant: in Aesculapij verò deducebant. sed
 ε.ε Ἐσσοῦτορ ²³ εἰς Ἀσκληπιῶ δ' ²⁴ ἀπήγορ. ἢ δ'
 Repente Paupertas prohibuit.
 Ἄφνω Πηνία ²⁵ διεκόλυσεν.
 Tamen visum. recipiente ipso, sceleratorum
 Ὀμῶς ²⁶ ἀναβλέψαι(το) αὐτῶ, τ' κακῶν
 Nullus dicitur: sed proborum erant bona.
 ε Οὐδείς ²⁷ ἐπλόται τ' δ' ἀγαθῶν ²⁸ ἢ ²⁹ τὰγαθά.
 Praefatur autem servus aduersus herum, quòd
 Προλογίσει εἰς θράκων πρὸς τὸν δεσπότην, ὅτι
 cæcum & senem sublequi non erubesceret.
 τυφλῶ ἢ ³⁰ γέροντι ³¹ κατὰκολαθῆν ἐκ ³² ἡσχυνέτω.

CARION SERVVS.

ΚΑΡΙΩΝ ΘΕΡΑΠΩΝ.

Quàm difficilis res est, ὁ Iupiter & dij,
 α Ὡς ³³ ἀρεαλέτωρ ³⁴ πρᾶτ' μ' ³⁵ ἔστην, ³⁶ ὦ Ζεῦ ἢ θεοί,

S C H O L I A.

¹³ 12. 4. ¹⁴ Vi τύπη, 29. 19. ἀπειλήχων, offendo, obuius fio. πειλήχων, ης, η.
¹⁵ 107. 17 ¹⁶ 103. 26. ¹⁷ Aduerbium loci, ab ο οἴκω, domus. ¹⁸ Vi γνῶς.
¹⁹ 7. 22. ²⁰ Vi τύψας, 30. 12. ἀηλίω, 57. 8. ²¹ Vi τυπεῖν, ἡγάσων, ες, ε.
²² 29. 31. ἀμετέχω, sed tanquam ἀμεῖσ' ἰσχυίω. Vide 110. 6. ²³ Pro εἶπαι, οἴκαδε.
²⁴ 5. 19. ²⁵ Vi τύψαι, 29. 30. ἀυγιάζω, ²⁶ 126. 5. ²⁷ Vi ἔτυπτο, ὁ δημότης, κ.
²⁸ 22. 15. ἀεπάω, quòd componitur ex ἀπῆ, 23. 15. ἔρω, 103. 24. μεταχέιν.
²⁹ Vi ἔτυψε, 25. 17. ἀδιακώλω. ³⁰ Vi τύψαστο, 30. 12. ab εἰς Ἀσκληπιῶ.
³¹ ἀναβλέπω, suspicio, ἔω usum recipio, post cecitatem oculis restituor.
³² Vi ἰποίει, 46. 7. ἀπλάττω, ditior, diues euado. sit a nomine πλάττω. πλάττω.
³³ 98. 27. ³⁴ pro τὰ ἐχθρῶν. ³⁵ Vi θράκων, 11. 22. vide 123. 17. ³⁶ Vi ἔτυπτο, 31. 15. ἀισχυνέτω. ³⁷ καρίων seruus fons, quòd ex Caria multi Athenis seruirent. ³⁸ pro ἀλαλί(το), λ in ε Atticè mutato. ³⁹ 84. 23. ⁴⁰ 98. 25. ⁴¹ 89. 30.

Seruum

Seruum esse desipientis heri.

Δελορ³⁷ γονέα³⁸ παραφρονέων³⁸ διασώδης.

Si enim optima seruus dicens fuerit,

ἢ μὲν γὰρ³⁹ βέλτισθ' ὀδερὰ πω⁴⁰ λέξας⁴¹ τύχη,

Vilus fuerit verò non facere hæc possessori,

Δοξὴ δὲ μὴ⁴² δρᾶν ταῦτα⁴⁴ τῷ κεκλήμενῳ,

Participem esse necesse est seruum malotum.

Μετέχει⁴⁵ ἀνάγκη τὸν δόρα πῶτα⁴⁵ κακῶν.

Corporis enim non sinit dominum

τῷ σώματι γὰρ ἔκ⁴⁶ εἶ τὸν κύριον

Imperium habere fortuna, sed emptorem.

Κρατέει⁴⁷ ὁ δόρα μωρῶν, ἀλλὰ⁴⁸ τὸν ἑὼν κέμενον.

Et hæc quidem sanè sic se habent. Verùm Apollinem.

Καὶ ταῦτα μὲν δὴ⁴⁹ ταῦτα. ⁵⁰ τῷ δὲ Λοξία,

Qui vaticinatur ex tripode auro-aurili facto,

ὅς⁵¹ δεσποιοῦ δὲ τρίποδ⁵² χρυσοκλάτ⁵²,

Accusatione iusta accuso hæc, quòd

Μέμψιν δικαίαν μέμφομαι τῷ ἴδιῳ, ὅτι

S C H O L I A.

παραφρονέω. ³⁷ γίνομαι, 107. 8. ³⁸ Ἦ ποιῶντις, 47. 10. ἀ παραφρονέω, de-

βέλτισθ'.

τύχῳ, ης, η.

δὲξῳ, ης, η.

sifio: quod fit ab ὀ κη ἢ παραφρον, ον, demens, & quasi extra

mentem, ex παρὰ, extra, & ἢ φρω, mens. ³⁹ Pro βέλτισθω, 5. 19.

& 85. 26. ⁴⁰ Ἦ τύχῳ, 30. 12. ἀ λέγω. ⁴¹ Ἦ τύχη, 29. 20. ἀ

τυχεῖν, ⁴² 106. 7. ⁴³ Ἦ βοᾶν, 50. 31. & 58. 2 ἀ δρᾶν δρῶ,

57. 19. ⁴⁴ Ἦ πελυμδρῶν, 39. 1. ἀ κτέομαι, 91. 2. & 105. 16.

⁴⁵ Huius vocis familiare est, νε. habeat subauditum verbum ἐστὶ:

ἀ δρᾶν, ης. ἀνάγκη, necessitas, subandi, est, vel necesse est. ⁴⁶ Ἦ βοᾶν, 50. 2.

ἀβῆω. Huius clausula sensus talis est: fortuna non sinit dominum

corporis (id est, eum cuius est corpus) habere imperium in suum

corpus, sed, &c. ⁴⁷ Ἦ ποιῶντις, 47. 7. ἀ κηλίω. ⁴⁸ Ἦ ἀ τῷ τελυμ-

δρῶν, 39. 1. ἀ ἀνέομαι, ετο. Vide 93. 14. ⁴⁹ Neutrini plurale

ἀβῆω, 77. 2. hic aduerbia scit, pro ἕτως. ⁵⁰ Apollo dictus est

Δοξίας ἀ λοξός, id est, obliquus, quòd eius responsa essent obliqua

& tortuosa. ⁵¹ Ἦ ποιῶντις, 46. 4. ἀ δεσποδῆω, res diuinas cano.

nam δέσποινον est res diuina, & ἄδω, cano. ⁵² Dictio composita ex

χρυσός, aurum, & ἰλαίνω, dico. ⁵³ Ἦ ὄφιν, 14. 22. & 17. 24.

verbale, 84. 27. ἀ μέμφομαι.

χρυσόκλητης &
μέμψις, 106.

Medicus

Medicus cum sit & vates, ut aiunt, sapiens,

Ἰατρός ὤν, ἡ μάντις, ὡς⁵⁴ φασι, σοφός,

Insanientem dimisit meum herum,

α ⁵⁵ Μελαγχολῶντ' ἀπέπεμφέ με τ' Διαιώτῳ,

Qui sequitur post hominem cæcum,

Ὄφει ἀκολοθῆ καὶ ὄπιρ ἀνδρῶρα τυφλοῦ,

Contrarium faciens, quàm conueniret ipsi facere,

ε ⁵⁷ Τῶναυτίου⁵⁸ δρῶν, ἢ ⁵⁹ προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖμ.

Nam videntes cæcis primum.

Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς⁶⁰ ἠρέμεθα.

Hic autem sequitur, & me cogit.

ε Οὗτος δ' ἀκολοθῆ, ⁶¹ καὶ με προσβιάζει.

Et id respondente ipso prorsus, neque hilum.

α ⁶² Καὶ τᾶύτ', ⁶³ ἀποκρινομένα ⁶⁴ τοπαράπαν, ἔδ' ε⁶⁵ γρύ.

Ego quidem igitur non vlllo modo conquiescam,

ε Ἐγὼ μὲν ἔν ἔκ ⁶⁶ ἔσθ' ὅπως ⁶⁷ σιγήσομαι,

S C H O L I A.

- ⁵⁴ 102. 14. & 121. 6. ⁵⁵ Vt βοῶντα, 51. 4. à μελαγχολία, insa- φασί.
 nio, atra bile laboro. componitur enim à μέλας, αἰνα, αἰ, niger, a, μελαγχολία.
 um, 81. 17. & χολή, bilis: quæ duplex est, flaua, & atra: atque
 hæc μελαγχολία dicitur, quæ qui laborant, à furore haud longè ab-
 sunt, quare pro furore & insania sæpe ponitur, & μελαγχολία, est
 insania. Hic nota γ possum pro ν à neutro μέλας, propter χ se-
 quens. Vide 5. 24. & 25. 2. ⁵⁶ Vt ἔτυψι, 25. 17. ab ἀπιπίμψι,
⁵⁷ 98. 7. ⁵⁸ Vt βοῶν, 91. 4. à δράω. ⁵⁹ Imperfectum à προσήκω. προσήκω.
⁶⁰ Vt ποιέμεθα, 47. 18. ab ἠγίόμαι. ⁶¹ 98. 7. ⁶² Et hæc: Latī- κάμε.
 nè dicimus, idque, sub. facit, id est, cogit me eadem cum illo facere, καὶ ταῦτα.
 idque cum nihil prorsus mihi huius erroris causam sciscitanti respon-
 dere velit. ⁶³ Vt τυπιορμύς, 38. 29. ab ἀποκρίομαι, respondeo.
⁶⁴ Aduerbium cum articulo sub forma adiectiui neutri, vt τοπαράπαν- τοπαράπαν.
 τον, & componitur ex παρὰ & πᾶν, omne. ⁶⁵ γρύ, minimum γρύ.
 quiddam significat, vt serdes vnguinum, & fabarum hilum; rem vi-
 delicet vilissimam: aut vocem suillam, quam edere solent ἢ qui gra-
 uantur sermone respondere: Hinc Latinum verbum grunnio, & Gra-
 cum, γρύζω. ⁶⁶ Pro ἔσθ' ὅπως, 98. 25. verbum è verbo, est quæ- ἔσθ' ὅπως.
 do, vel, est quomodo, id est, vniquam, vllatenus. ⁶⁷ Vt βοήσομαι, βοήσομαι.
 52. 2. à σιγᾶω, sileo, conquiesco.

- Si non dixeris, quorsum hunc sequamur tandem
 e 68 ἢ μὴ 69 φράσης, 70 ὅτι b ζωδ' ἀκολυθῶμεν ποτις
 O here: sed tibi facessam negotia.
 x 71 ὦ δέσποτ' ἀλλά σοι 72 παρέξω πρᾶγμα ἅλα.
 Non enim me verberabis, coronam habentem saltem.
 Οὐ γὰρ με 73 τυπήσεις, 74 σέφανομ' ἐχοντ' ἅ γε.

CHREMYLVS HERVS.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

- Per Iouem non, sed detracta corona, si offendas paululum me,
 α. α. Μα 75 Δί, ἀλλ' 76 ἀφελὼν τ' σέφανομ', ἢ 77 λυπῆς 78 τί με
 Vt magis doleas. Car. Nugæ. non enim cessabo
 Ἴνα μᾶλλον 79 ἀλγῆς. Καρ. λῆρος, δ' γ' 80 πᾶν σομαι
 Priusquam dixeris mihi, quisnam sic hic.
 e Πρὸ μ' ἄμ' 69 φράσης μοι, 81 τίς ποτ' 82 στήμ 83 ἔτοσι.
 Beneuolus enim existens tibi, interrogo multum valde.
 84 Εὐνὴς γ' ὧμ σοι πυνθάνομαι 85 πᾶν σφόδρα,
 Chr. Sed non te celabo: meorum enim seruorum
 x Χρ. ἀλλ' ἔσε 86 κρύψω τ' ἐμῶν γ' 87 οἰκίῳ
 Fidelissimum censo te & taciturnissimum.
 Πιστότατον 88 ἢ σέμαί σε κ' 89 κλεπτήσατομ.

S C H O L I A.

- 68 Si non, id est, nisi. 69 Vt τύψης, 29. 16. à φράζω. 70 Pro διότι,
 e 68 ἢ μὴ. 69 φράση. 70 ὅτι. 71 Οἱ δέσποτες, x, ὦ δέσποτα, 85. 12. 72 Παρέξω,
 τυπήσω, μ. παρέξω, πρᾶβο, facesso, 73 ἀτύπλιω, τυπήσω. nam multa cir-
 cunflexa à Barytonis formantur. 74 Seruos coronam habentes in ca-
 pite dominis non licebat cadere imponebant autem seruis coronas, sicut
 Apollinem consulti, via comites illos sibi adiungerent. 75 89. 30.
 ἀφελόν. 76 Ex δὲ (23. 16) ὦ ἰλόν. 77 Vt ποιῆς, 47. 2. à λυπῶ, quod
 λυπῶ. fit ab ἡ λύπη, molestia, dolor. 78 Id est, κατὰ τι, in aliquo: vel, ne
 ἀλγῶ. minimum quidem. 79 Vt ποιῆς, 47. 2. ab ἀλγῶ, quod venit à
 τὸ ἄλγος, dolor. 80 Vt τύψομαι, 41. 20. à πᾶν σομαι. 81 τίς ποτε,
 εὐνὴς. quis eadem, quisnam. 82 98. 25. 83 77. 8. 84 Per crasim ab εὐνοος,
 πᾶν σφόδρα. quod componitur ab εὐ, ὦ νόσος, 86. 24. 85 Valde valde, id
 οἰκίτης, x. est, vehementissimè. 86 κρύπλω, μ. κρύψω. 87 ab οἴκῳ, domus,
 οἰκίτης, x, domesticus. 88 Vt ποιῶμαι, 47. 16. 89 superlatiuum.

Ego Dei cultor & iustus existens vir,

Ἐγὼ ⁹⁰ θεοσεβής καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ,

Malè afficiabatur & pauper eram. Car. Noui hercle

Κακῶς ἔπραττον κή τῶν κη ²⁸ ἤμ. Καρ. ⁹¹ Οἶδά ⁹² τοι.

Chr. Alij verò ditabantur, factilegi, rhetores,

ε Χρ. Ἐτδροῖ δ' ⁹³ ἐπλάτταν, ⁹⁴ ἱερόσυλοι, ⁹⁵ ῥήτορες,

Et sycophantæ, & scelerati Car. Credo.

Καὶ ⁹⁶ συκοφάνται, κή τῶν κηροί. Καρ. πείθομαι.

Chr. Interrogaturus itaque profectus-sum ad Deum,

Χρ. ⁹⁷ Ἐπερσοόμενος ἔρ ⁹⁸ ὠχόμενω ⁹⁹ ὡς τ' θεόν,

Meam quidem ipsius miseri. pene

Τὸν ἐμὸν ἑαυτῷ τάλαιπῶρος, σχεδὸν

Iam reputans exhaustam esse vitam.

Ἦδη νομίζω ¹⁰⁰ ὄκτετοξευῶν βίον.

Verùm filium, qui existens vnicus mihi est,

ε Τὸν δ' ἕγὼ, ὅσσος ¹⁰¹ ὢν μόνος μοι ¹⁰¹ τυγχάνει,

Rogaturus num oporteret mutatis moribus,

¹⁰² Πουσόμενος εἰ ¹⁰³ χρὴ μάλα βαλῶν ἵα τὸς τρόπος,

S C H O L I A.

⁹⁰ Componitur ex θεός, deus, & σέβω, colo & veneror religiose. ὁ καὶ ἡ θεοσε-

⁹¹ 109. 18. ⁹² τοι, nunc affirmat, nunc redundat. ⁹³ Ἦ ἐποίησα, βής, έος.

46. 7. ἀπλάττω. ⁹⁴ Componitur ex ἱερός, sacer, & ἡ σύλα, pra-

da, direptio. ⁹⁵ ab ἔρρηται, vulgò tum rhetores malè audiebant. τοι.

⁹⁶ φαίνω interdum significat accuso, defero, à quo cum nomine τὸ ὁ ἱερόσυλος. &

σῦκον, id est sicus, sit verbale, 84. 3. το συκοφάντης, id est, calum-

niator. & qui de re vel minima in ius aliquem vocat, quasi sicum

delator. ⁹⁷ Ἦ ἐπερσοόμενος, 44. 4. ab ἐπιρομαι, quod componi-

tur ex ἐπί & ἱρομαι, 110. 2. ⁹⁸ ab οἴχομαι, discedo, Arist. secum. ἐκτοξεύω.

ὠχόμενω, 106. 9. ⁹⁹ Atticè pro πρὸς. ¹⁰⁰ Ἦ ἐκτοξεύω, 38. 18. ab

ἐκτοξεύω, exhaustio: sumptum vel à pharetra sagittis exhausta,

vel ab iis quæ sagittis confecta pereunt. componitur enim ab ἐκ &

τοξεύω, 34. 22. quod fit à τὸ τέξον, sagitta, telum, arcus. ¹⁰¹ Ἦ

ἐν τυγχάνει, redundat ἄν. Est autem hæc loquendi forma Atticis

familiaris. ¹⁰² 114. 9. ¹⁰³ 117. 16. ἐν τυγχάνει. πρυσόμενος.

Esse verſutum, iniuſtum, ſani nihil.
 104 Εἶναι 105 πανδύρομ, 106 ἄδικον, 107 ὕγιες 108 μηδέειν.

Quippe vita hoc ipſum ratus conferre.

ο Ως τῷ βίω τῆς αὐτοῦ 109 νομίſας x συμπίραμ.

Car. Quid igitur Phœbus cecinit è coronis?

κ Καρ. Τί δὴδ' ὁ Φοῖβος 110 ἔλακον 111 ὅκ' ἔριμμάτων;

Chr. Audies: manifeſtè enim Deus dixit mihi hoc:

Χρ. 112 Πεύσει 113 ſαφῶς γ' ὁ θεός 114 εἰπέ μοι 115 τιδί

Cui occurrerem primùm, exiens,

116 ὅτῳ x 117 ξυανθήσαιμι πρῶτον 118 ἐξίωμ,

Iuſſit cum non dimittere me poſteà:

ε 119 Ἐκέλευσε τῶς μὴ 120 μεθίεσθαι μ' ἔτι

Perſuadere verò mihi-ipli enim conſequi demum-ufque.

6 Πείθειν δ' ἐμαυτοῦ x 11 ξυανακολεσθῆναι 17 οἴκαδε.

Car. Et huic occurrifti igitur primo? Chr. Huic.

Καρ. Κά' ἐταῖ x 121 ξυανθήας δὴτα πρῶτῳ, Χρ. 23 Τῶτοι.

S C H O L I A.

- 104 99. 13. 105 Componitur ex τὸ πᾶν, omne, & τὸ ἔργον, opus,
 ὅ πανδύρομ. quaſi ὁ πᾶν ἐργον ἐπιβάλλον, omnibus operibus ſeſe immiſcens.
 Verum quia huiuſmodi callidi eſſe ſolent, factum eſt vt accipiat
 pro callido, ναφο, verſuto. 106 Componitur ex α priuatiuo, &
 δίκη, iuſtitia, ius. 107 ὁ καὶ ἡ ὕγιες, ἰσ, ſanus, neutrum τὸ ὕγιες,
 ὕγιες. quod Græcis ſonat omne id quod probatur. Vnde & vulgatum hoc
 pronerbiūm, ὕγιες μηδέειν, & ὕγιες εἰδὲ ἐν, quum omnia diſplicent,
 quum nihil eſt verum, nihil non corruptum, nihil ſimplex aut can-
 didum. 108 13. 1. 109 Vt τύψας, 30. 12. à νομίζω, μ. ἰζω. puto,
 μεδέειν. reor. 110 Vt ἔτυπε, 26. 14. à λάκω, reſono, clamo, cano, do ora-
 culum vt Phœbus. 111 Id eſt, è tripodè coronis inſigni. τὸ εἰμ μω,
 πωσά. at &, verbale à εἶπω, vt alibi dictum eſt. 112 Pro πείθειν, vt
 σαφῶς. ὄψει pro ὄψει, 96. 11. 113 ὁ καὶ ἡ ſαφῆς, ἰσ, manifeſtus: τῶν
 εἰπον, ε. ε. ε. ῥαφῶν καὶ ῥαφῶν, vnde ῥαφῶς, 80. 6. 114 Vt ἔτυπε, 26. 14.
 τοδί. ab ἔπω, 91. 7. & 10. 115 79. 4. 116 Atticè pro ὄπει. 117 Vt
 ὄτῳ. τύψαιμι, 28. 16. à ξυανθήας, μ. ἰσω, à σῶ & αὐπῶ, occurrto.
 ἐξίωμ. 110 Ab ἐξ, & ἰών, 99. 30. 119 Vt ἔτυπε, 25. 17. à κελεύω.
 μεθίεσθαι. 120 Vt πείθειν, 63. 11. à μεθίεμαι, dimiſſio, ex μεθί, 23. 16. &
 ἰεμαι, 101. 3. 121 Vt βοᾶς, 50. 2. à ξυανπῶς, ξυανθήας, occurrto
 vel occurrifti, vt ſit præſens poſitum pro præterito.

HESIODI ASCRÆI

ἩΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ἈΣΚΡΑΪΟΥ

opera & dies.

ἔργα καὶ ἡμέραι.

Musæ Pierides carminibus celebrantes,

Μῦσαι¹ Πιερίδες κ' αἰοιδῆσι² κλείσαι,

Adeste, narrate per vestrum patrem cantantes,

α. α³ Δεῦτε,⁴ δι⁵ ὀννεπέτε, σφέτερον⁷ πατὴρ⁵ ὑμνάσαι,

Quare — mortales viri sint pariter obscurique nobilisque,

ὄρτε⁶ διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς⁹ ἀφαίσιτε,⁹ φαίσιτε,

Gloriosique, inglorique. Iouis magni consilio.

ε⁹ ῥητοίτ',⁹ ἄρρητοίτε.¹⁰ Διὸς μέγαλοιο¹¹ ἔκητι

S C H O L I A.

HESIODVS Hoc libro fratrem Persen hortatur ad opus
 & agriculturam: de qua hęc multa præcipit. adiicit etiam qui dies
 in vnoquoque mense sint fausti aut infausi, si in eis hoc vel illud
 opus auspiceris. Vnde huic librum inscripsit Ἔργα καὶ ἡμέραι.

¹ aduerbium de loco, à nomine Πιερίαι. ² Ὅτι αὐτὸν κλείσαι, 30. 7. ἡμέραι.

ἀκλείω, laudo, celebroy. ³ Aduerbium hortandi, huc agite, eia Πιερίδων.

accedite. ⁴ Si scribatur δι per ἦτα sine apostropho, iungetur cum
 aduerbio δεῦτε, agitedum, narrate (patrem vestrum celebrantes) δεῦτε.

quare, &c. Si scribatur δι, erit idem quod διὰ σφέτερον, &c. per
 vestrum. ⁵ Pro εἰπέτε, geminato, vt prima produceretur, ab εἰπέ- ἰνέπετε.

τω, 91. 26. ⁶ pro ὑμέτερον. ⁷ 86. 3. ⁸ ὄρτε διὰ per anastrophem, πάλισσα.

pro διὰ ὄν τε, vel διὰ τε ὄν, per quem, supple, τρέπον, modum: per
 ὄν τε διὰ.

quem modum, id est, quomodo, quare, vel, qui sis vt, &c. Notan-
 dum διὰ & αὐὰ ob anastrophem non retrahere tonum in penulti-
 mam, vt alie præpositiones. ⁹ Φημί inter alia significat prædico,

celebro: in tertia perfecti passiuī facit πέφαται: vnde verbale, 84.
 30. φατός, celebris, prædicandus, dicendus. compositum ex α priua-
 tiuo ἀφαίσι, ignobilis, obscurus, nefandus, vel de quo nullus fit
 sermo. eadem significatione dicuntur ῥητός & ἄρρητος, sed ducun-
 tur ab ἀγορεύω, prædico. ¹⁰ Μυσarum responsum. Caterum Διὸς &
 μέγαλοιο (pro quo hęc dixit μέγαλοιο) sunt nomina heteroclita: de
 quibus, 89. 30. & 90. 5. ¹¹ Est aduerbium, & significat causa, gra-
 tia, voluntate, consilio.

φαίσις, ἀφαίσις.
 ῥητός, ἄρρητος.

ὁ Ζεὺς, τὸ Διὸς,
 ὁ μέγας, τὸ μέ-
 γαλον, ἔκητι.

ὁ Ζεὺς, τὸ Διὸς,
 ὁ μέγας, τὸ μέ-
 γαλον, ἔκητι.

Facile etenim extollit, facile verò sese extollentem deprimi;
 ῥῆα Ἰ γδ βεῖε¹² ῥῆα δὲ βεῖαόντα χαλέπει,
 Facile verò insignem inuicit, & obscurum auget,
 ῥῆα δ¹³ ἀείζηλον μινύθει, καὶ¹⁴ ἀδηλον¹⁵ αἰζει,
 Facile quoque corrigit prauum, & superbum attenuat,
 ῥῆα γ δ ε τ¹⁵ ἰδυίει Γκολιδον, καὶ¹⁶ ἀγνώρα κάρφει,
 Iupiter altitonans, qui supremas pedes incolit.
 Ζεὺς¹⁸ ὑψιβρεμέτης, ὅς¹⁹ ἐπέριστα²⁰ δώματ' ἀνάγει.
 Audi videns sentiētiſque, recte verò moderare leges
 Κλυθί²² ἰδῶν²³ αἰῶν τε, ²⁴ δίκη δ¹⁵ ἰδῶε²⁵ θέμις αἶ
 Tu: ego autem Persæ vera loquar.
 Τιῶν ἐγὼ δέ γ κε²⁷ Πέρση²⁸ ἐτήτυμα²⁹ μυθήσαι μιν.

S C H O L I A.

ἀείζηλος, ἀδη-
λος.

¹² Poëticum, pro ῥῆα, correpta penultima. ¹³ δῆλον, est manifestus, clarus, unde cum particula αει, (qua in compositione simplici σιγησι fiationem auget) sit ἀείζηλον pro ἀείδηλον, inclutus, illustris. Porro cum α priuatiuo sit ἀδηλον, non manifestus, obscurus. sunt autem qui ἀείζηλον deducant à ζῆλον, zelus, emulatio, imitatio, ut is ἀείζηλον dicatur, qui est emulatione & imitatione dignus.

ἰδυίω.

ἰδῶν, ἰδῶν.

¹⁴ pro αἰζει. poëta enim pro αἰζῶ dicunt αἰζῶ. ¹⁵ Ἄβ ὁ ἰγυς. εἶ, directus, rectus, sit ἰδυίω, dirigo, guberno. ¹⁶ Componitur ex ἀγαν, valde seu nimis, & ἀγῆρ, vir. & modo significat superbum, audacem, modo fortem & inclutum. ¹⁷ 89.30. ¹⁸ Componitur ex ὑψι, altè, & βρέμεται. sono, strepo, fremo, tono: quasi ἐν ὑψει βρεμέμεται, altifremus, sonans in altitudine. nam τὸ ὑψος, eos, est altitudo. ¹⁹ 84.19.

ὁ ὑψιβρεμέ-
της, κ.

ἰδῶν.
κλυθί.

²⁰ τὸ δῶμα, αἶ, pro δῶμα (à δωμάω, μῆξω, extruo, aedifico, 84.25.) est domus, structura, & lectum. ²¹ Ἐπερίστα, 71.5. hoc loco tamen non est presentis, sed Aor. sec. propter penultimam longā, quam praesens corrigit. Vide 73.11. ²² 109.21. ²³ Ἐτιτύμων, 30.6. ab αἰω, audio, sentio, spiro ²⁴ Multa aduerbia formam datini singularis secundae declinationis habent. ²⁵ Hanc terminationem in suis genitiui quintae declinationis omisit Clenardus. ²⁶ Doricè. Addunt enim Dores nominatiuo singulari primae & secundae personae per paragogem syllabam η, atque secundae personae, τ pro σ. ponunt. ²⁷ Ἐτιτύμων Χρήση, 7.22. ²⁸ ὁ ἐτήτυμος pro ἔτυμος poëticum est: cum repetitione duarum primarum literarum, quasi ἐτήτυμος: sed versum fuit e in η, ob tot breuium vocalium concursum. ²⁹ Ἐτιτύμων μιν. 42.20. à μυθήω, loquor: quod sit à μῦθον, verbum, sibiula.

ἰδῶν.
ἐτιτύμος.

Non

Non vtiq̄ue vnum est contentionum genus, sed in terra
 α Οὐκ ἄρα³⁰ μόνον³¹ ἔλω ἐξιδῶν γένος, ἀλλ' ἐπιγῶν
 Sunt duo. alteram quidem laudauerit prudens,
 32 Εἶσι³³ δ' ἴω. 34 τὼ μέρ³⁵ κερ³⁶ ἐπαινώσει³⁷ νοή(α)ς;

Alterā verò culpanda est, porro bifariam animum diuidunt.
 ε.ε 34 Ἡ δ'³⁸ ἐπιμωμητή. Ἰ δὲ δ' ἀνδιχα θυμὸν α' ἔχουσι.
 Hæc etenim bellumque malum & litem auget.

34 Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν κ' ἡ δ' ἡμὸν ὀφέλλει

Perniciosa, nullus hæc amat mortalis, sed necessitate
 α.ο ΔΣΧῆλιν. 39 ἔτις^b τήν γε⁴⁰ φιλεῖ θροῶς ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
 Immortalium consiliis contentionem colunt grauem.

41 Ἀθανάτων^a κ' βαλῆσιν⁴² ἔοιμ⁴³ τιμῶσι⁴⁴ βαρεῖαν.

Alteram verò (priorem quidem genuit nox atra)
 ε Τήν δ' ἐτέρω (3⁴⁵ πρὸ ἔρω μ⁴⁶ εἰνάτον⁴⁷ ἐρεβενή)

S C H O L I A.

30 Poëticum est pro μόνον, solus, vnicus. 31 Crebrò huius verbi μόνος. imperf. vsurpatur pro presenti: quod & nonnullis aliis imperf. coniungit. 32 98. 26. 33 82. 5. 34 79. 15. 35 κε & κεν non raro potentialem modum indicant, veluti αὐ, vt hoc loco. 36 Ἐπιγῶν, ἐπιγῶν, 29. 7. ab ἐπαινώ, quod componitur ab ἐπι, 23. 16. & αἰνώ, α. ε. 57. 7. Aoristus prim. Aëolicus & Atticus. Huiusmodi autem & geminum nonnunquam ornatus tantum gratia ponitur, quantum penultima sit longa natura, vt hoc loco. αἰνώ autem fit ab ὀ αἰνῶ, &, laus, gloria. 37 Ἐπιγῶν, 30. 12. ἀ νοέω, μ. ἡσ, cogito, intelligo. fit ab ὀ νόῶ, mens. 38 Ἀβ ὀ μῶμιος, &, id est, vituperatio, macula, reprehensio, & Momus Deus conuictij omnia reprehendens, fit μωμοῖμαι vitupero, reprehende: vnde verbale 84. 30. μωμητὶς & ἐπιμωμητὸς, reprehensibilis, culpandus. 39 Componitur ex ἐπιμωμητὸν, & infinito τὶς πῶς, quis, aliquis: ἔτις, non quis, id est, nullus. 40 Ἐπιπῶσι, 46. 4. ἀ Φιλίω, quod fit à nomine φίλος, amicus. 41 Componitur ex α priuatiuo, & θάνατος, mors. 42 14. 24. 43 Ἐπιβοῶσι, 50. 6. ἀ τιμῶ, honoro, colo: quod fit ab ἡ τιμῶ, honor. 44 ὀ βαρεῖα, ἡ βαρεῖα, α. τὼ βαρεῖαν, 14. 1. & 81. 23. 45 Ἀ αὐτὸ fit ὀ αὐτῶν, 84. 20. fact. ἡ αὐτῶν. 81. 3. sed Ionice ἡ αὐτῶν, vnde τὼ αὐτῶν 46 107. 16. 47 τὸ ἔρεβον, εἶ, ερεβενός, tenebra, caligo: hinc ὀ ἐρεβενός, obscurus, ater.

BD 4 Posuit ὀ ἐρεβενός, &

- Posuit quidem ipsam Saturnius altiugus, in æthere habitans,
 48 ὄηκε δ' ἐ 49 μίρ 50 Κρονίδης 51 ὑψίζυγος, 52 ἀβέει ναίω,
 Terræque in radicibus, & viris longè meliorem.
 53 Γαίης τ' ἦν ῥίζησι, κὶ 54 ἀνδράσι 55 πολλὸν 56 ἀμείνω.
 Hæc etiam inertem tamen ad laborem excitat.
 Ἢτε κὶ 57 ἀπάλαμνονς περ ὁμῶς ἐπιέρχου γέειρ.
 In alterum enim quispiam respiciens opere vacans,
 Εἰς εἴτερον γ' τῆς τε 22 ἰδὼν ἔργοιο χαλίζω,
 Diuitem, qui prope arare atque plantare,
 Πλάσιον, ὃς ἀπεύδει 58 Ἄρ' ἀρόμηναι, ἰδ' εἰ 58 φύσειεν,
 Domumq; bene instituere, & mulatur sanè vicinum vicinus,
 60 Οἰκὸν τ' εὖ 59 δέσσει, 60 ζήλοισι δέ τε γείτονα γείτωρ,
 Ad opes contendentem. bona verò contentio hæc mortalibus.
 α. εἰς 61 ἄφρονος ἀπεύδοντι, ἀγαθὴ δ' εἰς 61 ἡδ' εἰ βροτοῖσι.
 Et figulus figulo succenset, & fabro faber,
 Καὶ κερამεὺς κερამεῖ 61 κῶτέει, καὶ τέκτονι τέκτωρ,
 Et mendicus mendico inuider, & cantor cantori.
 Καὶ τῶ χωρὸς τῶ χωρῶ 61 φθονέει, καὶ αἰοιδὸς αἰοιδῶ.

S C H O L I A.

- ὄηκε. 48 Pro ἔθηκε, βι. 2. 49 Dorice μίρ sive νιν, pro εἰ. 50 Patronymicum à κρόνον. 51 componitur ab ὑψι, & ζυγός, statera vel iugum statera: vnde Κρονίδης ὑψίζυγος est Iupiter in alto facta hominum astimans & librans: vel in alto sedens, & tum fiet à ζυγόν, id est, sedes. 52 12. 1. ducitur ab αἰεὶ sive αἰεὶ, semper, & ἴω, curro. γαῖα. quòd ather, id est, calum, perpetua volubilitate rotetur & currat. ἀνδράσι. 53 Pro γαίας, 2. ab ἡ γαῖα, as, id est, terra, puluis. fit à γῶ τὸ πικρῶ, pario, quasi pariens omnia, vel omnium parens: vnde Ovidius, Magna parens terra est. 54 15. 27. 55 πολλὸν pro πολὺ. 56 Ἦν τὸν ἀμείνω. μείζω, 87. 31. Vide 83. 25. 57 ἡ παλάμνη, ης, est manus, machinatio, industria: vnde cum α primatiuo, ἀπάλαμνονς, industria carentis, imbellis. 58 Ἦν τὸ πικρῶ, 29. 28. à φυτῶν, quòd fit à τὸ φυτῶν, planta. Atque φυτὸν est verbale, 84. 30. à φύω, produco, gigno. 59 64. 7. 60 Ἦν χερσοῖ, 53. 11. à ζήλω, quòd fit à ζήλοσ. 61 ὁ ἄφρονος, ε, ut hoc loco, vel τὸ ἄφρονος, ε, ut alibi in hoc ipso opere, εἰ ἄφρονος φθονῶν, non diuitias fugiens, proprie significat reditum vnius anni, quasi δῶδ (23. 16.) ἐν 12. 30.) ab ἡνιο, id est, ἀφ' ἐνὸς ἐνιαυτοῦ πελασσία, vnius anni diuitia.

O Perse

O' Perse, tu verò hæc tuo reponere in animo:

Ὁ Πέρση, οὐδέ ταῦτα⁶² τεῶν⁶³ ἑνικάτ'δεο θυμῶ.

Neque tuum contentio malis-gaudens ab opere animum arceat

ε Μὴ γ' δέ⁶⁴ σ' εἰς⁶⁵ κακὸς χαρὶς ἀπ' ἔργου θυμὸν⁶⁶ δρύκοι

• Lites spectantem fori auscultatorem existentem.

α in⁶⁷ Νέηε ὀπιπτεύοντ' ἄγορῆς ἐπακθὸν⁶⁸ ἔοντα.

α Tempus nanque paruum est litiúmque fori que,

ε δ Ὄρη γάρ τ' ὀλίγη⁶⁹ πέλε⁷⁰ νεικέω τ' ἄγορέω τ' ε,

Cui non victus intus annuus repositus-est

70 Ὄττινι μὴ βί⁷¹ ἐνδορ ἐπνελανός⁷¹ καλῆκα⁷²

Tempestiuus, quem terra fert, Cereris munus.

72 Ὄρῶ⁷³ γῶα φέρει, 73 Δημήτηρ⁷⁴ ἀπ' ἰλῶ.

Quo satiatus, lites ac contentionem augeas.

d Τῷ⁷⁵ κεκορεσάμενος, νείκεα καὶ δὴ ἐμ' ὀφέλλοις

De facultatibus alienis tibi verò non-amplius iterum erit

ι.ι 76 Κλήμασ' ἐπ' ἄλλοῖσιν. σοὶ δ' ἕκ' ἐτι δεύτερον⁷⁸ ἔσαι

Sic faciendum: sed rursus discernamus litem

ε. α Ὀ δ' ἔρδ' ἐμ' ἄλλ' αὖθι⁷⁹ διακρινώμεθα νείκε⁸⁰.

S C H O L I A.

⁶² Pro σῶ, Doricè. ⁶³ Componitur ex ἐνὶ τῷ κατ'θεο. hęc ἐνὶ resol-

τὸς προ σὸς.
ἐνὶ κατ'θεο.

uendum, κατ'θεο ἐνὶ θυμῶ τεῶν. ⁶⁴ σὲ pro σὺ vel σοὶ, ut sit pro

θυμῶσ' α, animum tuum: ubi etiam σὺ pro σὸν positum est, si

ponas σὲ pro σοὶ, referetur ad verbum, ἐρύκει σοὶ θυμὸν, arceat

vel abducat tibi animum. ac re ipsa potes legere σοὶ, ut ei per apo-

strophum elidatur, s. 18. ⁶⁵ χαίρω, μ. ἀρῶ, gaudeo: unde cum

nomine κακός, malus, sit verbale κακὸς χαρὶς, 84. 30. ⁶⁶ Vt

ὁ κατ' ἢ κακός.
χαρὶς.
νείκεα.
ἔδ' ἔοντο. ε
πέλεται.

τύπλοι, 28. 10. ab ἐρύκω. ⁶⁷ Sine crasi, m. pro τὰ νείκεα ἢ τὸ νεί-

κος, ε, ut τεῖχος, 17. 11. ⁶⁸ Ionicè pro ὄν τ' α, 100. 1. ⁶⁹ πῖλο-

μαι, η, ετα, sum, es, este poëticum verbum. ⁷⁰ 79. 6. ⁷¹ Vt sim-

Δημήτηρ.
ὁ ἀκλήσ, ε
κακορεσά-
μενος.

κλήμασ.

plex κείτται, 101. 28. ⁷² Denominatiuum, ab ἡ ὄρα, ας, tempus.

⁷³ 12. 3. dicitur Δημήτηρ, quasi γῆ μήτηρ, terra mater. ⁷⁴ Ver-

bale, 84. 30. ab ἄγω, fero. Alij declinant per secundam ἢ ἀπ' ἡ,

ἡς. ⁷⁵ Pro κορεσάμεν α, ut τυψάμεν α, 43. 29. ἢ κορεσάμεν α,

105. 23. sed poëticè προπονιitur augmentum perfecti, α σ geminatur,

57. 5. ⁷⁶ τὸ κλήμασ, αλ α, verbale, 84. 25. ἢ κλάομαι, possi-

deo, 91. 1. ⁷⁷ ἄλλ α, alius: ἄλλοτε α, alienus. ⁷⁸ 92. 2. ⁷⁹ Vt

τυπλώμεθα, 38. 4. ἢ διακρινώμαι.

Rectis iudiciis, quæ sanè ex Ioue sunt optima.
 ε κ⁸⁰ Ἰδέησι δίκαις, αἱ τ' ὀκ¹⁰ Διός³² εἰσι⁸¹ ἀρίσται.
 Nuper etenim patrimonium diuisimus, sed sanè multa
 Ἦδ' ἢ μὲν κληῖρου⁸² ἐδάσαίμεθα, ἀλλά τε⁸³ πολλὰ
 Rapiens ferebas valde demulcens reges
 Ἄρπάζω⁸⁴ ἐφόρει⁸⁵ μέγα⁸⁷ κυδαίνω⁸⁸ βασιλῆας
 Doniuoros, qui hanc litem volunt iudicasse.
 Δωροφάγος⁸⁹ οἷ' τὴν δὲ δίκην ἐθέλῃσι⁹⁰ δικάσαι.
 Stulti, neque sciunt quanto plus dimidium sit toto.
 ε Νήπιοι, ὅδ' ἄ⁹² ἴσα ἰσοῦ⁹³ πλέοι⁹⁴ ἡμῖν⁹⁵ πατῆρος,
 Neque quàm in maluàque & asphodelo magna utilitas.
 ε.α Οὐδ' ὅσον ὀν μαλάχῃ⁹⁶ ἢ ἀσφὸδελῷ⁹⁷ μέγ' ὄνειραρ.

S C H O L I A.

- ⁸⁰ Pro ἰδέϊαις, κ. ab ἡδέϊα, à mascul. ὀϊῆς, ἐϞ, rectus, 81. 23.
 ἀρπάζω. ⁸¹ 83. 26. ⁸² Pro ἰδασαίμεθα, geminato σ, ut ἐτυψάμεθα, 41.
 14. à δαίω, ⁸³ 90. 1. ⁸⁴ ἄρπαξ, τάριχ: unde ἀρπάζω, τάριχ.
⁸⁵ Ἰεποίεις, 46. 7. à φορέω, 57. 8. ⁸⁶ 90. 5. hic aduerbia scit.
 κυδαίνω. ⁸⁷ τὸ κῦδ⁸⁸, gloria, decus: hinc κυδαίνω, honoro, decoro, demulceo. ⁸⁸ Accusatiuus Ionicus, 18. 15. ⁸⁹ Componitur à τὸ δῶρον, donum, & φάσθαι, edo. Per reges doniuoros, intelligit iudices donis corruptos. ⁹⁰ Ἦ τὴν δὲ, 29. 30. à δικάζω, quod sit ab ἡ δίκη, ⁹¹ νήπι⁹² proprie est infans, qui adhuc fari nequit, à νή priuatiuo & ἔπ⁹³, uerbuni. refertur & ad animum, & significat stultum atque ætatis uitio imprudentem. ⁹² 102. 1. ⁹³ 84. 3. Vide Er. smi prouerbiu: Dimidium plus toto. ⁹⁴ Neutrum ab ὀῆ-
 ἡμῖν. ⁹⁵ μῖν, ἐϞ, dimidiu: ab ὀμῖ, simul, & ἴσος, equalis, quasi ἄμῖ-
 σος, ex utraque parte equalis. ⁹⁶ 10. 28. 13. 14. ⁹⁷ ἀσφὸδελ⁹⁸, herba quæ Latinis hasta sine hastula regia dicitur ⁹⁷ 90. 11.

ARGV

ARGUMENTVM

ΥΠΟΘΕΣΙΣ¹ ΤΗΣ

ἀ Homeri Compositionis.

ἀ τῆς Ὁμήρου Ῥαψωδίας.

Chryses sacerdos Apollinis accedit ad nau-
 Χρυσῆς ἱερεὺς ἔξ Ἀπέλλων² (Ῥαπαγιένε²) ἐπὶ² τῆς ναύ-
 uale Graecorum, volens redimere
 σταθμῶν τῶν Ἑλλήνων, βελόμην³ λυτρώσασθαι
 filiam suam Chryseidem. non recuperans autem,
 τὴν θυγατέρα αὐτῆς⁴ Χρυσίδα. ἐκ⁵ ἀπολαβῶν δέ,
 sed & cum contumelia expulsus ab Aga-
 Ἄλλὰ καὶ⁶ μεθ' ὕβρεως⁷ ἀποδιωχθεὶς ἐπὶ Ἄγα-
 memnone, precatus est Apollinem contra Graecos.
 μέμνον⁸, ἠὲ ξᾶτο τῷ Ἀπόλλωνι κτλ τῶν Ἑλλήνων.
 Peste autem orta, & multis, vt consentaneum est cog-
 νομῆ δέ⁹ γονομῆν κτλ¹⁰ πολλῶν ὡς¹¹ εἶκος, ¹² διαφθε-

S C H O L I A.

¹ Ἄ Λ Φ Α, Hoc loco pro primo sumitur. Homerus enim quatuor
 & viginti libros Iliadis & totidem Odyssee scripsit, iuxta numerum
 viginti quatuor literarum Alphabeti: appellauitque primum α', se-
 cundum β', & sic alios vsque ad ω μίγα. Quare verò appellati sint
 libri ραψωδίας, ex vocabuli etymologia & compositione licet cogno-
 scere. fit enim ραψωδία ἀ ῥάπῃω, consilio, contexto, & ᾠδῇ, cantus.
 carmen: vt sit quasi consilio seu contextura carminum, aut versuum
 decantatio. ² ὁ ναῦσταθμός, u, nauium statio, ἀ ναῶς, nauis, & σταθ-
 μός, statio. ³ Ἐπὶ τῆς ναῦς, 43. 18. ἀ λυτρώω, redimo, quod fit ἀ τῷ
 λύτρον, pretium redemptionis: quod & ipsum est verbale, 84. 30. ἀ
 λύω, redimo, soluo. ⁴ Patronymicῶν ἀ Χρυσῆς, vt Καθ' ἡμῆς, ἀ Κάθ-
 μ⁵. ⁵ Ἐπὶ τῆς ναῦς, 30. 15. ab ἀπολαβῶν. Vide 26. 21. ⁶ μεθ' ὕβρεως.
 ὕβρεως, 12. 1. ab ἡ ὕβρις, 10. ⁷ Ἐπὶ τῆς ναῦς, 39. 4. ab ἀποδιώκω,
 expello ⁸ vt ἐπὶ ξᾶτο, 41. 12. ab ἄρχομαι, Atticè & in ἰω τι-
 ταιο, 91. 19. ⁹ 107. 8. Vide quoque 121. 24. ¹⁰ 90. 3. ¹¹ ἀ πρε-
 τερτο εἶκος, 93. 9. ¹² Ἐπὶ τῆς ναῦς, 38. 29. ἀ διαφθείρω,
 corrumpo.

ruptis;

raptis, concionem Achilles cogit. Cal.
 ρομῶν, ¹³ ἐκκλησίαν Ἀχιλλεύς ¹⁴ σωήσασθε. ¹⁵ Κάλ-
 chante autem aperiente veram causam, &
 καὶ ὁ δὲ ¹⁶ διασαφῆσαυτος ¹⁷ τῷ Ἀλκιδῆ αἰτίαν, καὶ
 iubente Achille placare Deum,
¹⁸ κελεύσαυτος ¹⁹ Ἀχιλλεύς ²⁰ ἔξιλάσκειαυτὸν τὸν Δεῦρον,
 Agamemnon iratus, altercatus-est aduersus Achil-
 Ἀγαμέμνων ²¹ ὀργισθεὶς ²² διωέχθη πρὸς τὸν Ἀχιλ-
 lem, & ipsius premium abstulit Briseida.
 λέα, καὶ αὐτὸ τὸ γέρας ²³ ἀπέσασσε τῷ Βρισηΐδᾳ.
 Is verò irascitur Graecis. Thetis autem filio precante,
 ὁ δὲ ²¹ ὀργισθεὶς τοῖς Ἕλλησι. Θέτις δὲ τῆς ²⁴ Δηνδένιος
 in caelum ascendens, petiit à Ioue,
 εἰς ὄλυμπον ²⁵ ἀνελθῆσα, ²⁶ ἠτήσατο παρὰ ²⁷ τοῦ Διὸς,
 ut Troianos superiores Graecis
 ὄσως ²⁸ τῶν Τρῶας ²⁹ ἐπικρατεσέρως τῶν Ἑλλήων
 faciat. Iuno autem hoc noscens, altercata aduersus
³⁰ ποιήσῃ. Ἦρα δὲ τὸτο ³¹ γῆσασα, ²² διωέχθη πρὸς

S C H O L I A.

- ¹³ Verbale à κελίω, hinc κέκλημαι, κέκλησαυ : unde cum praepo-
 σιωνῶν, ες, ε. *sitione* ἐκ, reiecto augmento fit ἐκκλησία. ¹⁴ Vt simplex ἤρασθαι,
 ἰδιασάφης, ες, ε, 103. 26. & 94. 14. à σωάγω. ¹⁵ Vt Αἴαντος, 12. 14. ¹⁶ Vt
 αντος. τύψαντος, 30. 12. à διαζαφέω, declaro. prodo, aperio. fit ab ὁ καὶ
 ἠδιασάφης, ἐ, &, manifestus. ¹⁷ 17. 8. ¹⁸ Vt τύψαντος, 30. 12.
 à κελῶ. ¹⁹ Vt βασιλέως, 13. 8. & 18. 16. ²⁰ Vt τύπιαυ, 38.
 ὀργίζομαι. 17. ab ἐξιλάσσομαι. ²¹ Vt τυφθεὶς, 39. 4. ab ὀργίζομαι, irascor:
 διωέχθαι, quod fit ab ἠὸργῆ, ira, iracundia. ²² Vt simplex λῶσθαι, ης η,
 ης, η. à διαφέρομαι, dissideo, contendo, altercor. ²³ Vt ἔτυψε, 25. 17. ab
 ἀποσάω, quod componitur ex ἀπό, 23. 16. & σάω, 57. 23.
 Δηνθεὶς ἔντος. ²⁴ 107. 27. ²⁵ ab ἀνερχομαι quod sumit tempora ab ἐλθῆ. ²⁶ Vt
 ἀνελθῶν, ἔ. &. ἠτήσατο, 45. 12. ab αἰτέω, μ. ἠέω, peto, imploro, mendico, more
 ἠτησάμεν, ω, mendicorum posco. fit enim ab αἰτῆς, pauper, mendicus. Vide quoq;
 α. τ. 23. 12. ²⁷ 89. 30. ²⁸ 14. 10. ²⁹ Vt ἄπειρος, 85. 16. ab ἐπικρα-
 αἰτέω. ³⁰ 46. 14. ³¹ ὁ γῆσασα, ἠ γῆσασα, 107. 19.

Iouem,

Ιουεμ, quousque ipsos reconciliauit Vulcanus vinum. fundens in poculo aureo. Illi autem reliquum discas ³⁴ ἄκπώματι ³⁵ χρυσέω. ^b Οἱ δ' ἐτὸ λοιπὸν τ' ἡμέραι ³⁶ εὐωχῆθεντες εἰς ὕπνον τρέπονται.

ILIADIS A HOMERI

³⁷ Ἰλιάδος Ἀόμηρου

Compositionis.

Ῥαψωδίας.

Alpha preces Chrysa, pestem exercitus, odium regum.

³⁸ Ἄλφα λιπῆς Χρῦσα, λοιμὸν ἐρατῆς, ἔχθρας ³⁹ ἀνάκτων.

Iram cane Dea Pelidæ Achillis

⁴⁰ Μῦθον αἶθε θεῶν ⁴¹ Πηληϊάδῳ ⁴² Ἀχιλλῷ

Perniciosam, quæ infinitos Achivis dolores infligit:

α. α. ⁴³ Οὐλομένην, ἢ μυσὶ Ἀχαιοῖς ^m ⁴⁴ ἄλγε' ^a ⁴⁵ ἔδνηκεν

S C H O L I A.

³² *Ἐπιψι, 25. 17. ἀ διαλύω, dissoluo, dirimo, reconcilio: componitur ἀ δια, 23. 16. & λύω, soluo. 33 ὁ οἶνος, & est vinum, & οἶνοχοῖω, fundo: vnde ὁ οἶνοχός, pocillator, qui vinum fundit: hinc οἶνοχοῖω, vinum fundo: ἀ quo οἶνοχός, ας, νι τύψας, 30. 12, 34 Ver-
bale, 84. 25. ab ἐκπίω, ebibo, futurum ἐκπῶσω, 114. 3. τὸ ἐκπίωμα, ατος.*

³⁵ *ὁ χρυσοῦς, ἔ, aurum: vnde χρύσειος, χρυσοῦς, χρυσός, καὶ χρυσοῦς, aureus. 36 νι τυφθέλις, 39. 4. ab εὐωχόμεαι, conuiuior. εὐωχῆθετες, ἔν-
τος.*

³⁷ *Appellatur hoc opus Ἰλιάς, quod bellum contineat apud Ilium inter Græcos & Troianos ob raptum Helenæ gestum. 38 Ἄλφα, id est, primus liber, sup. continet. 39 11. 27. 40 Ἐπιψι, 14. 24. 41 Ραψωδικόν, ἢ Πηλεῖς. 42 Genitiuus Ionicus, 13. 8. & 18. 15. ἢ Ἰλιάς, ἄδος. Ἀχαιοῖς.*

⁴³ *ἐλόμηνος est ἔλον μένος ἔχων, perniciosam vim habens. 44 Ἐπιψι, 17. 10. 45 61. 2. ἐλόμηνος, ἢ, ὅ, τὸ ἀλγος. εεε.*

Multas

Multas autem fortes animas inferis misit.

ε 10 Πολλὰς δ' 46 ἰφθίμους 47 ψυχὰς 48 αἰδὶ 249 ὑροῖα-ψερ
Heroum: ipsos autem laniamenta fecit cantibus

ε 50 Ἡρώων αὐτῶν δ' ἑλώρια 51 τεύχε 52 κῆνεα γι
Anibúsque omnibus. Iouis autem perficiebatur voluntas.

ε 1 Οἰωνοῖσι τε πᾶσι. 27 Διὸς δ' 53 ἐτελέετο βελή.

Ex quo sanè primùm diuisi sunt contententes

54 Ἐξ ὧ δὲ τὰ πρῶτα 55 διαστήτω 56 εἰσαῖτε

Atridésque rex viroꝝ & diuus Achilles.

57 Ἀτρεΐδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.

Quisnam ipsos Deorum contentioni commisit pugnare?

ε.α Τίς 58 τ' ἄρ' 59 σφᾶε θεῶν ἐρείδι. 60 ξυῆενκε μάχεσθ;

Latonæ & Iouis filius. hic enim Regi iratus

61 Ἀπῆλθς καὶ Διὸς υἱός. 62 βασιλῆϊ 63 χολώδεις

Morbum per exercitum suscitauit malum: peribant auté populi:

64 Νῆσορ ἀνὰ στρατῶν 65 ὤρσε κακῶν. 66 ὀλέκοντο δὲ λαοί.

S C H O L I A.

ὁ καὶ ἡ ἰφθί- 46 Dicitum volunt ab ἴφι, fortiter. & θυμός, animus, quasi animo-
μος. ὑροῖα πῶσ. 58 μος seu forti animo præditus, scribitur tamen per i, & θυμός per u.
κῆνεασι.

47 νι τημός, δ. 9. Verbale à ψύχω, refrigero, post calorem recreo,
uentum facio, animo, viuifico, quod ψυχή, id est spiritus vel ani-
mus refrigeret in ipsa respiratione. 48 ἡ αἰς, idus, idi. 49. Νι ἐτυψι,
25. 17. à ὑροῖα πῶ, præmitto, ante tempus & fatum mitto. Sim-
plex ἰάπῶ, incipit à vocali immutabili, 23. 7. ideo augmentum
non recipit. De ὑροῖα vide 23. 16. 50 14. 10. 51 Pro ἐτῶν, n. νι
ἐτυπῆ, 22. 15. à τῶν.

τελείω. 15. à τελίω, pro τελίω, ν. quod fit à τὸ τέλει, εἶς, finis, 54 ἐξ ὧ,

τελίω. 55 Pro διαστήτω, n. νι

διαστήτω. 56 διηλονόπης, ex quo, scilicet tempore. 57 Pro διηστήτω, n. νι

εἰσαῖτε. 58 νῆσος, in duali, 30. 12. ab ἐξίω, quod fit ab ἡ ἐας, contentio.

εἰξίω. 59 Id est, Agamemnon Atrei filius. est enim patroiōymicus ab ὁ

Ἀτρεΐδης. 60 πῶσ, νι Πηλείδης. à Πηλός. 61 πῶσ, νι Πηλός. 62 πῶσ, νι Πηλός.

63 πῶσ, νι Πηλός. 64 πῶσ, νι Πηλός. 65 πῶσ, νι Πηλός.

66 πῶσ, νι Πηλός. 67 πῶσ, νι Πηλός.

68 πῶσ, νι Πηλός. 69 πῶσ, νι Πηλός.

70 πῶσ, νι Πηλός. 71 πῶσ, νι Πηλός.

72 πῶσ, νι Πηλός. 73 πῶσ, νι Πηλός.

74 πῶσ, νι Πηλός. 75 πῶσ, νι Πηλός.

76 πῶσ, νι Πηλός. 77 πῶσ, νι Πηλός.

78 πῶσ, νι Πηλός. 79 πῶσ, νι Πηλός.

80 πῶσ, νι Πηλός. 81 πῶσ, νι Πηλός.

82 πῶσ, νι Πηλός. 83 πῶσ, νι Πηλός.

84 πῶσ, νι Πηλός. 85 πῶσ, νι Πηλός.

86 πῶσ, νι Πηλός. 87 πῶσ, νι Πηλός.

88 πῶσ, νι Πηλός. 89 πῶσ, νι Πηλός.

90 πῶσ, νι Πηλός. 91 πῶσ, νι Πηλός.

92 πῶσ, νι Πηλός. 93 πῶσ, νι Πηλός.

Quoniam

Quoniam Chrysen inhonoravit sacerdotem

ε Οὐνεκα τὸν Χρῦσιω⁶⁷ ἠτίμησ⁶⁸ ἀρητῆρα
 Attrides. hic enim venit celeres ad naues A. huiusmodi,
 Ἀτρείδης. εὐδ⁶⁹ ἦλθε θεός ἐπὶ⁷⁰ νῆας Ἀχαιῶν,
 Liberaturūque filiam, ferensque infinita dona,
 ε.α⁷¹ Λυσόμενος τε⁷² θύγατρα, φέρωντ⁷³ ἀπερείσι⁷⁴ ἄποινα,
 Coronas habens in manibus longè-iaculantis Apollinis,
 α⁷⁵ Στέμματ⁷⁶ ἔχων ἔν⁷⁶ χερσὶν⁷⁷ ἐκνήβου ἀπόλλωνος,
 Aureo. cum sceptro, & obsecrabit omnes Achiuos,
 π⁷⁸ Χρυσίῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, κ⁷⁹ ἐλίσετο πάντας Ἀχαιούς,
 Attridas autem maximè duos principes populorum:
 80 Ἀτρείδα δὲ⁸¹ μάλιγα δῶν⁸² κοσμήτορε λαῶν.
 Attridaeque & alij bene-ocreati Achiui.
 Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι⁸³ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Vobis quidem dii dent caelestes domos habentes,
 α Ὑμῖν μ⁸⁴ θεοὶ⁸⁵ δόμοι⁸⁵ ὀλύμπια δώματ⁸⁵ ἔχοντες,

S C H O L I A.

⁶⁷ *ἠτιμῶ, 25. 17. ab ἀτιμῶ, μ. ἠζω, quod sit ab ἀτιμῶς, igno-
 miniosus, qui est sine honore. ab α primatiuo, & πμῆ, honor.*
⁶⁸ *ἀρητῆρ, quasi precator: ἀραι enim sunt preces: aut ab ἀρα, ὁ ἀρητῆρ, ἦρος.
 eleio, scilicet manus in alium, ἢ ἴσονται qui Deum precantur: aut
 ab ἀρεσκῶ, placeo: quòd sacerdotum preces diis grata essent. ⁶⁹ ἔρ-
 χομαι, venio, accedo, futurum med. ἐλδύσομαι, veniam: particip.
 ἐλδύσομαι, venturus, ab ἐλδύω, Aorist. secum. ἤλυθον, & syn-
 cope ἤλθον. ⁷⁰ 12. 26. ⁷¹ ἠτιμῶμαι, 44. 4. ἀλύω, libero,
 redimo, ⁷² 12. 3. ⁷³ Denominatiuum ab ἀπερείσι, pro quo Ho-
 μερὺς dixit ἀπερείσι. ⁷⁴ τὸ ἄποιον, pretium redemptionis, quod
 faciebat ἢ captiuus esset sine rana, ab α, & ποιή, rana: vel ab
 α, & φόν, cades, quòd eo à cade hostium liberaretur. ⁷⁵ 84. 25.
⁷⁶ 89. 19. ⁷⁷ Fit ab ἐκη, longè & βάλλω, iacio, Apollo enim sin-
 gitur arcum & sagittas gestare. Potrò qua sunt à βάλλω, iacio, &
 compositis, penultimam per o efferunt, ἢ ἐβόλη & ἢ βόλη ἰαετίας.
⁷⁸ 87. 6. ⁷⁹ ἠτιμῶμαι. 31. 15. ἀλύωμαι. ⁸⁰ ἠτιμῶμαι.
 in duali, 7. 22. ⁸¹ 84. 14. ⁸² Verbale, ἀχρῶμαι, μ. ἠζω, orno,
 ordino, impero. ⁸³ κνήμις, ἰδός, est ocrea: ἀκνήμις ἰδός, & diarexi
 εὐκνήμις, bene ocreatus: ab Homero saepe usurpatur per synecdochen
 pro armis conspicuo, aut eo qui est eleganti corpore. ⁸⁴ 108. 20.
⁸⁵ Denominatiuum, ab ὀλύμπια, caelum, Olympum.*

ἐκνήβου.
 ὁ κοσμητῶρ,
 ορος.
 εὐκνήμιδες.
 δόμον, ὀλυμπιας.
 ἰκέδω.

Expugnare

Expugnare Priami ciuitatem, bene verò domum reuerti.

ε.ε ⁸⁶ Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν εὖ δ' οἶκαδ' ⁸⁷ ἰκέσθαι.

Fillam autem mihi soluite dilectam, hæc dona accipite.

ε Πᾶϊδα δέ μοι λῦσαίτε φίλῳ, ^b τὰ δ' ⁷⁴ ἄποινα ⁸⁸ δέχεσθε,

Venerantes Iouis filium longè-iaculantem Apollinem.

Ἄζόμενοι Διὸς υἱόν ⁷⁷ ὀκνηβόλον Ἀπόλλωνα.

Tunc alij quidem omnes laudauerunt Achium,

α Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ⁸⁹ ἐπυφήμεσσαν Ἀχαιοί,

Reuerendūque-esse sacerdotem, & splendida accipienda dona.

ε ⁹⁰ Αἰδέσθαι δ' ⁹¹ ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ ⁹² δέχθαι ⁷⁴ ἄποινα.

Sed non Attridi Agamemnoni placuit animo,

α Ἄλλ' ἔκ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ⁹³ ἦνδ' ἀνε θυμῷ,

Sed malè dimisit, gravem & sermonem iussit:

ε Ἄλλὰ κακῶς ⁹⁴ ἀφίξ, κρατερὸν δ' ⁹⁵ ἐπὶ μῦθον ⁹⁵ ἔτελλε.

Ne te, senex, concauas ego apud naues comprehendam:

Μή σε, ⁹⁶ γέρον, ^a κοίλισιμ' ἐγὼ παρὰ ⁹⁷ νηυσὶ κηχέω,

Vel nunc tardantem, vel post rursus venientem,

α Ἦ νῦν διηδύοντ' ^b ἢ ὕσθρον αὐτίς ⁹⁸ ἰόντα,

Non utique tibi proderit sceptrum & corona Dei.

⁹⁹ Μὲν ὅς τοι ⁹⁹ ¹⁰⁰ χραίσμω σκῆπτρον κὴ γέμματα θεοῦ.

Hanc ego non soluam antequam ipsam & senectus iuuadat

ε ^b Τίω δ' ἐγὼ ἔλύσω, πείμ ¹⁰¹ μιν καὶ γῆρας ^a ¹⁰² ἐπίσιμ

S C H O L I A.

⁸⁶ *Vi τυψαι, 29. 30. ab ἐκπέρσαι. ⁸⁷ Infinitivus ab ἰκνέμαι, πτυφμίω.*

112. 2 ⁸⁸ Vi τυπῆσαι, 31. 11. ἀδύχμα. ⁸⁹ ab ἠφήμη, fama, rumor. omen, fit ἀφημῶς, id est, boni ominis, celebratus; laudatus: unde ἀφημῶς laudo, faustis ominibus excipio: compositum cum ἐπι, ἐπιἀφημῶς, approbo, laudo. hinc ἐπιἀφημῆσαι, vt ἐτυψαι, 25. 19. sed sine augmento. nam δ' est immutabilis, 23. 13.

⁹⁰ Vi ποιέσθαι, 49. 29. ab αἰδέομαι, quod fit à τὸ αἶδος, εἶος, reuerentia. ⁹¹ Vi τ' βασιλῆα, 18. 15. ⁹² Pro δέδ' ἄχθαι, n. vt τυψαι, 38. 18. ἀδύχμα. ⁹³ Imperfectum ab αἰδάνω: imperfectum pro Αορίστο. ⁹⁴ 106. 13. ⁹⁵ Pro ἐπίτελλε, f. imperfectum ab ἐπιτέλλω. Notandum imperfecta sæpe pro aoristis usuruari. ⁹⁶ vt δράκων, 11. 22. & 14. 30. ⁹⁷ 12. 26. & 15. 22. ⁹⁸ 99. 31.

ἰών, ἰόντος. ⁹⁹ μὴ ἔ, geminata negatio Græcis non affirmat vt Latinis, sed magis negat. ¹⁰⁰ Vi τυπῆ, 29. 10. ἀχραίσμω. ¹⁰¹ Doricè pro ἐπιέσιμ.

¹⁰² Vi simplex εἶσι, 99. 20. cum ἐπι, 23. 16.

Nostra

Nostra in domo in Argis procul à patria.

Ἡμετέρω ὄνι οἴκῳ ἐν ¹⁰³ Ἄργεϊ τῆλόθεν πάτριος

Telam texentem & meum lectum instruentem.

Ἰσὸν ἀποιχομένῳ καὶ ἐμὸν λέχθ' ¹⁰⁴ ἀντιόωσαρ.

Sed abine me irrites, sanus ut redeas.

α.ε. Ἄλλ' ¹⁰⁵ ἴθι, μὴ μ' ἄρτιβιζε, ¹⁰⁶ σαώτερος ὡς γ' ¹⁰⁷ γένοιαι.

Sic dixit: rimit autem senex, & obediuit verbo.

θ.ε. Ὡς ¹⁰⁸ ἐφατ' ¹⁰⁹ ἐδδῖσε δ' ὁ γέρωρ, καὶ ¹¹⁰ ἐπέθετο μύθῳ.

S C H O L I A.

¹⁰³ τὸ Ἄργος, εἰ, m. ¹⁰⁴ pro ἀνπῶσαν, ab ἀνπῶ ¹⁰⁵ 100. 2.

¹⁰⁶ ἢ τι (εφάπεθ, 83. 12. à positivo σάθ, comparatiuus pro po ἴθι.

siuino. ¹⁰⁷ Ionicè pro γένη, ἢ γένη, 38. 2. secunda persona est Io- γένηαι.

nica. thema est γένομαι. ¹⁰⁸ Ἦ ἐπέθετο, 67. 10. à φημι. 102. 27. ἴφατο.

¹⁰⁹ ποῖτικè pro ἴδῖετα, thema est σείδω. 107. 31. ¹¹⁰ Ἦ ἐπέθετο. ἴδδῖε(α, α, ε, ε.

31. 15. à πείδομαι. Imperfectum pro Aoristo.

THEOCRITI IDYLL-

Ἰ ΕΟΚΡΪΤΟΥ ΕΪΔΥΛ-

lium tertium.

λιου ² τρίτου.

ARGUMENTVM.

Ἰ ΠΡΟΘΕΣΙΣ.

Inscribitur quidem Idyllium hoc, Captatius, vel A.

Ἐπιγράφετ' τὸ Ἰ Ειδύλλιου τρίτου, ⁴ Αἰπόλου, ἢ Ἀ-

maryllis, vel Lasciuius. Lasciuit autem aliquis Amaryl-

μαρυλλίς, ⁵ ἢ Κωμασῆς. Ἐπικωμάζη δέ τις τῆ Ἀμαρυλλ-

S C H O L I A.

¹ Diminutiuum à τὸ εἶδος. ² 82. 25. Tertium Idyllium selegi-

mus quòd esset & breuius & pluribus Dorismis refertum quàm præ

cedentia. ἢ eadem via possis & integrum Idyllium habere, & Do-

rica linguae usum non mediocrem his paucissimis versibus comple-

xum intueri. ³ 84. 27. ⁴ Syncopa est pro αἰγὸσπῆλοσ, ab ἡ αἰξ

αἰγῶσ, capra, & πολῶσ, versor: qui circa capras versatur. Verbale,

84. 30. à κωμάζω. Lasciuio, petulans sum, procor, procatum eo: quòd

fit à κῶμος. Vide suprà 24. 1.

Αἰπόλος.
ὁ σωμασῆς. ἢ.
κωμάζω.

lidi nomine non declarato. Coniectauerit verò quispiam
 λίδι, τὸ ὄνομα ἵος⁶ μὴ δὲ κλημύνης⁷ Εἰκάσειε δ' ἄν τις
 Lasciuientem Battum esse. hunc enim caprarium ex i-
 τὸν ἐπικωμάζοντα Βάττον εἶναι. τῆτον γὰρ ἀπὸ λουρ ὄν-
 stentem per alterum facit disputantem Corydoni, &
 α τα⁸ Δι' ἑτέρα ποιεῖ προσδιαλεγόμενον Κορίδωνι, καὶ
 amorem, quem habebat ad Amaryllida. ostenden-
 τὸν ἔρωτα, ὃν⁹ εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνον-
 tem. Hæ itaque res fuerint in Italia iuxta
 τα. Ἐὰ δὲ πρὸς γράμμα¹⁰ εἶν' ἄρ' ἐπὶ Ἰταλίας πόρῃ
 Crotona Siciliae, vnde & Amaryllida esse sup-
 Κρότωνα τ' Σικελίας, ὅθεν καὶ τὴν Ἀμαρυλλίδα¹¹ ὑπο-
 ponit. Ceterum Poëtæ persona non fuerit, ut Mu-
 τὴθε). Τὸ δ' εἶπ' ὡς τὸν πρὸς ὄνομα γὰρ¹² εἶν' ἄρ' εἶν, ὡς ὁ Μδ-
 natus ait, ex eo quod Lasciuens dicit, Nunquid
 νᾶός¹³ φησιν, ὅκ τ' λέγειν τὸν ἐπικωμάζοντα, ἢ γὰρ ῥά
 tibi simus appareo? Decipitur verò & circa
 γέ τοι σιμὸς κατὰ φαίνομαι,¹⁴ Πλανᾶ) Δε καὶ πρὸς
 tempora. Ferræ autem Lasciuens dona videlicet mala
 τῶν χρόνων. φέρει δ' εἰς ἐπικωμάζον δῶρα, ἢ γὰρ μῆλα
 & coronas Amaryllidi, ut admitatur
 καὶ στεφάνους τῆς Ἀμαρυλλίδι,¹⁵ χάρις τ' προσδεχθῆναι.

S C H O L I A.

δηλώω. ⁶ *Vi χρυσυμύνης*, 56. 6. à δηλώω, manifesto, declaro: quod fit à
 εἰκάζω. *δηλω*, manifestus. ⁷ *Vi τύψει*, 29. 7. ab εἰκάζω, assimilo, con-
 iccto: quod fit ab ἡ εἰκός, ἔ, imago. ⁸ Id est, altero, siue proxime
 sequenti Idyllio. ⁹ 91. 9. ¹⁰ 99. 7. Vide, 121. 22. ¹¹ *Vi simplex*
 πῆται, 62. 8. ¹² 192. 15. ¹³ 121. 6. ¹⁴ Verbum è verbo, ex di-
 cere lasciuientem, id est, ex verbis ipsius qui hoc Idyllio inducitur
 lasciuens, atque hæc verba offerens, ἢ γὰρ γέ τοι σιμὸς κατὰ φαίνο-
 μαι; Ex his autem verbis sunt qui arbitrentur, ipsum Poëtam ita
 lasciuire, ut quem Simichidem Apollonio teste appellant. Verùm
 non obseruata temporis ratione, errare illos Mumanus grammaticus
 affirmat. ¹⁵ *Vi βοᾶται*, 50. 4. à πλανᾶσαι, erro, decipior: quod
 fit ab ὀ πλανᾶ, vagabundus, erro, profugus. ¹⁶ Verbum de ver-

πλανᾶσαι. *bo*, gratia admitti, vel causa recipi, id est, ut admitatur ab Ama-
 ρυλλιδε, de χάρις habes 123. 12. προσδεχθῆναι verò ut τυφθῆναι,
 προσδεχθῆναι. 38. 20. à προσδέχομαι, excipio, admitto, hinc verò passiuè possum est.
 111a

Illa verò neque sermone ipsum dignum putat, atq. idè tristitia
 Ἡ δὲ ἔδδ' ἔ λόγος αὐτοῦ ¹⁶ ἀξιοῖ, διὰ καὶ ¹⁷ δυοδυμία
 vitam dissiuere statuit. Ceterum pœma est la-
 τ' βίου ¹⁸ κατ' ἀλῦσαι ¹⁹ προήρη). ²⁰ Τὸ δὲ εἶδ' ἐπικω-
 sciuum. Tityron alij quidem proprium; alij verò Satyrum
 μασηκόμ. Τὸν Τίτυρον ^b οἱ μὲν κύειον. ^b οἱ δὲ σάτυρον
 esse dicunt; quidam autem propter Simum, Theocritum
²¹ εἶνά ²² φασί. τινὲς δὲ, ²³ διὰ τῶ σιμῶ, τ. Θεόκριτου
 arbitrantur lasciuite, Simichidem vocantes. histo-
²³ οἶονται κομάζειν, ²⁴ Σιμιχίδῳ καλῶντες. ἡ ἱστο-
 ria est apud Apollonium.
 εἶα παρὰ Ἀπολλωνίου.

CAPRARIVS VEL AMARYLL-

Αἰπόλις ἢ Αμαρυλλ-

LIS, VEL LASCIVVS.

ΛΙΣ, ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

Procatum-eo ad Amaryllida. Porro mihi capra
 Κομάσδω ²⁵ ὡπ' ἰοτ' ἀμ' Αμαρυλλίδα. ²⁶ Ταὶ δέ μοι αἴγες
 Pascuntur in monte, & Tityrus ipsas agit.

α Βόσκον) κατ' ὄρ' αὐτὰς ἐλάυνει.

S C H O L I A.

- ¹⁶ ἢ χρυσοῖ. 53. 11. ab ἀξίω, dignum puto: quod sit ab ἀξίω.
 ἀξίω, dignus. ¹⁷ θυμῶς, animus: compositum cum δυο δυοθυ-
 μως, animo consternatus, tristis: unde ἡ δυοθυμία, as. ¹⁸ ἢ
 τύψαι, 29. 30. κατ' ἀλῶ, ¹⁹ ἢ πεποίηται, 47. 24. ἀ ποσει-
 ρέομαι, eligo, statuo: αἱ simplicis ἀίρεομαι ob augmentum ver-
 titur in η, 23. 12. ²⁰ εἶδος proprie speciem seu formam significat. εἶδος.
 usurpatur etiam pro forma seu specie pœmatū: hinc fit εἶδ' αἰών.
²¹ 99. 13. ²² 102. 15. & 121. 6, ²³ Id est, propterea quod simi-
 mentionem facit in versu citato, ἢ ῥέ γέ τοι σιμῶς. credunt enim
 eum alluisse ad Simichidis nomen, quo ipse appellabatur, si A-
 pollonio credimus. Sequitur οἶονται ἢ τύπ' ἰονται, 31. 11. ab
 οἶομαι, quod & οἶμαι, 113. 5. ²⁴ ὁ Σιμιχίδης, s, patrony-
 micum ἢ Κρονίδης, ab ὁ Σίμιχος, qui Theocriti pater fuisse cre-
 ditur. ²⁵ Doricè pro αἴγες. ²⁶ Pro αἰ αἴγες, Doricè & Ποῦ-
 ται pro αἰ.
 ται pro αἰ.

Tityre mihi multum dilecte pasce capras.
 Τίτυρ²⁷ ἐμὶρ²⁸ τὸ καλὸρ²⁹ πεφιλαμένε βόσκει τὰς αἶγας
 Et ad fontem age Tityre, & testiculatum
 Καὶ²⁵ ποτὶ τὰρ⁰ κρᾶνὰρ ἄγε Τίτυρε, καὶ τὸ³⁰ ἄνὸρ χαρ
 Illum Libycum album observa, ne te cornu-feriat.
 Τὸν Λιβυκὸν κνᾶκωνα³¹ φυλάαγεο, μὴ³² τυ³³ κορύνῃ.
 O gratiosa Amarylli, quid me non-amplius hoc in antrum
 α.ε. ³⁴ ὦ χαεῖρα³⁵ Ἀμαρυλλι, τί μ' ἐκείτι ττοκατ' αἴψορ
 Transcursum aspiciens vocas amatorculum? nunquid me odisti?
 α ³⁶ Παρκύτωϊοισα³⁷ καλεῖς³⁸ τὸ ἔρωτύλορ, ἢ ῥά με μισεῖς;
 An utique tibi simus videtur cominus esse
 Η^γ ῥά γέ³ τοι σιμὸς κατὰ φᾶνομαι ἐγγύθερ³⁹ ἤμερ
 Nympha & mentosus? strangulari me facies.
 Ὁ Νύμφα ἢ⁴⁰ προγένειος,⁴¹ ἀπάγξασθαί με⁴ ποιησεῖς.
 Ecce autem tibi decem mala fero: illinc decerpsi,
 Ἢνὶ δέ⁵ τοι δέκα⁰ μᾶλα φέρω⁴² τινῶθε⁴³ καθέλορ,

S C H O L I A.

- ²⁷ Doricè pro ἐμοί. ²⁸ Id est, λίαν multum, valde: vel καλῶς, pulchrè, bene. Adiectiva enim neutra tam singularis quàm pluralis numeri saepe pro adverbis sumuntur. ²⁹ Pro πεφιλημῆρε, ο. *Ἦτε φίλῶ.* ὦ πετυμῆρε, 39. 1. à φίλω, μ. ἤλω, diligo, amo: quod fit à φίλω, amicis. ³⁰ Pro ἄνὸρ χαρ, ο. Per ἄνὸρ χαρ intelligit hircum: componitur ab ἄν & ὄρχης, εϞ, id est, testis, testiculus. ³¹ Ionicum est pro φυλάαγας, à φυλάασομαι, vito, deuito. ³² Pro σέ, Doricè. ³³ *Ἦτε τυψῆ,* 29. 16. à κορύπτω τὸ κεραιπίζω, cornu peto. ³⁴ 81. 18. ³⁵ Apud poetas acuitiota in is, idde faciunt vocativum *Ἦτε.* ³⁶ Pro παρκατῶϊοισα, Aelicè. ³⁷ *Ἦτε ποιεῖς,* 46. 4. ³⁸ Diminutivum, ab ὀ ἔρος, ὠλω, amor. ³⁹ Doricè ἤμερ & ἤεις. ⁴⁰ τὸ γένειοι, mentium, barba: ὀ πορογένειοι, mentosus, habens barbam promissam: nomen possessivum. ⁴¹ *Ἦτε τυψῆ,* 43. 18. ab ἀπείχω, suffoco, strangulo. ⁴² Adverbium loci, formatum à Dorico τῶϞ, id est, ἐκεῖνϞ. ⁴³ *Ἦτε in simplici εἶλον, ἰλεῖν à κεραιρέω, absumo, decerpo: ex κατὰ & αἰρέω, 23. 16.*

Vnde

Vnde me iussisti decerpere tu: & cras alia

44 Ω μ² 45 ἐκέλευ⁴³ καθελεῖν⁵ τὴν καὶ ἀνεῖλον ἄλλα
tibi feram.
5 τῶν 946 οἰσῶ.

Vide quidem acerbum meum colorem. Vtinam fierem

47 Ὠᾶσαι^Μ 48 θυμαλγῆς ἐμὸν ἄχος. εἶδε⁰ 49 γονοίμαρ

Resonans apis, & in tuum antrum venirem.

0 Α¹⁵⁰ βομβεῦσα μέλιγα, καὶ ἐς⁵¹ τεδρ ἄντρον⁰ 52 ἰκοίμαρ⁰

Hederam subiens, & filicem qua tu ornaris.

Τὸν κιαδὸν⁵³ διαδύς, καὶ τὰν πῆριμ⁰⁵⁴ αὐτῶν²⁵⁵ πυκάσθη.

Nunc cognoui Amorem, grauis Deus, ceterè lezeta

Νιῶ⁵⁶ ἐγνωρ τὴν Ἐρωῶτα, βαρὺς θεός, ἅ γ' ῥα⁰⁵⁷ μεάνιας

Mammam sugēbat, nemorēque ipsum nutribat mater:

2 Μασδὸν⁵⁸ ἐθλάζε, δρυμῶν τε⁵⁹ μιν ἔφερε⁰ μάτηρ⁰

Qui me comburens & in os vsque lēdit.

Ὁς με κατὰ σμύχων καὶ ἐς^ᵐ ὄστρον ἄχρισ ἰάπτει,

S C H O L I A.

44 ὦ pro ᾧ, neglecto i subscripto, estque aduerbium sub forma da-
tīvi, vt τῆσ' τῶ, sic ᾧπρ in sequentibus: ubi πρ redundat vt in ᾧπρ.

articulis. 79. 9. 45 Pro κέλευ, i, vt ἐν πῆρι, 31. 17. à κέλομαι κέλευ.

poëtico verbo, pro κελῶ, iubeo. 46 Pro οἰσῶ, q. Vide 103. 19. κέλομαι.

47 Per crasim ex θεασαι, vt τύψαι, 29. 30. à θεάομαι, μ. ἄσσαι. οἰσῶ. θεασαι.

48 ὁ καὶ ἡ θυμαλγῆς καὶ τὸ θυμαλγῆς, maiore animum afficiens: θυμαλγῆς.

à θυμός, animus, & τὸ ἄλγος, tristitia, dolor. 49 pro ἰκοίμαρ, ἰκοίμαρ.

o. Ionicè & poëticè. 50 Pro βομβεῦσα, i. vt ποῖσα, 47. 11. à βομβεῦσα. βομβεῦσα.

βομβεῖω, resono vt apis. fit enim ab ὀβόμβη, &, bombus, sonus

apum. 51 Doris & poëta in possessiuo οὐδς (vt in primitiuo οὐ)

πιναῖσ' σ. in τ. & interseruit ε. 52 Doricè pro ἰχοίμαρ. 53 Vt ζεγυῖες, ἰχοίμαρ.

70. 26. à διάδωμι τὸ δναδῶ, ingredior. 54 Pro ἦ, o, neglecto ε διαδύς.

subscripto. in Aldino tamen exemplari vetustissima legitur ἦ πυ-

κῆτο subscripto. 55 Pro πυκάσθη, x. vt τύπῆ, 31. 9. à πυκάσθη orno, πυκάσθη.

denso: fit à πύκα, ornate, denso. 56 73. 15. & 107. 18. 57 Pro

λαίνας, o. Vide 81. 28. 58 ἡ θηλή, ἡς, mamma femina: hinc θηλάζω.

θηλάζω, lacto, lactor, vbera sugo. nam dicitur tam de muliere θηλάζω.

lactante, quam de puero qui lactatur. 59 μιν sine ἰν pro ε,

Doricè.

Q pulchrè inspiciens, omnino lapis, ò nigrum-superciliū habens

Ω²³ τὸ καλὸν⁶⁰ ποθορώσα, ⁶¹ τὸ πᾶρ λθός, ⁶² ὡ κυανόφρου

Nympha, amplectere me capratium, ut te osculer:

• Νύμφα, ⁶³ προσώψυξά με τ⁴ ἀπόλορ ὡς³² τ^φ φιλάσω

Est & in vanis oculis suavis iucunditas.

Ἔστι κ^ή ἐρ¹ ⁶⁴ κωνοῖσιρ⁶⁰ ⁶⁵ φιλάμασιρ⁶⁶ ἀδέα⁶⁷ τέρψις.

Coronam discernere me statim in minuta facies.

Τὸν στέφανον⁶⁸ τίλαί με κατ' αὐτικά λεπτὰ⁹ ποιησείς.

Hanc tibi ego Amarylli dilecta, hederæ seruo

• Τὸρ⁵ τοι⁶⁹ ἐγὼ³⁵ Ἀμαρυλλί^ο φίλα, ¹ κισσοῖο φυλάσω

Implicans folliculis, & odoratis apiis.

7^ο Ἐλπλέξας⁷¹ καλύκεισι, καὶ¹ 7² εὐόδομοισι σεληνοῖς.

Hei mihi ego quid, patior, quid, infelix non audis?

Ω μοι ἐγὼ τί^ο πάθω, τί³, ⁷³ ὁ δνυαγός, ἔχ^ε ἔπακθέσι;

Bata exutus in vndas illas saliam,

• 7⁴ Τὰρ βάιταρ⁵³ ἀποδύς εἰς κύματ^α ⁷⁵ τῶν⁷ ἀλεῦμαι,

S C H O L I A.

- ποθορώσα, ⁶⁰ ἢ ῥοδῶσα, s. s. a ποθοῦσα. ⁶¹ Aduerbia sicut ut τὸ καλόν, 28. ποθοῦσα, omnino lapis, id est, durissima & asperissima instar saxi. ⁶² Compositur ex ὁ κυανός, ἤ, niger, & ἡ ὀφρύς, ἢ, supercilium. ⁶³ ἢ τῦψαι, τῦψαι, 29. 30. a προσώψυξος ομαί vel προσώψυξω, μ. ἔξω, amplector. ⁶⁴ ἢ κωνοῖσι. τοῖς κωνοῖσι, ἢ κωνοῖσι pro κωνοῖσι, vacuus. ⁶⁵ Pro τοῖς φιλήμασι, α & φιλάμασι. ο. τὸ φίλημα, α, ἢ, verbale, δ 4. 25. a φιλέω, μ. ἔξω, amo, suavior, osculor. ⁶⁶ ἢ ἡδέσι, & Doricè ἀδέσι, ο. sicut ἡ ἀδέα, delectabilis, ἢ τέρψις. suavis. ⁶⁷ Verbale, δ 8. 21. a τέρπω, μ. ψω, delecto, demulceo. ⁶⁸ ἢ τῦψαι, 29. 30. a τῦψω, μ. ἰλῶ, euello, discerpo. ⁶⁹ Doricè pro ἰγῶ. ⁷⁰ ἢ τῦψαι, 30. 1. 2. ab ἰμπελέω, quod componitur ex ὄν, & πλέω, ἢ πλίο. ⁷¹ Dativus plur. poeticus, ab ὁ κῶλυξ, κῶ, folliculus qui sorem & semen includit. genitiuus κισσοῖο regitur a κισσοῖο. ut sit hic sensus: Hanc ego è folliculis (vel floribus) hederæ intexens, tibi seruo. ⁷² ὁ σμή, & Doricè ὁ δμή, odor: hinc ὁ σμῶς & ὁ δμῶς, ὁ δμῶς, odoratus: unde dativus pluralis τοῖς δμῶσι pro ὁ δμῶσι, ἢ. ⁷³ Compositur ex δύς, & σῶ, quasi difficulter saluus. ⁷⁴ Pro ἢ βάιτη, ης. τῶν βάιτην, ο. Bata est inamentum n ex pellibus confectis, vestis pellicea & pastoralis. ⁷⁵ Ἀδ' ἐκέν, Ποῖα & Aeoles auferunt, κείν, κείνη, κείνο. Dices verò vertentes κιντ & εἰνῆ, diphthongn̄ impropriam, dicunt τῶν, τῆν, τῶ: tamen quidam per η monophthongum malam scribere, τῶν, &c. ἢ hīc. ⁷⁶ Pro ἀλεῦμαι, Doricè ἢ ψαλεῦμαι, 4. 2. 5. ab ἄλωμαι salio, profilio.

Vbi thynnos speculatur Olpis piscator.
 44 Ὡς περ⁷⁷ τὸς θύννος⁷⁸ σκοπιὰ (εἶ) Ὀλπις⁷⁹ ὀγριπέυς.
 Et si non mortuus fuero, saltem quidē tuum suaue paratū fuerit.
 80 Κ' ἠκάομα, 81 ὠπιάω 82 τὸ γε μὰρ τεὸν ἄδ' ἰτέτυκ).
 Cognoui dudum, quum ego scisciraret num amares me:
 83 Ἐγνων⁸⁴ ὠπᾶν, 85 ὄκα⁸⁶ μιν μεμναμένον, εἰφίλεις με.
 Neque Telephilon admisit strepitum,
 Οὐδέ⁸⁷ τὸ Τηλέφιλον⁸⁸ ὠπιμάξατο⁸⁹ τὸ πλατᾶγμα,

S C H O L I A.

77 Doricè pro τὸς θύννος, Thynnus est nomen piscis prægrandis. τὸς θύννος.
 78 σκοπιὰ, specula: vnde σκοπιάζομαι, speculor. 79 τὸ ὀγριπέυ, σκοπιάζομαι.
 rete: hinc ὁ ὀγριπέυς, piscator, consuens retia piscatoria. 80 Pro ὀγριπέυς.
 καὶ αἴκη, per synalaphen: αἴκη verò Doricum est pro αἴκη. 81 Per κ' ἠκάομα, αἴκη.
 apharesim pro ἄποθᾶνω, νι τύπω, 29. 19. ab ἄποθνήσκω, III. 9. ποθᾶνω.
 82 Τινικι incundiam, id est, tua incunditas, hoc est, incunditas sal- τὸ τιν ἄδ'.
 tem aliqua tibi meo facto parabitur, sat scio. 83 107. 18. 84 Do- τίτυκται.
 ricum est pro ὠπᾶν, dudum. 85 Dorica particula, pro ὀπιώικε, ὠπᾶν προ ὠπᾶνω
 quando. 86 Verbum verbo, me referente vel indagante, sine men-
 tionem faciente, id est, quum ex Telephi strepitu ac ex prophetissæ
 cuiusdam responsis indagarem & augurarer, cum me redamares: μὰρ μεμναμένον.
 neque Telephilon, &c. μεδῶ pro μεδ, & μεμναμένον pro μεμνη-
 μένον, ο. Vide 91. 1. 87 Est folium papaveris: dictum quasi δηλι- τηλέφιλον.
 Φιλον, quod amorem præmonstret. nam huius foliis intra manuum col-
 lisis, ex sono de amore iudicabant: si enim legitimum & acutum
 sonum reddidissent, se ab amatis redamari coniciebant contrà, ex
 molli, inani ac illegitimo foliorum Telephili strepitu, se in amicarium
 odio esse coniectabant. In eadem hæresi hodie multos versantes vi-
 di, qui ex simili effectu foliorum buxi aut herba clematidis foco can-
 denti admotorum, eadem prorsus indicia se accipere posse arbitra-
 bantur. 88 Vt ἰτυψῆλο, 41. 13. sed sine augmento, n. à ὠπι- ὠπιμάξατο.
 μάξατο. 89 Verbale, 84. 25. à πλατᾶγίω, crepo, strepo. In Al- τὸ πλατᾶγμα.
 dino exemplari, pro ὠπιμάξατο τὸ πλατᾶγμα, legitur ὠπιμα-
 ξάμενον πλατᾶγησιν, mistum crepuit, vel pistum, & intra digitos
 collisum, strepitum fecit. vbi ὠπιμαξάμενον est νι τυψάμενον, 76.
 9. à ὠπιμαξᾶτω, quod est idem cū ὠπιμαξᾶτω. nam ὠπῆ & ὠπι
 Dorica sunt pro ὠπῆ: atque in hoc ipso loco quadam vetusta exem-
 plaria habent ὠπιμαξάμενον. πλατᾶγησιν autem est νι ἰτυψῆ,
 25. 17. sed sine augmento, n. à πλατᾶγίω, μέλω.

Sed frustra molli in brachio tabefactum est.

α Ἄλλ' αὐτως ἀπαλῶ ποτί⁹⁰ ⁹⁰ ⁹¹ ⁹² ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹
 Dixit & Agreō vera cribro vaticinans,
 Ἐἶπε καὶ Ἄγροϊῶ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹
 Dudum herbas colligens sequens, quod ego quidem
 α ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹
 Tibi totus incumbo: tu autem mei rationem nullam facis.
 Τὴν ὅλος⁹⁹ ἐγκημαι⁹⁸ τὴν δὲ⁹⁶ μευ λόγον⁹⁷ ἔδ' ἐνα⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹
 Certè quidem tibi albam gemellos-parientem capram seruo:
 Ἡ μάρ⁹⁵ τοι⁹⁶ λευκὰν⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹
 Ἡ μάρ⁹⁵ τοι⁹⁶ λευκὰν⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹

S C H O L I A.

- ⁹⁰ Pro πῆχει, ἀ πῆχες, εως. 14. 3. per brachium siue cubitum videtur intellexisse manum vel digitos. ⁹¹ ⁹² ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹
 ἰξήμαραινθῶ.
 ης. η.
 εἶποι, ες. ε.
 80. 23.) Ὁ μαραίνω μ, αὐῶ, tabefacio, arefacio. ²⁹ 91. 10. Ὁ 109. 23.
⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹
 τάλαια.
 18. 19. est autem nomen cuiusdam vetulae fortilege cribro vaticinantis: quae diuinandi ratio ad nostra vsque tempora permansit. ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹
 Pro τὴν ἀληθῆ, ἀ τὴν ἀληθῆς, 13. 16. Perpende hinc tria. synalaphen siue contractionem: Dorismum, ο. Ὁ Ionismum, η.
⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹
 κροσινόμωντις
 ἀ πειλογεύσα,
 πειλογεύω.
 παραιβάτις.
 παραι.
 scilicet οὐ παραιβάτης, ἢ ἢ δὲ αὐτῆς ab ὀ δὲ αὐτῆς, 81. 30. παραιβάτης autem, id est, socius, comes, est verbale, 84. 30. ἀ παραιβαίνω, iuxta eo: sed quasi ἀ παραιβῆμι vel παραιβάω, 106. 20. Hinc verbum praecedenti sic coniunge, Καὶ Ἄγροϊῶ κροσινόμωντις, ἀ πειλογεύσῃ παραιβάτις, εἶπε τάλαια, Atque Agreō cribro vaticinans, dudum herbas-colligens sequens, dixit vera: herbas colligens sequens, id est, dum messorum sequens, relictas spicas colligeres.
⁹⁸ ⁹⁹
 πῶν.
 διδυμητικός.
 μαι, 101. 27. ¹ 13. 1. ² Pro ποίῃ, 47. 2. nam Dorēs i subscriptum saepe negligunt. ³ Ab ὀ καὶ ἢ διδυμῶς geminus, gemellus, Ὁ τικπῶ, ratio (cuius praeteritum medium τέτοκα, 116. 2.) fit regulariter ἢ διδυμητικός, geminos enixa, gemellos pariens: verum ποίῃ in compositis ex nominibus tertiae declinationis, ο claudens primam compositionis partem in η mutant, διδυμητικός, Ὁ Doricè διδυμητικός, ο.

Quam

Quam me & Mermnonis filia Erithacis nigrum-corporis
 ὁ δ' Ἰάγ με καὶ ὁ ἄ Μέρμωνος Ἐριθακίς ὁ ἄ ἑ μελανό-
 habens

χρως

Petit, & dabo ipsi, quoniam tu mihi deliciaris.

Αἰτῆ, καὶ ὁ δ' ὠσῶ ὁί, ἐπέ τὺ μοι ὀνδίαδρὺ πῆ

Salit oculus meus dexter: num videbo

ἑ ὁ Ἄλλε ὀφθαλμός μου ὁ δεξιός ἄρα γ' ὁ ἰδῶσῶ

Ipsam Cantabo ad pinum hinc inclinatus.

ἑ ὁ Αὐτάγ; ἄσεῦμαι ὡπῆ ὁ τὰρ πίτω ὡδ' ἀποκλινθείς.

Et me forte aspiciet: quoniam non adamantina est.

ἑ Καὶ ἑ κέ μ' ἰδῶσ ὁ πῶ ἰδ' ἑ πεί ἑκ ὁ ἀδαμασίνα ὀντί.

S C H O L I A.

⁴ Quam nomen proprium articulo fultum regit genitium proprium nominis, cum eo articulo, si sit masculinus, intelligitur in eodem casu ἡός, id est, filius: si sit femininus, suppletur θυγάτηρ. filia: ut Πίτρε ὁ Ἰωάνης, Petrus Ioánis, scilicet filius: Ἐριθακίς ἡ (ἢ Doricè ἄ) Μέρμωνος. Erithacis Mermnonis, supple filia. ⁵ Dicitio composita ex τὸ μέλαν, μέλαν, nigrum, & ὁ χρῶς, χρῶτις, corpus. ⁶ Pro δ' ἰδῶ, q. à δίδωμαι. ⁷ γ β. 17. ⁸ Ἔ τὸ πῆ, 29. 10. sed neglecto i subscripto, ab ὀνδίαδρὺ πῆ vel ὀνδίαδρὺ πῆ ομαι, ludibrium & delicias facio. ⁹ Quasi dicat, Amaryllida procul venientem videre videor: num igitur ipsam inuisam? ¹⁰ Poëta in futuro primo verbi εἶδω, pro εἰδῶσ, dicunt ἰδῶσ sine ε, & Doricè, ut hinc, ἰδῶσ, ultima circumflexa. ¹¹ Ἔ πεῦμαι, ab ἄδω, Does in huiusmodi terminationibus s, non raro & usurpant: dicunt enim, πσεῦμαι & πσεῦμαι, cadam. ¹² Ἔ τὸ φθεις, 39. 4. ab ἀποκλινῶ. ¹³ Κε ὡσῶ ἰδῶσ pro ὡσῶ ἰδῶσ. nam κε est αῦ, nam κε & κει non raro potentialem modum indicant veluti αῦ. & in ὡσῶ ἰδῶσ punctum subscriptum desideratur. & ὡσῶ loco ὡσῶ positum est: tamen i quod est in ὡσῶ ἰδῶσ non pertinet ad ὡσῶ, sed ad simplex ἰδῶσ. Vide ἑαν ἰδῶσ, η, 109. 21. ¹⁴ Doricè pro ἰσῶ.

CC 5 Hippo

Hippomenes quando iam virginem voluit in uxorem ducere,

¹⁵ Ἴππομένης ἕκαστὸν τὰ μὲν παρθένον ¹⁶ ἠθέλει ¹⁷ γάμει,

S B H O L I A.

¹⁵ *Sequentes versus, tribus vltimis exceptis, sunt cantilena, quam captivus audiente Amaryllide canit. hęc pluribus fabulis contextitur: quibus non paucos enumerat, qui ægrè quidem, sed tamen suis amoribus tandem summa cum voluptate sunt vsi: quorum exemplo ipse in spem primùm erigitur se aliquando Amaryllide potiturum: mox verò in desperationem rursus adducitur, ubi videt illam his auditis nullo modo commoveri. Quia verò sine harum fabularum cognitione contextus est subobscurus, eas paucis perstringam. ac prima quidem loquitur de Atalanta: quæ cum mira corporis velocitate præstaret, & a nuptiis omnino abhorreret, prociis suis cutsus certamen proposuit, in quo victum mortis pœna, victorem coniugij sui præmium sequeretur. Mulis itaque victis, tandem Hippomenes mala aurea, quæ à Venere acceperat, ante pedes præventis Atalantæ singulaim proiciens, eam malis colligendis detentam superavit, ac postea in uxorem duxit. Altera sic habet: Cùm Eias Peronem Nelei filiam miserè deperiret, eamque Neleus se illi daturum negaret, nisi is boues, quas vi raptas Iphiclus è Pylo Nelei vrbe in Oibryn Thessalia montè abduxerat, restituendas curaret: Mælampus vaticinio clarus se maximis periculis exponens, id tandem in Biantis fratris gratiâ peregit, atque Bius amica potitus est: ex qua*

Fabula de Atalanta & Hippomenæ.

De Biante & Perone.

De Adonide & Venere.

De Endymione & Luna.

De Iasione & Cerere.

βίῳ αὐτοῦ.

postea Alphesibæam sustulit. Tertia fabula est de Adonide pastore: quem cum Venus (quæ & Cytherea à Cythera insula, in qua primùm coli cœpta est, appellatur) mirum in modum adamaret, ab apro est interfictus: sed eum Venus aliquot menses gremio fovens, in vitam fertur reuocasse, ac postea illum in deliciis habuisse. In quarta meminuit Endymionis, qui ob venationis studium constanti animo mulieres omnes spernebat, tandem tamen Luna eius amore capta, illum somno artificioso sopiuit, vt vel eius dormientis desideratissimo complexu frueretur. Postrema verò fabula est de Iasione, cum quo dormiente Ceres est congressa, & ex eo concubitu facta est grauida: quæ res est auditu incredibilis is qui mysteriorum amoris sunt ignari: qui βίῳ αὐτοῦ nuncupantur. ¹⁶ Imperfectum ab ἰδίῳ. ¹⁷ Pro γάμει. καί, ο, à γαμίω. 107. 11.

Mâla

Mála in manibus capiens, cursum perfecit.
 α ° Μᾶλ' ἐμ¹⁸ χερσῖμ¹⁹ ἐλώμ, Ἀρόμορ²⁰ α²⁰ αἴνεμ.

sed Atalanta

ε ° ἃ δ' Ἀταλάντα

Vt vidit, valde insanivit, valde in profundum profiliit amorem.

ο Ως²¹ ἴδεν, ὡς²² ἐμάνη, ὡς ἐς βαθύ²³ ἄλλετ' ἔρωτα.

Gregem etiam vates ab Othry duxit Melampus

αι ° Τὰρ²⁴ ἀγέλαρ²⁴ χ' ὡ μάνη²⁵ ἃ π' ὀθρως²⁶ ἀγε Μελάμπυς

In Pylum porrò Biantis in vlnis inclinata est
 Ἔς Πύλομ. ° 25 ἃ δὲ Βιάητος ἐμ²⁶ ἀγκοίνησιν¹² δαλίθη

Mater gratiosa prudentis Alpheisbae.

° 26 Μάτηρ²⁶ ἃ χαρίεσα πείφρον²⁷ Ἄλφεισβοίας.

At pulchram Venerem in montibus oves pascens

ο Τὰρ δ' ἐ²⁸ καλὰρ Κυθέρειαρ ἐμ²⁷ ἔρεσι²⁸ μᾶλα²⁸ νομεύωρ

Non sic Adonis in plurimum duxit rabiei.

Οὐχ ἔτως²⁹ ὡ³⁰ δωνίς ἐπι³⁰ πλεομ²⁵ ἀγαγε³⁰ λύσας.

Quare neque mortuum ipsum sine mamma ponit.

ε Ως³¹ δ' ἃ φθίμλόν³² μίμ³³ ἄτερ³⁴ μαζοῖο³⁴ τίθησι.

S C H O L I A.

18 89. 11. 19 Participium ab εἶλον. 20 Pro ἦνευ, o. imperfectum ἴδεν, es, e.

vel aoristius secundus ab αὐ'ω. 21 109. 21. ἄς ἴδεν, postquam vidit,

supple mála quia proiecerat Hippomenes, ὡς ἐμάνη, sic, id est, val-

de, insanivit, subaudi malorum desiderio & amore. 22 Vt ἐτύπη. αἰλετο.

35. 16. ἀ κείνομαι. vide 26. 23. 23 Pro ἦλετο, o. Imperfectum

pro aoristo secundo, qui per vnicum λ scriberetur, ab ἄλλομαι: vel

dicemus esse sine augmento, n. Notatur spiritus tenuis, Aeolico mo-

re. quoniam ἀλλομαι aspiratur: veluti & αἰλετο pro ἦλετο. 24 pro

καὶ ὁ μόνη²⁵. 103. 24. 25 ἀ μάνη ἀ χαρίεσα, &c. periphras-

is est ipsius Peronis, quam Bius adamabat. 27 Poëticum pro ἔρεσι, νομεύω.

ἃ τὸ ἔρ, &c., & poëticè ἔρ. 28 ἡ νομή, ἡσ, pabulum, pastura:

hinc νομεύω, pasco. 29 pro ὁ ἄδωνις. 30 pro πλεῖον. 31 ab ἐφθί-

μαι, morior. 32 Doricè μὲν sine γιν pro ε. 33 ἄτερ μαζοῖο τίθησι, τίθησι.

id est, cessat amplecti, vel gremio fouere. 34 Doricè pro τίθησι,

co. 23.

Beatus

Beatus quidem mihi immutabilem somnum dormiens

ο³⁵ Ζαλωτός Μ³⁶ ἐμὶρ ὅτ³⁷ ἄτροπον ὑπνον ἰάνωρ

Endymion. Admiror autem ó dilecta mulier Iasionem,

Ἐνδυμίωρ. ο³⁵ Ζαλῶ δ'ε^ο φίλα³⁸ γύμαι Ἰασίωνα,

Qui tanta adeptus est, quanta non credetis profani.

α Ὅς³⁹ τόσωρ⁴⁰ ἐκύρησεμ, ὄσ³ ἔ⁴¹ πεισεῖσθε¹⁵ βέβαλοι.

Doleo caput, tibi verò non est cura: non amplius cano.

ε.1^m Ἄλγέω^ο τὰρ κεφαλάρ.⁴² τὴρ δ' ἔ^ο μέλει^ο ἔκ^ετ' αἰδέω.

Iacebo autem cado, & lupi híc me edent:

ε¹⁴³ Κησεῦμαι δ'ε⁴⁴ πεισῶρ⁴⁵ ἢ τοί λυκοὶ ὧδε μ' ⁴⁶ ἔδοντι.

Tanquam mel, tibi dulce hoc in gutture fuerit.

Ὡς μέλι, τοὶ γλυκὺ τ^εστο^κτ^η βρόχθοιο⁴⁷ γένοιτο.

S C H O L I A.

Ζαλωτός. ³⁵ Pro Ζηλωτός, ο. verbale, 84. 30. à Ζηλώω Ζηλῶ, & Doricè

Ζαλῶ, μ. ἄζω, id est, amulor, suspicio, admiror, beatum iudico.

³⁶ Doricè, ἐμὶν, pro ἐμοί. ³⁷ Ἀτρέπω, verito, mutuo, fit verbale, ἢ

τροπή, ἦς, mutatio, conuersio: unde cum α priuatiuo fit adiectiuum

ἄτροπον, immutabilis, inconcussus, perpetuus. ³⁸ 89. 25. Per apo-

strophen ad Amaryllida sermonem conuertit. ³⁹ Est genitiui plu-

τόσως. τῶσος, tantus: poeticum est pro τόσος. ⁴⁰ Ἦ ἴτυψε, 25. 17.

à κυρίω, adipiscor. construitur cum genitino. ⁴¹ Pro πεισεσθε, νε

τύψισθε, 41. 22. habet terminationem futuri secundi mediῖ τυπῆ-

σθε, 41. 27. Venit autem à themate πωθάνομαι 114. 9. ⁴² Poë-

τα dicunt τὴν ὅτ^ε pro σοί. ⁴³ κείμαι, iaceo, fit (νε habes, 101.

27.) à κείω, κείω, & crasi κείω, unde futurum primitiui κείζω. &

κεισεῦμαι, medium κείσομαι. pro quo Doros dicunt κεισεῦμαι, vel κεισεῶμαι,

πεισῶν. 113. 27. ⁴⁴ Participium ab ἔπεισον Aorist. secundum verbi πίπιω.

ἔδοντι. 113. 27. ⁴⁵ Doricè pro οί. ⁴⁶ Communiter dicendum erat ἔδονται,

ab ἔδωμαι futuro secundo medio: de quo, 97. 31. & 109. 13. Iuxta

huius analogiam, futurum secundum actiuum esse ἔδω non ἔδω, &

tertia pluralis ἔδωσι non ἔδωσι. Pro ἔδωσι verò antepenacuto,

Theocritus more Dorico dixit ἔδοντι. Ego malim legere ἔδονται,

quod futurum secundum huius verbi in voce actiua vix inueniatur.

⁴⁷ Aoristus optatiui Doricis à γίνομαι, 107. 8.

Ζησεῖμαι, 110.
οίτο.

PINDARI

PINDARI OLYMPIA

ΠΙΝΔΑΡΟΥ, ὈΛΥΜΠΙΑ

sive Olympiæ-victores.

ἢ Ὀλυμπιονίκαι.

Hieroni Syracusio celeti.

Γέρονι Συρακυστῷ κέλῃσι

O D E P R I M A.

ἜΙ Δ Ο Σ Ἰ Κ.

Strophe prima est versuum septendecim.

Ἄ στροφή αὖ κώλων ἰζ΄.

Optima quidem aqua. sed

Ἄειτον ἄ ὕδωρ. ὅ δὲ

Aurum, ardens ignis

Χρυσός, αἰθόμενον πῦρ

Vt excellit no-

Ἄτε διαπρέπεσσιν

αὖ, superbis eximiè diuitiis

κί, μέγαροσφι ἔξοχα πλάττει.

ma tertia Olympiade victoriam his ludis retulerat, amplissimo laudum præconio ad sidera euehit. Est autem celes is qui equum desultorium, id est, solym, videlicet sine bigis aut quadrigis, incitatissimo cursu agit: quo nomine ipse quoque equus appellatur. ² τὸ εἶδος, catio, cātūlena, à quo εἰδύκειον, ecloga. ³ Literis alphabeticis virtutur Græci pro notis arithmetiis, ut in Lexicorum appendicibus fusiſſimè explicatur. ⁴ Diuise sunt Ode Pindari per Strophas & Antistrophas, quæ eodem semper numero & eisdem versuum legibus constant, atque per Epodos & numero & versuum ratione ab utraque illa variantes. Si verbum verbo velis reddere, στροφὴν versionem sonabit, à σπείρω, verto: ἀντιστροφὴν, inuersionem vel contrauersionem: & ἐπωδὸς accentionem. Erant autem vocabula chorearum ac saltationum, quæ ad lyra concertum ducebantur. dum enim Strophe occinebatur, saltantes sese ab vna parte in alterâ vertebant: in Antistrophe gradû inuertebant: & in Epodo interquiescebant. ⁵ Ordinem huius constructionis paulò inuersum sic retexce: Aurum verò eximiè excellit superbis diuitiis (id est, reliquis metallis) non aliter quàm ignis noctu.

Si verò

Ἰ Σ Υ Λ Α Σ Ode
Pindarus Olympiæ sive Olympionice inscripsit, quod his Olympiæ certamina, quæ ad Olympiam urbem quinto quoque anno celebrantur, atque eorum certaminum victores (qui Olympionice ἀπὸ τῆς νίκης, id est, à victoria dicuntur) summis in calum usque laudibus extollat. & prima quidem Ode Hieronem Syracusanorum regem, qui celes septuagesima

τὸ εἶδος τοῦ
τῶν Ὀλυμπιακῶν
ὁ Ὀλυμπιονικῶν
κί. κ.
ἢ Ὀλυμπία, αὖ.

κέλῃσι, ητος.

στροφὴν.
ἀντιστροφὴν.
ἐπωδὸς.

γαρύην. ⁶ Pro γαρύην: Do-
rismus duplex. à
γάρυω. ⁷ Pro ἔλ-
δη, τι τύπη, 31.

ἔλδαι. ⁹ ab ἔλδμαι.

⁸ Φίλον ἤτορ, ca-
rum cor, care ani-
me, vel mi anime.

⁹ Pro μηκέτι, 5.
27. & 19. id est,
ne amplius, ne
posthac, ne porro.

¹⁰ Ἦ ποιεί, 46. α
¹⁶ à σκροπίω.

¹¹ 85. 22. ¹² 12. 1. ε

¹³ 84. 12. ¹⁴ Ἦ
τύψορδη, 27. 7.
ab αὐδῶω sine αὐ-
δῶω, μ. á(ω.

¹⁵ Α' Φημί 102.

15. cum πολλὸν, id
est, multum, sit ver-
bale 4, 30. ὁ πο-

πολύφαιος. λιφατος, celebris,
vulgatus, de quo
multus sermo ha- α
betur. ¹⁶ Id est,
passim celebratur,
vel exornatur:

¹⁷ Dativus plu-
ralis poeticus, ab

μπίσι. ἢ μπίσι, 100,

¹⁸ Resonare, &c.

id est, Ἦ ij qui ve-
niant in amplas

aedes Hieronis celebrent Iouem Saturni filium. κελᾶδῆν τι ποιείν,

ἀφνεός, ἀ. ἐν. 47. 7. à κελᾶδῆν. ¹⁹ Ab ἀφνῶ, de quo supra 24. 61. fit adie-

κόμενος. κ. εἶρηται ἀφνεός vel ἀφνεός. ²⁰ Participium ab ἵχομαι.

Si verò certamina narrare
Εἰ δ' ἄεθλα ⁶ γαρύην

Desyderas mi anime.

⁷ Ἐλδμαι ⁸ φίλον ἤτορ,

Ne porro sole contempleris

⁹ Μηκέδ' ὅ αἰς ¹⁰ σκόπει

Aliud feruentius

¹¹ Ἄλλο θαυπνότερον

In die fulgidum astrum.

Ἐρὸ ἀμέρα φαεινὸν ἄστρον,

Desertum per æthera.

¹² Ἐρήμας δι' ¹² αὐδέρθη.

Neque Olympico certamine

Μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα

Prastantius eloquemur.

¹³ Φέρτερον ¹⁴ αὐδάσομεν.

Vnde celeberrimus

Ὅθεν ¹⁵ ὁ πολύφατος

Hymnus vndique-ponitur

Ἦμιν ¹⁶ ἀμφιβάλλει

Sapientum consiliis, resonare

Σοφῶν ¹⁷ μήτεσι, ¹⁸ κελᾶδῆν

Saturni filium in prædiuitem venientes

Κρόνος παῖδ' ἐς ¹⁹ ἀφνεῶν ²⁰ ἰκόμενος

Ac beatam Hieronis regiam,

Μάκαιραν Ἰέρων ²⁰ ἑτάρι,

Ac beatam Hieronis regiam,

Μάκαιραν Ἰέρων ²⁰ ἑτάρι,

Ac beatam Hieronis regiam,

Μάκαιραν Ἰέρων ²⁰ ἑτάρι,

Ac beatam Hieronis regiam,

Μάκαιραν Ἰέρων ²⁰ ἑτάρι,

Ac beatam Hieronis regiam,

Μάκαιραν Ἰέρων ²⁰ ἑτάρι,

Ac beatam Hieronis regiam,

Μάκαιραν Ἰέρων ²⁰ ἑτάρι,

Ac beatam Hieronis regiam,

Μάκαιραν Ἰέρων ²⁰ ἑτάρι,

Ac beatam Hieronis regiam,

Μάκαιραν Ἰέρων ²⁰ ἑτάρι,

Ac beatam Hieronis regiam,

Μάκαιραν Ἰέρων ²⁰ ἑτάρι,

Ac beatam Hieronis regiam,

Μάκαιραν Ἰέρων ²⁰ ἑτάρι,

Ac beatam Hieronis regiam,

Μάκαιραν Ἰέρων ²⁰ ἑτάρι,

Ac beatam Hieronis regiam,

Sceptrum

Sceptum in opulenta

•²¹ Σκαῖπτον ἐν^ο πολυμάλῳ

Sicilia, decerpens quidem

Σικελία, δρέπων Ἰ

Capita virtutibus ac omnibus.

²³ Κορυφαῖς ²⁴ ἀρετῶν ἀπὸ ²⁴ πασῶν.

Resplendet autem &

Ἀγλαίζεται δὲ καὶ

Mufices in flore.

• Μουσικᾶς ἐν ἁύτῳ;

Ut ludimus dilectam

²⁵ Οἷα παίζομεν^ο φίλαν

Viri circa crebrò

Ἄνδρες ἀμφὶ θαμά

Mensam. Atqui Doricam ci-

Τράπεζαν. ²⁶ ἀλλὰ Δωρῖαν ἀπὸ φόρ-

tharam à clauo

μῆλα πααγάλας

Apprehende, si tibi Pīsa que

• Λάμβαν', ²⁷ εἴτι^ο τοι^ο Πίσας τε

Et Pherenici iucunditas

Καὶ Φερονίης χάρις

Mentem dulcissi-

Νόον f ²⁸ Ἐπὸ γλυκυῖά-

mis edocuit cogitationibus.

ταῖς ἰ^ο ἔδηκε^α φρονήσιμ.

²¹ Pro σκαῖπτον, σκαῖπτον.

ο. & σκαῖπτον pro σκαῖπτον, abiecto ε, ut in σκαῖπτον, id est, scriptiger, non σκαῖπτον: dicimus tamen pro eodem σκαῖπτον φόρθ.

²² Pro πολυμή- πολύμαλος.

λων, o. ex πολὺ, multum, & τὸ μῆλον, ouis, quasi ouibus abundante.

²³ Id est, summam virtutum omnium.

²⁴ Pro ἀρετῶν πα ἀρετῶν πασῶν.

ζῶν. ²⁵ Id est, ut

viri haud raro ludere solemus prope cara symposia.

Nam huius clausula vocabula hoc

modo sunt retexenda: οἷα ἄνδρες

θαμά παίζομεν ἀμφὶ φίλαν τραπέζαν.

²⁶ Surple, ὡ φίλον ἦτορ, mi anime. Nam

seipsum hortatur Pindarus ut Dorica dialecto Hieronis victoriam predicet, quam illi filius equus (dictus Pherenicus, à Φέρῳ, fero, & νίκη, victoria) attulit in ludis Olympicis, qui iuxta Alpheum fluvium inter Olympiam (quæ & Pīsa dicitur) & Elim civitates in Peloponnesi regione sitæ celebrantur. ²⁷ εἴ τι, si quid, id εἴ τι. est, εἰ καπῆ τι, si in aliquo, si vlllo modo. ²⁸ Pro ἰαῖθηκε, ab ἰαῖθηκε. ἰαῖθηκε, consulo, instituo, edoceo. De simplici ἰθηκε vide βι. 2. & 73. 4. atque 24. 5.

Quando

²⁹ Tertia persona
singul. Aoristi se-
cundi medij ἐσ-
όμεν, syncope ac
deposito augmen-
to, Thema est
σός. 115. 10.

σ'το. ³⁰ Ἀ τὸ κέντερον,
αἰκνότητος. id est, stimulus,
calcar, reiecto ρ,
fit κεντίω vel κεν-
τάω, id est stimu-
lo, pungo. hinc
cum α privativo fit
verbale ὀ αἰκν-
ότης, non pun-
ctus, id est, gene-
rosus & qui etiam calcaribus non admotis in cursum pronus est.

³¹ τὸ κράτος, ἐσους, τὴν κράτει κράτης. ³² Νι' ἐτυψι, 25. 17.
αἰεσίμιξ. ἂ ὠθεσίμιξι, admisceo, adiungo: sed quasi ἂ ὠθεσίμιξ.

ὀ ἵπποχάρ-
μης. 4.

Vide, 104. 12. ³³ Pro ἵπποχάρμω, ο, Est autem
ἵπποχάρμης, equis gaudens, vel equis pu-
gnans, ab ἵππῳ, equus & χάρ-
μη, laetitia gaudium, vel
pugna, confli-
ctatio.

*

Quando iuxta Alpheum proruit, corpus

α Ὄτε παρ' Ἀλφείῳ ²⁹ οὔτο, δέμας

Generosum in cursibus perhibens.

³⁰ Ἀκέννητομ ἐν' δρόμοισι παρέχων,

Victoriz verò admiscuit dominum,

³¹ Κράτα δέ ³² προσέμιξε^ο δειπώταμ,

E P O D V S.

Ἐ Π Ω Δ Ὄ Σ.

Siracufium equis-gaudentem

Συρακῆσιον^ο ³³ ἵπποχάρμαμ

Regem.

Βασιλῆα.

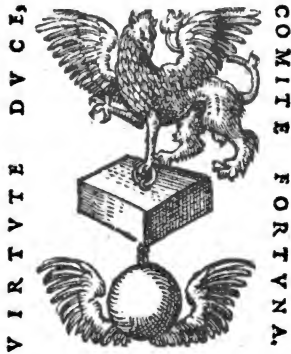

MEDITATIONES
GRÆCANICÆ
IN ARTEM GRAM-
MATICAM,

* * *

*In eorum gratiam, qui viua præceptoris voce de-
stituuntur, & literas Græcas suo ipsi ductu
discere coguntur:*

NICOLAO CLENAR-
DO AVTORE.

LUGDUNI,
APVD ANTONIVM
GRYPHIVM,

1564.

M. D. 1910

1910

1910

1910

1910

1910

1910

1910

1910

1910

1910

1910

1910

1910

1910

1910

1910

1910

1910

1910

1910

1910

1910

H V M A N I S S I M O
S I M V ' L Q V E D O C T I S -
S I M O V I R O I A C O B O

C A N T Æ , R E V E R E N D I S S .

D. Cardinalis Campeij
summo Cubi-
culario,

N I C O L A V S C L E N A R D V S .

S. P. D.

*S*ÆP ENVMERO mihi venit in
mentem , eiusmodi libellum conscri-
bere , qui Græcæ linguæ studiosis , post
primum Grammaticæ gustum , tan-
quam præceptoris instar esset , si quando viue vocis
penuria laborarent . Atque id consilij non defuerunt
qui probarent : nihil tamen æquè confirmavit , vt
tuum , doctissime Canta , iudicium . Cum enim nuper
Bruxelle de literis ageremus , operæpretium futu-
rum credebas , si rudimentariis istis Tyronibus scri-
ptor quispiam Græcus ita legendus proponeretur ,
vt singuli versus verborum thematis insignirentur .
In illis enim rimandis miserè plerosque angit , quibus

a 3 hac

hac ratione scrupuli omnes eximi possent. Ibi me
 ilico minus iam propositi poenitere coepit : sed qua-
 si oraculi autoritate permotus , inchoatum alioqui
 opus absoluerè statui , eodem fermè filo , quod tua
 prudentia demonstraisti. Mitto itaque istuc Me-
 ditationes Græcicas , eâsque sub nominis tui au-
 spiciis editas , vt quisquis inde fructus ad studio-
 sam iuuentutem manauerit , eum totum propensis-
 simæ tuæ voluntati acceptum ferat, Deumque pre-
 cetur , vt quod præterea de iuuandis bonarum ar-
 tium studiis animo concepisti , felicem sortiatur
 exitum. Mihi certè pro effusissimo isto in lite-
 ratos homines amore , augurari libet , & ominari
 licet , orbem aliquando sibi gratulaturum de præ-
 claris Iacobi Cant.æ meritis. Bene vale , vir in-
 tegerrime , & Campegiam familiam litera-
 rum gloria , quod strenuè facis , illu-
 strare perge. Louany anno
 1531, XII. Calend.
 Iulias.

MEDITATIONES GRÆCANICÆ IN

ARTEM GRAM-
MATICAM,

Autore Nicolao Clenardo.

GRAMMATICORVM præcepta, quæ discendis linguis destinata sunt, ita demum vtilitatem afferunt, si & memoria fideli conferentur, & iugi meditatione adhibito iudicio, tanquam renouetur. Quæ quidē in re tantum est momēti, vt hīc eos peccare potissimum credam, quicumq; studia linguarū infeliciter auspicati sunt. Videas plerosq; annos aliquot in quibusuis passim obseruari auditoriis, noctes diésq; Grammaticos euoluere, professorū dictata religiosissimè describere: & breuiter omnem (quod dici solet) mouere lapidem, vt artis, quæ sectantur, omnes canones intelligāt: quum interim tot cōsumptis laboribus, ne id quidē sint assequuti, vt vel Nominū teneant Declinationes, vel Verborum Coniugationes. Vsq; ad eò quosdam transuersos agit inconsulta illa discendi libido, nouorum semper & incognitorū auiditate sollicita. Itaq; non immetitò graues sæpe viri, Paulino more, illud istis occinere solent, Semper discētes, & nunquam ad scientiam veritatis perueniētes. Indignū enim arbitrantur, pretiosi temporis magno dispēdio, linguam aut Græcam aut Hæbream affectare, quum tot sint alioqui artes egregiæ, & mortalium vlibus perquam necessariae, in quibus summa cum

laude versari possis. Neq; tamen stultorum mores plus valere debent, quàm prudentum industria. Quin potius errantes in viam reducere conuenit, & grassanti latius malo præsentaneum remedium adferre. Quapropter iam nuper Institutionibus in linguam Græcam editis, vbi quicquid eò pertineret, breuiter præcepi, operæpretium me facturum esse credidi, si discipulorum infirmitati, & temerariæ illorum sedulitati, curam consiliũq; pro virili parte præberẽ, qui fursum ac deorsum citra delectum variis lectitãdis auferuntur, multarum quidẽ horarũ iactura, sed fructu exiguo. Atq; animũ induxi, vt libellũ aliquem rudi Minerua cõscriberẽ, vbi Græcarũ literarũ candidatis, tanquam vocem præceptoris viuã imitaret: vt haberent qui iam rudimenta percepissẽt, quid sequi, quid fugere deberent. Delecta siquidẽ Epistola Diui Basilij, nihil intactũ reliqui, quod ad istas minutias pertineret, quæ primò discenda essent, quæ contra in præsens omittenda, & in posterũ seponenda, quàm potui fidelissimè cõmõstrauit. Neq; ab hoc instituto duxi alienius esse, verbulis singulis anxia quadã & barbara superstitione suũ addere interpretamentum, nihil veritus, ne in calumniã rapèretur quod parulis & bulbutientibus ipse quoq; ne balbũ præstitissem. Subdidi tamen luã vnicũq; sententiæ versionẽ Latinã, vt eam edidit Budæus: partim nẽ quis nostris modò cõspectis, inẽptã & illatınam interpretationẽ (vt æquum est) irrideret, partim vt collatis inter sese linguis, ppria vtriusq; phrasis agnosceretur. Placẽt aliis alia, mihi hæc visa est Epistola

mirum

mirū in modum idonea, quæ per omnes (vt ita dicam) syllabas, exactè & diligēter excuteretur: propterea quòd præter elegantissimā dictionē, & dignam viro graui venustatē, optimis monitis Christianos mores cōponit, sine quibus perniciosum est quicquid vsquam literarum ediscitur. Proinde cui in animo sedet, nostro consilio vt, vbi summā Grāmatices cōpendio paruo fuerit assecutus, Nominū Verborūmq; inflexionibus, quantū sat erit, degustatis, statim has legat meditationes, neq; aliò se conuertat, priusquam totā Epistolam pertractauerit, & pensiculando vestigādōq; sic locis omnibus rationē à se ipse postulauerit, vt citra moram quicquid occurrerit, diluere possit: nihil inde proferatur vel minimi momenti, quod non ad suum thema tanquam ad originem referre queat. Nam eiusmodi exercitatio vnuerū aliquem in libellum conferenda est, ne perpetuò ad eandem reuoluere molestiam. Sed iam exposita propositi nostri ratione, Basilium ipsum loquētem audiamus, cuius est epistola ad hunc modum inscripta,

Ἐπιστολὴ τῆς Μεγάλου Βασιλείου, πρὸς τὸ ἅγιον Γρηγόριον
 τὸ Θεολόγον, περὶ τῆς κατ' ἑρημίαν διαγωγῆς.

Epistola Magni Basilij, ad sanctum Gregorium Theologum, de vita in solitudine agenda.

Secesserat verò Basilius in Pótum: naclúsq; locum contemplationi appositum, eòdem Gregoriū pellicere studuit, misís ad eum literis, in quibus amœnitatem secessus graphicè depingit & laudat. Quúm; is respōdisset regionis indolem non magno opere spectandā, vbi de lucro pietatis ageretur,

& simul videretur istiusmodi illecebris non adducendus, ut ipse quoque in Pontum migraret: ibi Basilii occasione oblata, pulcherrimam rescripsit epistolam, quam sic auspicatur.

BASILIUS.

Επέγνωρ σε τὴν ἐπιστολὴν, ὡσπερ οἱ τὸς τῶν φίλων
 παῖδας ἐκ τῆς ἐπιφανομενῆς αὐτοῖς ὁμοιότητι πρὸς
 τὸς τεκνῶνας ἐπιγινώσκουσι.

Verbum verbo redditum.

Αgnoui tuam epistolam, ut qui amicorum proles ex
 apparente in eis similitudine ad parentes agnoscunt.

Interpretatio Eudæi.

*Sic tuam Epistolam agnoui, ut quæ facere solent, qui amicorum
 Liberos ex similitudine in ipsis conspicua agnoscunt.*

SCHOLIA.

Hunc vertedi ordinem ad finem usque servabimus, & ubique adiectis scholiis, quoties opus erit, ad nostras Institutiones lectori remitemus, adscripto paginæ numero, eoque minimè fallaci. Nam tamen si superiore anno, & fermè primo ab editione, supra quatuor millia excusa sint exemplaria: tamen sedulo curatum est, ut omnes libri paginis inter sese convenirent. Quod si quando præsentis opusculi locum citaverimus, Suprà vel Infra ante pag. addemus, additis & numeris. Hæc igitur præfati, Meditationes Græcicas incipiamus.

Vox Epistolæ prima est ἐπέγνωρ, ἢ γινώσκω, id est, nosco: compositum autem ex Præpositione ἐπι, est ἐπιγινώσκω, hoc est agnosco, secundus Aoristus Acti-
 vus verbi γινώσκω, est ἐγνων, à verbo in μι tertie Coniugationis, γινώμι, cuius Futurum prim. est γνώσω, à
 primi

primitiuo themate γνώω. vnde secundus Aoristus actiuus ἔγνω, vt δίδωμι, Futurum δώσω, Aoristus secundus ἔδω, cuius formationem quære in Institutionibus, pagina 73, vers. 7. Sic à γνώμι, Futu. γνώσω. Aorist. secund. ἔγνω, compositum ἐπέγνω, ex Præpositione ἐπί & ἔγνω. Abiiciunt enim Præpositiones vltimam vòcalem, quoties præfiguntur vocabulis, pag. 23, versu 61.

Σὺ τῶν ἐπιστολῶν) σὺ, Genitiuus est Pronominis primitiuui, secundæ personæ, σὺ, σὺ, tu, tui, &c. Vsurpant verò Græci Genitiuos primitiuæ speciei, vbi Latini per Possessiuum loquuntur, tuam Epistolam dicentes, non tui Epistolam: illi autem σὺ τῶν ἐπιστολῶν: quanquam & possessiuus vrantur, ἐπιστολῶν τῶν σιῶ.

Ἐπέγνω σὺ) Ex encliticis est σὺ, ideóq; destituitur proprio accentu, pagi. 111, versu 7. Enclitica verò non semper accentum remittunt in præcedentem dictionem, sed quandoq; solum ipsum amittunt, ἀτρεΐδης, πάροσγε: sic ἐπέγνω σὺ. Id quãdo fiat, sensim ipse obseruabis. Reperies σῶμά σὺ, non autem λόγος σὺ: rectè tamen διδάσκαλός σὺ, σώματά σὺ. Nam vocabula προπερισσώμενα, id est quæ penultimam circumflectunt, aut προπαροξύτονα, id est quæ acutè antepenultimam, ea dictionis Encliticæ subscripiunt accentum, non autem παροξύτονα, id est, quæ acutè penultimam. Tamen si quod ad accentum pertinet, securum adhuc esse præstat, neque multum de his rebus angi, priusquàm in Declinationibus & coniugationibus probè versatus fueris; & Casuum ac Temporù terminationes exactè
a 5 perdi

perdidiceris. Tum deniq; ad accētus rationem veniendum erit, & in eo diebus aliquot consumēda meditatio, reliquis omnibus omīssis: scilicet vt ex animo & seriò quod agendum est, agas. Quandoquidem re ipsā comperi, plerōq; in his literis quū plurimum temporis contriuisent: tamen vix tandem ad eam frugem peruenisse, vt iustam Grammatices cognitionem nacti essent, non aliam ob causam, nisi quòd statim omnia simul nosse voluerint, & nulli tamen rei totos sese dedere. Atq; illud vel maximè linguis prouehendis impedimento consuevit esse, dum viri alioqui boni, sed è quorūdam moribus hæc studia æstimāt, putantq; linguis singulis seculum esse tribuendum: quum tamen, si quis recta ratione rem instituat, non modò Græcā & Hebræam, sed & Chaldæam & Arabicam ita nosse possit, vt reliquis disciplinis percipiendis nihil prorsus officiant sed maximè profint. Proinde vt ad nostrum institutum recurrat oratio, sic formari velim discipulum, vt primus labor impendatur Declinationibus & Coniugationibus, etiam neglectis accentibus, nisi si quid obiter scripte industria notarit: deinde se in Autore quopiam exerceat, & singulas minurias excutiat, quemadmodum in Epistola præsentifacere cœpimus. Vbi hoc scopo sibi proposito, iam istā partē satis assequutus erit; mox alteram curam suscipiat, de accentibus aut de Syntaxi, dissimulatis interim illis quæ huc non pertinent. Itaq; suaserim libellum aliquē huic exercitationi designatum, nō semel tantum euoluere: verum toties à capite ad calcem vsque perlustrare,

strare, quoties nouam prouinciam capeffas. Ita enim futurum est, vt & vetera, quæ iam didiceris, relectione confirmentur, & animus præfenti negotio detentus, minus diftrahatur alienis.

τῶ ἐπιφολῶ) τῶ, Accufatiuus fœmininus articuli præpofitiui, ἢ τῶ, τῆ, τῷ. Adhibent autem articulum fermè fingulis dictionibus, interdum certitudinis gratia, interdum etiam ornatus caufa, de quo pagina 79, verfu 14.

ἐπιφολῶ) Accufatiuus fingularis, ἢ ἐπιφολῆ, fecundæ declinationis, vt ἢ τιμῆ: τῶ ἐπιφολῶ, vt τῆ τιμῶ. Articulus additus facilè commonftrat Nominum Genus, Numerum, & Cafum. Quòd fi defuerit, adhibito Lexico planum fiet: nam cæteri cafus cum Nominatiuo principalem fyllabam habent eandem. At in Verborum temporibus alia eft ratio propter augmentum. Quum vero dicatur ἐπιφολῆ, & ἐπιφολῶ accentu accuto, hic grauis pofitus eft, τῶ ἐπιφολῶ. Dictiones enim acutæ, nifi ponantur in fine periodi, & fententiam claudant, mutant acutum in grauem ob confequentem dictionem, pagina 118, verfu 17.

ὡςπερ) vt, quemadmodû: fimilitudinis Aduerbum. idem fignificat ὡς. Eft enim in plerifque περ, adiectio fyllabica, vt etiam in articulis fubiunctiuis, ὅσπερ, ἢ περ, ὅπερ, pag. 79, verf. 9. Nemo verò fibi moleftiam afcifcat, in memorandis Aduerbiorum variis fignificandi modis, aut Coniûctionum poteftatibus, vt norit quas Expletiuas dicere debeat, quas Rationales aut Causales. Illud pro Partibus orationis, quas vocant indeclinabiles, fatis fuerit,
vt quan

ut quando occurrent in autoribus, significatio-
nem & usum obseruet.

Οί.) qui, articulus subiunctiuus, functus officio
Relatiui, pag. 78, versu 18. quod si scribatur sine ac-
centu οί, Præpositiuus erit, qui non cōueniret ver-
bo επιγνώσκουσι: sed Participio, οί επιγνώσκοντες, id
est, agnoscentes. at οί επιγνώσκουσι, qui agnoscunt.
Τὸς τ̄ φίλων παίδας) amicorum liberos. Inter ar-
ticulum dictionis regentis & ipsam dictionem re-
gentem eleganter collocatur dictio recta cum suo
articulo, τὸς παίδας τ̄ φίλων, liberos amicorum,
τὸς τ̄ φίλων παίδας, amicorum liberos. Sic reliquæ
particulæ, ut Præpositio cum Casu, aut Aduerbiū
venustè ponuntur in medio, τ̄ μετ' ἡμῶν βίον, τὸς
ἔτω καθεύδουσας: cuiusmodi sunt apud Latinos, ubi
inter Adiectiuum & Substantiuum quippiam in-
terferitur, Tempetatum orationis genus, Sum-
mam doctoris autoritatem, &c.

Τῶν φίλων) Articulus indicat esse Genitiuū plu-
ralem, à Nominatiuo tertix Declinat. ὁ φίλος, ami-
cus, ut ὁ λόγος, τ̄ λόγῳ, τ̄ φίλῳ. Semper verò Geni-
tiuus pluralis desinit in ων, in omni Declinatione:
ideòq; inde certum Nominatiuum non licet col-
ligere, nisi consulto Lexico, aut præceptote.

Τὸς παίδας) proles, liberos. ὁ ἢ ἡ παῖς, τ̄ ἢ τ̄ παι-
δὸς, quintæ Declinationis. Accusatiuus pluralis τὸς
παίδας, accentum habens in priori syllaba, quum
tamen Genitiuus παιδὸς. vltimam acuat, de hoc pa-
gina 116, versu 31. cur etiam παίδας circumfleatur,
non autem acuat, dicendo παίδας, notatum pa-
gina 116, versu 1. in ἔγῳς, ἔγῳτ̄.

Ἐκ τ̄

Ἐκ τῆς ἐπιφαινομένης) ἐκ & δὲ, idem significat: sed hoc ante vocalem, δὲ ἀπὸς, ex ipso: illud ante consonantē, ἐκ πατρὸς, ex patre. Præpositionum significationes, regimen & vsum discas optimè legendis autoribus, & doctorum interpretationibus, quales ætate nostra duos insignes vidimus, Erasimum & Budæum. Quòd si cui libebit alieno magis frui labore, non habeo cōsiliū expeditius, quàm vt ipsius Budæi Commentarios, vbi de Præpositionibus accuratissimè scripsit, diligenter perlegat, præsertim si iam in literis grandior sit, & plutulum nactus fuerit iudicij. Alioqui infirmioribus & rudibus commodum erit Lexicon illud, quod nuper Parisiis excusum est opera Gerardi Morrhij: qui sedulo studuit, vt iuuentus in promptu posita haberet, & suo loco, non modò quæ tradidit Budæus, verùm etiam quæcunque ex aliorum monumentis apiculæ in morem collegit.

Ἐπιφαινομένης) φάινω, compositum ἐπιφάινω, ostendo. Passiuum ἐπιφάινομαι, ostendor, appareo, reluceo, & conspicuus sum: nam crebrò Passiua Græcorum reddimus per Neutra Latinorum, aut contrà. Licet enim eandem rem diuerso nominare contingat idiomate, tamen quæ vocantur apud Grammaticos partium orationis accidentia, Genus, Numerus, Figura, & huiusmodi, ea non semper conueniunt: vt nos dicimus in Plurali, Diuitiæ, diuitiarum, illi singulariter, ὁ πλούσιος, τὸ πλούσιον: nos Deponenti voce Furor, illi voce Actiua κλέπτω. Sic non mirandum, quum illi dicant, ἐπιφάινομαι sub voce Passiua non interpretemur

non

non solum ostendor, siue videor: sed etiam appa-
reo, reluceo, & etiam per circumlocutionem, con-
spicius sum. Igitur ab ἐπιφάνομαι fit Participium
ὁ ἐπιφανόμενος, qui ostenditur, apparens: aut si per
Nomen reddere velis, conspicuus. Fœmininum
ἡ ἐπιφανομένη, secundæ Declinationis, Genitiuus
ἡ ἐπιφανομένης.

Ἐπιφανομένης αὐτοῖς) apparente in ipsis. Compo-
sita regunt Casum Præpositionis: ἐπὶ Dativio iun-
gitur, significans idem quod In: proinde verbum
compositum Dativium habet, ἐπιφάνομαι αὐτοῖς, re-
luceo in ipsis: nam absurda fuerit imitatio, Inappa-
reo ipsis, quod verbum Latinus nõ agnoscit. Quo
factum est, vt in versione præsentis Epistolæ non
sic verbũ verbo reddere potuerimus, quin inter-
dum cogeremur minus esse inepti, dum saltem La-
tinis vocibus vti studemus: etsi peculiarem linguæ
phrasim neglexerimus. Ideo vertimus, Apparente
in ipsis, non autem Inapparente ipsis.

Αὐτοῖς) Dativus pluralis Pronominis αὐτοῖς, de
quo pagina 77, versu 11.

Ὁμοιότης) ὁμοίη, similis, ἡ ὁμοιότης, similitudo,
ἡ ὁμοιότης) Adiectiua in ὄς, formant Substantiua
Fœminini Generis in ὄτης, quorum Genitiuus in
ὄτη, pag. 13, versu 10.

Ὁμοιότης) πρὸς τὴς τεκόντας) Obseruabis, dictio-
nes quæ significat conuenire, cõsentire, simile esse:
aut cõtra, dissidere, dissentire, pugnare, &c. Præpo-
sitioni πρὸς adiungi. exẽpla notabis, vbi inciderint.

Πρὸς τὴς τεκόντας) Præpositio πρὸς cũ Accusatiuo.

Τὴς τεκόντας) τίς, pario, secũdus Aoristus ἔτεκεν,

a binu

ab inusitato verbo τέκω, ab ἔτεκον Participium ὁ τεκόντων, & τεκόντων. Accusatiuus pluralis τῶς τεκόντας, id est, eos qui genuerunt, aut pepererūt, népe parentes, quod tamen est Nomē, non Participiū. Habent autē Græci in omnibus Verbis, omniū temporum Participia: Latini non item. Quū sit igitur τεκόντας Participiū Aoristi secundi, & significet Præteritū, necesse est nos circumloqui per Verbū & Relatiuū, τῶς τεκόντας, eos qui genuerunt. Nam à verbis actiuis, vt sunt pario, gigno, non fiunt Participia præteriti tēporis. Ideoq; si velimus adhibere periphrasim, & tamen vnā tantūm voce reddere, vel rationem tēporis negligimus, & vtimur Participio presentis, gignentis, parientis, aut eius loco nomē ponimus, parentes, genitores. Idem facito in cæteris: vt si quando Latinum Participium eiusdem Temporis non reperiatur, inuenias nomen quod saltē significatione consentiat, sicut à verbo κτίσω, Futurum κτίσω, Aoristus primus ἐκτίσω, Participium ὁ κτίσας, qui creauit, pro quo verte creatorem.

Ἐπιγινώσκουσι) agnoscunt, tertia pluralis ab ἐπιγινώσκω.

BASILIVS.

Τὸ δὲ μὴ μέγα εἶναι φῆσαι τὴν τὸ πᾶς κατὰ σκοπὸν, πρὸς τὸ ἐμποῦν(αι) ὁρμῶν τινα τῆ ψυχῆς, εἰς τὴ μετ' ἡμῶν βίον, πρὸς αὐτὴν πρὸς τὸ τὸ πᾶς τὴ μάθους, καὶ τὴ διαγωγῆς σὺν τῷ ὄντως τὸ διαβῆμα, καὶ τὸ σὺν ψυχῆς, τὸ πάντα τὰ τῆδε μηδὲν τιθεμένης, πρὸς τὴν ἐν ἐπαγγελίας ἀποκειμένην ἡμῶν μακαριότητα.

Verbum verbo redditum.

Nam haud magnum esse dicere loci structuram ad inge

ingenerādum impetum aliquem animo tuo, ad cum nobis vitam, priusquam de modo aliquid didiceris & conuersatione: tuus est reuera sensus & tui animi, omnia hic nihili facientis, præ in pollicitationibus reposita nobis beatitudine.

Interpretatio Budæi.

Nam quod existimare te ais, magnopere non referre habitum structuramque loci, ad ciedum in animo tuo desiderium vite nobiscum agenda, antequam compertum quippiam habeas de modo & ratione vite nostræ: tuus hic est profectio, animique tui sensus, qui huius mundi bona prorsus nihil esse ducas, præut est beatitudo, quam reconditam in diuinis pollicitationibus habemus.

SCHOLIA.

Τὸ ὃ μὴ μέγα εἶναι φῆσαι, &c.) Sic ordina, τὸ φῆσαι, τὴν ἢ τὸ πρὸ κατὰ σκοπὸν μὴ μέγα εἶναι, id est, dicere loci structuram non magnum esse, hoc est, nō multum habere momenti. Cæterum articulus τὸ, iungitur Infinitiuo φῆσαι, tanquam Nominis. Siquidem Infinitiuus, siue solus, siue cum Casu, Nominis vice fungitur, idque in Neutro genere: & hoc loco tanquam Nominatiuus habetur.

Γάρ) enim, nūquam primum locum sibi in oratione vendicat, id eoque; vertimus per nam: propter eā quod Latini pro articulo τὸ, nihil habent quod ponant, nisi dicant, τὸ ὃ φῆσαι, Ipsum enim dicere: aut, Id enim, nempe dicere, vt capiamus articulum præpositiuū pro Pronomine demonstratiuo: id est τὸ, pro τῆτο. siquidem hoc interdū fit, pag. 78, vers. 29. Alioqui si Articulū suo more capias, quum nihil Latinè respondeat, turpe foret dicere, τὸ ὃ φῆσαι, Enim dicere: quapropter vertimus, Nā dicere.

Μὴ μέγα) nō magnum. μὴ non: alia significata in præsens omitte, & suo loco discenda ducito.

Μέγα)

Μέγα) magnum, adiectiuum neutr. de quo pag. 90, versu 5. Saepe alterius generis Substantiuo additur adiectiuū Neutrū, τὴν ἢ τόπον καὶ ἀσκεινὴν εἶναι μέγα, Loci structurā esse magnum: veluti substantiuè, hoc est, rem magnam, aut magni esse momentum, magnopere referre, vt Budæus vertit.

Εἶναι) esse, Infinit. ab εἶμι, sum, pag. 99, versu 13.

Φῆ(αι) Infinit. Aoristi primi, ab indicat. ἐφη(α), vt τὸ ψαῖ ab ἐτυψα. cur ergo non φῆ(αι), vt τὸ ψαῖ Accentu acuto? Iam monuimus, non aliud esse agendum prima lectione huius Epistolæ, quàm vt Casuum & Temporum & Personarū terminationes rimaremur. & vides terminatione cōsentire φῆ(αι) cum τὸ ψαῖ, vtrunq; in αι. Quod ad accentum attinet, αι in huiusmodi solet haberi pro breui, pag. 119, vers. 9. longa verò ante breuem finalem circumflectitur. Itaq; scribendum non φῆ(αι) sed φῆ(αι), pag. 119, vers. 11. in ἐς ὧς, ἐς ὧ τ. Vnitatum verò thema huius Infinit. φῆ(αι) est φημι, de quo pagina 102, versu 14. Nec tam significat dico, quàm puto, & profiteor. Vtrunq; explicat Budæus, τὸ γὰρ φῆ(αι), nam quod existimare te ais.

Τὴν ἢ τόπον καὶ ἀσκεινὴν) de articulo dictionis regentis & rectæ, vide notata suprâ pagina 12, vers. 8.

ἐν τῶς τῶν φίλων παῖδας.

Τόπος) loci, ὁ τόπος, tertiæ Declinat. ἢ τόπος.

καὶ ἀσκεινὴν) structuram, ἢ καὶ ἀσκεινὴν, secundæ declinationis.

πρὸς τὸ ἐμποῖσαι τῆ ψυχῆ σου) ad ingeneradū animo tuo. Gerundiis & Supinis Græci carent, in quorum locum subeunt Infinitiuus, adiectis Articulis

b

Neutri

Neutri generis, πρὸς τὸ ἐμποιῆσαι, hoc est (vt rudius loquamur) ad ingenerare, id est, ad ingenerandum: aut, causa ingenerandi. Nam prius Supinum, Gerundium in di, vel dum, fermè efficit Infnit. ad-
miniculo Πραποσίτ. πρὸς.

Ἐμποιῆσαι) Infnit. primi Aor. Αἰτιυι, ab ἐμποιέω, indo, ingenero, innasce facio: quasi, intus facio, vel inesse facio. Capiatur simplex ποιέω, & per Crafim ποιῶ, primæ Coniugationis Circumflexorum. Futu-
ποιήσω. Aor. primus ἐποίησα, Infnit, ποιῆσαι, vnde compositum ἐμποιῆσαι, ab ἐμποιέω ex præpositione ἐν, migrante ν in μ, propter π sequens. Quomodo verò se habeant Πραποσίτiones ἐν & σὺν, in compositis, vide pag. 115, ver. 22. in verbo συνῥήενναδι.

Quoties inciderit Verbū cōpositū, vt facilior sit Τέρονū formatio, tolle Πραποσίτione, & excutito simplex, vt modò fecimus in Infnitio ἐμποιῆσαι.

Ὀρμὴν τινὰ) desiderium aliquod, & impetum. nam hoc propriè vox significat, veluti quum animus aliquò fertur, & aliquid agere gestit, odio vel amore prouocatus. Nominatiuus est ἡ ὄρμη, secūde Declinationis, Accusatiuus τὴν ὄρμη, vt τὴν τιμὴ.

Τινὰ.) Accusatiuus singularis Fæminini generis, Nominatiuus τις, τινός, τινί, τινὰ, quod habes pag. 13, ver. 21. Quanquam si quis rectè perceperit ordinem, quem sequuti sumus in quinta Nominū Declinatione, faciliè inuenerit omnia, vel nobis tacētibus. Primò scripsimus quæ desinerent in vocalē, nempe α, ι, υ, ω. nam nullum Nomen quintæ Declinationis desinit in aliquam reliquarum vocalium; ε, η, ο: deinde sequuntur finita in consonantem, nec vllum

Nullum definit in aliquam istarum consonantium, β, γ, δ, ζ, θ, κ, λ, μ, π, τ, φ, χ, sed in vnam reliquarum, nempe ν, ξ, ρ, σ, ψ: quas quinq; consonantes variæ præcedūt vocales aut diphthongi, hoc ordine, α, η, ω, ι, υ, ο, ου, ιω, ωρ. in litera ξ, non vocalium facimus discrimina, sed varias adscripsimus terminationes Genitiui, κ⊕, γ⊕, χ⊕, pro affinitate trium inter sese mutarum, tenuis κ, mediæ γ, aspiratæ χ. Sequitur αρ, φρ, ηρ, ορ, υρ, ωρ. deinde ας, αις, αυς, ες, φς, ευς, κς, ις, ος, υς, ως. Subduntur quæ in duas desinunt consonantes, λς, νς, ρς: vltimò quæ in duplicē ψ desinunt, vbi similiter vt in ξ, non vocaliū habita est ratio, sed Genitiui π⊕, β⊕, φ⊕, pro tribus altis mutis, tenui π, mediæ β, aspirata φ. Hunc ordinem quisquis obletuabit, statim nouerit, vbi quærendum erit quicquid occurret de nominibus quintæ Declinationis.

Est autem hoc nomē τῆς, ex Encliticis, quæ proprio destituuntur accentu, pag. 121, ver. 5, ὄρμιλῷ τινά, pro ὄρμιλῆ τινά.

Enclitica enim quandoq; non remittunt suum accētum, sed tantum perdūt, vt notatum sup. pag. 9, ver. 16. in voce ἐπέγνωσθ. Sic & Enclitica dissyllaba, quandoq; remittunt, ἀνθρωπίνῃ τινά: quandoq; tantum perdunt, nempe si præcedat περιπατώμενον, id est, dictio cuius vltima circumflectitur, ποιῶ τινά, aut ὀξύτονον, id est, dictio cuius vltima est acuta, καλῶν τινά. sic hoc loco ὄρμιλῷ τινά. in cuiusmodi ablatu est accentus è voce τινά. nec tamē dictio præcedens vllum habet accentum, præter natiuū & proprium. Et in istis nō obstinet Canon ille de accētū

acuto, qui ob consequentiam migrat in grauem, vt notandum sup. pag. 11, ver. 17. in ἐπιτολίω. Nam si Encliticum seruaret accentum, scriberemus ὀρμῶ τινά. Acutus enim ob consequentiam mutatur in grauem. At vbi encliticum accentum perdit, acuta dictio præcedens manebit acuta, ὀρμῶ τινά, non autem per grauem ὀρμῆ τινά.

Ψυχῆ σου) animo tuo. ἢ ψυχῆ, τῷ ψυχῆς, τῆ ψυχῆ, secundæ Declinationis, vt ἢ τιμῆ, τῷ τιμῆς, τῆ τιμῆ.

Συ) Genitiuus à σὺ Pronomine, de hoc sup. pagina 9, versu 9. in σου τῆ ἐπιτολίῃ, & in ἐπέγνω σου, ibidem versu 16.

Eis τῷ μεθ' ἡμῶν βίῳ) Præpositio eis, cum Accusatiuo, εἰς βίον, ad vitam. Budæus ὀρμῆ εἰς τῷ βίῳ, hoc est (verbum è verbo) Impetum ad vitam, vertit Desiderium vitæ. Non enim Interpretis officium est, anxia quadam religione numerare voculas, & syllabis assidere: sed Latinis auribus satisfacere, & Græcicas figuras quammaximè fugere: ad quod nihil æquè conducit atque ratio copiæ: in qua quisquis erit bene versatus, is faciliè præstabit relictum Interpretem.

Τῷ μεθ' ἡμῶν βίῳ) Infirmioribus obsecuti, reddidimus ineptissimè, vt cernerent quid cui responderet, hoc pacto, εἰς τῷ μεθ' ἡμῶν βίῳ, Ad cùm nobis vitam. Articulum enim τῷ, qui variis modis explicari potest, tāquam negleximus, & Scholiis ipsum declarandum reliquimus. Itaque articulus qui afficit Præpositionem cum Casu, reddetur commo-
do aliquo Adiectiuo, τῷ μεθ' ἡμῶν βίῳ, Agendam nobiscum vitam, pag. 125, ver. 12.

Μεθ'

Μεθ' ἡμῶν) Apostrophos est, pro μετὰ ἡμῶν, pag. 5, ver. 17. Græci autē hīc à Latinis dissentiunt, naturali Præpositiōis ordine seruato, dicētes, μεθ' ἡμῶν, Cū nobis: pro quo Latini nobiscū. Cæterum μετὰ, cum, Genitiuum habet: at μετὰ, post, Accusatiuum. ἡμῶν) Genitiuus pluralis à pronomine ἐγώ, pag. 76, versu 12.

Βίον) δ βίος, vita, tertiæ Declinationis.

Περί ἄν μάθῃς) priusquam didiceris. περί, antequam, priusquam.

Ἄν μάθῃς) Hæc cōiunctio ἄν, nūc est potētialis, ἔκ ἄν φαίης. Nequaquam dicas, haud possis dicere: nunc planè vacat. Vide Budæū in Cōmentariis linguæ Græcæ, vbi vsus explicat, & quibus modis iūgatur. Tu interim, quoties obuia fuerit hæc particula, securus negligē tanquam otiosam, donec in istis literis plus roboris collegeris. Multa dissimulanda sunt, vt loco & tēpore discātur cōmodiore.

Περί τ' ἴδῃς) De modo: Præpositio περί cum Genitiuo.

Τρόπος) Nominatiuus δ ἴδῃς, vt δ λόγος, Masculinum est, quod inspecto discēs Lexico. siquidem Genitiuus τ' ἴδῃς conuenit vtriq; generi, siue dicatur δ ἴδῃς, siue in neutro τὸ ἴδῃς, vt τὸ ξύλον. Vtriusque enim Genitiuus esset τ' ἴδῃς.

A Verbis quorum penultima est ε, deducuntur Nomina conuerso ε in ο, λέγω, dico: λόγος, sermo: ἴδῃς, verto: ἴδῃς, mos, modus. Item aliud ἴδῃς, mutatio, vt ab ἐπιστέλλω, id est, mando, mitto epistolam, fit Nomen Fæmininum ἐπιστολή, id est, epistola: nam Latinitate donatum est.

Τί) Aliquid: Neutrum à Cómuni τὸς, τῶς, hoc est, aliquis, quispiam, vel quidam: quæ tria Græci vnica voce dicunt.

Τί μάθῃς) aliquid didiceris, noris. Budæus ad iutus præsidio copiæ, versionem fecit speciosiore, dum pro didiceris, vertit compertum habeas.

Μάθῃς) μαθαίνω, disco, secund. Aor. capit à μαθέω inusitato. vnde Futurū μαθήσω, Aor. pri. ἐμάθη(α: secundus ἐμαθον, abiiciendo ex Aorist. primo penultimam vocalem cum consonante sequente, nêpe ης, de hoc pag. 57, ver. 12. Ab ἐμαθον Opta. est μάθοιμι, μάθοις, vt ab ἐτυπον fit τύποιμι, τύποις.

καί) &, Coniunctio copulatiua. Quomodo discendæ partes orationis indeclinabiles, scriptum supra pag. 11, ver. 23, in ὡσπερ.

Τὴς διαγωγῆς) διάγω, dego, vitã traduco, à δια & ἄγω, reiecta vltima Præpositionis vocali, propter vocalé sequentem, pag. 23, ver. 16. Ab ἄγω & compositis Verbalia fiūt adiectione syllabæ γη, ἄγω ἀγωγῆ, συνάγω συναγωγῆ, εἰσάγω εἰσαγωγῆ. sic à διάγω fit διαγωγῆ, id est, institutum vitæ, & viuendi ratio.

Σὸν ἢ ὄντως) σός, σή, σόν, tuus, tua, tuum, Pronomé possessiuũ, pag. 76, ver. 19. Scribitur hîc σόν, graui accentu propter sequentem dictionem, sup. pag. 11, ver. 10, in ἐπιτολίω. quod si poneretur in fine iustæ sententiæ, iam acueretur, διατόνμα τὸ σόν.

Ἢν ὄντως) est reuera, ἢ Imperfectum ab εἶμι, pag. 98, ver. 18, sed crebrò ponitur pro præsentī ἔστι. sic εἶδεν pro δεῖ, ἔχρω pro χρῆ.

Ὄντως) profectò, reuera: Aduerbiu à Genitio plurali Participij Verbi Substantiui, ὄν, ὄντος, ἔόντων,

των, v in σ, ὄντως, pagina 80, versu 5.

Διαβόημα) sensus : à Διαβόω, simplex νοέω, Futur. νοήσω, Præteritū Act. νενόηκα, Passiui νενόημαι : vnde verbale τὸ νόημα, pag. 84, ver. 25, ablato incremento, & verso μαι in μα, cōpositum Διαβόημα. Vt verò facilius sit thematis inquisitio & utilior, memores esse conuenit, vnde Tēpora formentur : & sensim tanquam per gradus sursum ascendamus ad originem, donec inuētum sit præsens Indicatiui modi. Est enim thema hoc pacto quaerendum : Διαβόημα, reice Præpositionē, erit νόημα Verbale in μα, quod sit semper à Præteriti Pass. prima persona, sublato augmento. Erit igitur νόημαι à νενόημαι. Porro Præteritum Pass. formatur ab Actiuo, vertendo φα in μμαι, χα in γμαι, vel κα in μαι. Fuerit ergo νενόημαι ab Actiuo νενόηκα. vbi autem κα in Præt. definit Fut. in σω, nisi sit quintæ Cōiugationis. proinde Futurum erit νοήσω nā in quinta Cōiugatione dicere voliwō, contra canonem est, qui præscribit penultimā Futuri quintæ Cōiugationis esse breuiandā : & alioqui si Futurū esset voliwō, Præsens esset voliwō, quòd nusquā apparebit in Lexico. relinquitur igitur Futur. νοήσω, id quod proficiscitur à Præsenti tertix Cōiugationis, νοήσω, νοήδω, νοήτω : aut quartæ νοήζω, νοήαω, siue νοήτῶ : aut sextæ νοήω : aut primæ Circunflexorū νοέω, νοῶ : aut secundæ νοάω, νοῶ : liquidē omniū istorum Futurum esset in σω. verum nullū eorum ostendet Lexicon præter νοέω. Hæc thematis rimandi viam diligenter obserua: parat enim miram facilitatem, vt statim occurrat origo, vnde Tempora manare queant. de hoc vide pag. 117, ver. 25.

καὶ αὐτοῦ τοῦ ψυχῆς) & tui animi. Hic utitur possessivo Pronomine, σός, σή, σόν, tuus, tua, tuū. Fæmininum ἡ σή, Genitiuus τῆς ψυχῆς. poterat vti primitiuo Genitiuo, σὺ αὐτοῦ τοῦ ψυχῆς, hoc est, vt vetusto more loquamur, Tis animi: pro tui animi: siquidem Græci Genitiuos primitiuæ speciei, μέ, σέ, ἔ, ἡμῶν, ὑμῶν, σφῶν, etiam actiuè & passiuè capiunt. apud nos autè, Mei, tui, sui, nostri, vestri, tantùm Passiuè. Actiuè autem & Passiuè vsurpant veteres Mis, tis, sis, nostrûm, & vestrûm. tria Mis, tis, sis, exoleuerunt: Nostrûm & vestrûm tantùm partitiuè capiuntur, Vterque nostrûm, quilibet vestrûm.

Ψυχῆς) ἢ ψυχῆ, τῆς ψυχῆς, secundæ declinationis.

Τῆς πάντα τὰ τῆδε mundi τιδεμένης) ordina sic, τῆς mundi τιδεμένης, nihili facientis omnia hîc, subaudi posita. Interpres nō malè hunc locū extulit per secundā personā, hoc modo, Qui huius mundi bona profus nihili esse ducas. tamē Genitiuus τῆς τιδεμένης, referendus est ad Substantiuū quod præcedit, nempe τῆς ψυχῆς. Tuus inquit, hic est profectò, animiq; tui sensus, ψυχῆς, in quā, hoc est, animi, vel animæ, τῆς mundi τιδεμένης, hoc est, nihil esse ducētis. aut, quæ nihili esse ducat. Participium enim variè redditur, nunc aduersum quiddam indicans, nunc causam explicans, vt hoc loco, τῆς mundi τιδεμένης nihil ducentis, quæ nihil esse ducat. Proinde quæ per Participia Græcis efferuntur, nos Latinitate donabimus per eiusmodi Coniunctionem quæ commodissimè facit ad sensum.

Πάντα) omnia, ὁ πάντων, ἢ πάντων, τῶν πάντων, τὸ πάντων, ἢ πάντων, Accusatiuus pluralis Neutri generis, τὰ

ris, τὰ πάντα, accentu in priore, licet Genit. sit πάν-
τος, non πάντ⊙, vide pag. 119, ver. 31.

Τὰ τῆδε) Articulus Aduerbio iunctus, mutat
ipsum in Adiectiuum, χθὲς heri, ὄχθὲς hesternus,
ἢ χθὲς hesternus, & ita per omnes numeros & Ge-
nera, pag. 125, ver. 12. aut in isto articulo Participiū
intelligitur Verbi substantiuū ὦρ, ἔσα, ὄρ: aut aliud
quippiam, quod loco & sententiæ cōgruit, seruata
Generis, Numeri, & Casus ratioe. οἰκῆ illic, ὁ οἰκῆ qui
illic est, habitat, ambulat, &c. οἰκοί domi, aduerbia-
liter: τὸς οἰκοί, intellige ὄντας, existentes, hoc est, do-
mesticos. sic τὰ τῆδε, intellige ὄντας, aut aliud quod
quadrat. id est, quæ hīc fiunt, vel geruntur: quæ in
hoc modo sita sunt, &c. Est autem τῆδε, Aduerbiū
sub forma Datiui Fœminini, cuiusmodi plurima
sunt profecta ex secunda Declinatione, habentq;
& vel ἢ diphthongū impropriam: δημοσίᾳ, publicè:
ιδίᾳ, priuatim: βίᾳ, violenter: παρρησίᾳ, confiden-
ter, liberè: sic ἄλλῃ, πάντῃ, πῆ, ὅπῃ, κρυφῆ, πωροῦ, ἐκῆ.
ἡσυχῆ, κομιδῆ, πολλαχῆ, πανταχῆ, διπλῆ, τεπλῆ, τε-
τραπλῆ, πονταπλῆ, τάυτῃ, ad eundem modum τῆδε,
quod fit ab Articulo præpositiuo, ὅ, ἢ, τὸ, qui aduen-
tu particulæ δε, capitur pro Demonstratiuo, pag.
78, ver. 28. ὅδε, pro ἔτ⊙, hic: ἡδε, hæc, vnde Datiuus
τῆδε, huic, & Aduerbialiter hīc.

Μηδερ) nihil. ὁ μηδὲς, ἢ μηδεμία, τὸ μηδερ, pagina
13, versu 1.

Τιδεμένης) τιθημι, pag. 60, ver. 22. Pass. τιδεμα.
Participium ὁ τιδέμενος, ἢ τιθεμένη, Genitiuus τῆ τι-
δεμένης, id est, ponentis, facientis, ducentis. Apud
Atticos enim Passiua capiuntur actiuè, & alioqui

Deponentalia & Media verba idem habent Præfens & Imperfectum cum Passivis. Porro *τίθειαι* hoc loco significat idem quod *λογίζεαι*, id est, ducere atq; existimare. *μηδ' ἐν τίθειαι*, nihili facere, *μικρὰ τίθειαι*, parvi habere, *ὕστερον τίθειαι* post habere, *παρ' ἑδ' ἐν τίθειαι* pro nihilo ducere, nihili facere. Verùm ista persequi non est præsentis instituti: tantùm illud studiosos adolescētes admonitos velim, si linguæ Græcæ proprietatem, & elegantem vocabulorū vsum tenere desiderent, vt Commentarios Budæi summa cura perlegāt. Repetiet enim incredibilem quendā thesaurum, vnde ad copiosè scribendum reddentur instructissimi.

πρὸς τῆν μακαριότητα) ad beatitudinē. Nihili ducētis, inquit, ad beatitudinem, hoc est, præut est beatitudo. capitur *πρὸς*, vt apud Comicum Præpositio Ad, Nihil ad nostrā hanc, id est, præut nostra hæc est formosa, ἑδ' ἐν *πρὸς τὴν ἡμετέραν ταύτην*.

Ἐπαγγελίαις) in pollicitationibus. Adiectiuum, Diuinis, Interpret explicandi causa posuit.

Ἐπαγγελίαις) A Nominibus in *ος*, tam Substantiuis quàm Adiectiuis, deducuntur Substantiua in *ια*: *κακός*, malus: *κακία*, malitia. *ἄγγελος*, nuntius: *ἀγγελία*, res quæ nuntiatur, ab *ἀγγέλω*, nuntio: cuius cōpositū *ἐπαγγέλω*, ex Præpositione *ἐπι*, & in voce Deponentali *ἐπαγγέλλομαι*, promitto. Hinc *ἐπάγγελος*, vnde *ἐπαγγελία* secundæ Declinationis. Datiuus pluralis *ταῖς ἐπαγγελίαις*.

Ἀποκειμένῳ) Verbum *κείμαι*, pag. 101, versu 27. compositum *ἀπόκειμαι*, re sideo, repositus, vel depositus sum, Partic. *ἀποκείμενον*, repositus, Fœmininū

ἢ ἀποκειμένη secundæ Declinat. Accusat. τὴν ἀποκειμένην. Nec miretur quis, quòd verbum præsentis Temp. ἀπόκειμαι vertitur repositus sum: & itè Participium ἀποκειμένος præsentis Temporis per Præteritum, repositum. vide sup. pag. 13, ver. 19. in voce ἐπιφανομένους. Neq; prætereà hîc laborandum est, vt quia verbum κῆμαι nobis occurrit, totam illius ediscas Coniugationem. sed vbi excusso Accusatiuo ἀποκειμένην, ad ipsum thema perueneris, nempe κῆμαι, hîc sistendum erit, nec vltra præsens tempus progrediendum. Id quod in omnibus obseruabis, ne longius curam extendas, quàm præsens locus postulauerit. Si quis occurret Obliquus, non quiescendum, nisi reperto Nominatiuo. si ipse incidit Nominatiuus, aut thema Verbi, non scrutabimur anxie quæ inde Tempora deducantur. Cæterùm quia ad consummatum Grammaticum pertinet, etiam illa tenere, quæ posteriore parte nostrarum Institutionũ carptim scripsimus, quæ incipiuntur pag. 81, versu 1. consultum videtur, non quidem ea solùm ediscere, vt sparsim in excutendo libello quoriam obuia erunt, sed huic quoque rei postea tempus suum tribuere, & à capite ad calcem vsq; perlegere serio studio, haud aliter atque feceris in præceptione primorum rudimentorũ.

Ἡμῖν) nobis, Datiuus pluralis ab ἐγώ.

Μακαρότη(α) ὁ μακάριος, inde ἡ μακαρότης, τῆ μακαρότη(α), vide in voce ὁμοιότη(α), Sup. pagina 14, ver. 22. Accusat. τὴν μακαρότη(α).

Ἐγὼ ἢ ἂ μὲν ποιῶ αὐτὸς ἐπὶ τῆ ἰσχυτιᾶς ταύτης, νυκτὸς καὶ ἑμέρας, γράφειν ἀσχινοῦμαι κατέλιπον μὲν
 ὃ τὰς

γὰ τὰς ὀν ἄγει διαφύβας, ὡς μνείων κακῶν ἀφορμὰς ἐμαυ-
τὸν ἢ ἔπι ἀπολιπεῖν ἠδυσκῆλυ.

CLEN. Ego verò quæ quidè facio ipse in solitudine hac, nocte & die, scribere erubescō: dereliqui quidem enim in vrbe occupationes tanquam sexcentorum malorum causas, me ipsum autem nondum derelinquere potui.

BVD. Equidem scribere ad te non sustineo præ pudore, quæ in hoc extremorum finium recessu interdum noctiq; agito. Tameis enim vrbicas occupationes pro derelicto habui, vt sexcentorum malorum causas: me tamen nõdum ipsum etiam habere pro derelicto quivi.

Ἐγὼ ἢ) Coniunctio ἢ, variè redditur, autem, verò, cæterum, porrò, sed, tamen, imò, rursus, cõtrà, quin potius, vt sententia postulat.

Ἄ μὲν ποιεῶ) ἄ Articulus subiunctiuus, Neutri pluralis. pag. 78, ver. 21. μὲν est Coniunctio. ποιεῶ à ποιεῖω, Circumflexum primæ Coniugationis.

Αὐτὸς) ipse, Pronomen aptum tribus Personis, pag. 77, ver. 11.

Ἐπὶ τῷ ἐσχατῆς) in solitudine, ἐπὶ cum Genit.

Ἐσχατῆς) ἢ ἐσχατῆς secundæ Declinationis, Genitiuus τῷ ἐσχατῆς per vocalem α, quod desinat in α purum. Cur autem scribatur Genit. ἐσχατῆς per ἄ circumflexum, notatum pag. 119, ver. 13. Interpretes ἐσχατῆς vertit, Extremorum finium recessu. significantur enim hac voce prædia ab vrbibus semota, recessus, & solitudo ab hominum strepitu remota, ab ἐσχατῷ, extremus.

Τάυτης) Demonstr. ἔστῃ, hic αὐτη, hæc, Genitiuus τάυτης, pag. 76, ver. 28.

Νυκτὸς ἢ ἡμέρας) nocte & die, tempus collocatur in Genitiuo, pag. 123, ver. 8.

Νυκτὸς)

Νυκτός) ἢ νύξ, nox, τῆς νυκτός, noctis, pag. 11, ver. 26.

Quamquā in huiusmodi fat fuerit indicasse Nominatiuū, quo cōspecto, facillè cognouerit lector quo modo Genitiuū & reliquos casus quærere debeat, nō ignorās, quē ordinē in recensendis terminationibus obseruauerimus, de quo supra pa. 18. ver. 25.

Ἡμέρας) ἢ ἡμέρα, secundæ Declinatio. Genitiuus ἡμέρας, quia exit in ρα.

Γράφειν) Infinitiuus præsentis Tēporis, vt τὸ γράφειν, ab Indicatiuo γράφω: quod cū sit thema, sistendū est, nec extra propositum inquirenda sunt reliqua Tempora, sup. pag. 13. versu 19:

Αἰσχύνομαι) αἰσχύνομαι, dedecoro, pudefacio, suffundo pudore, αἰσχύνομαι, pudefio, erubesco, suffundor pudore. habes thema, ne longius angaris, vt reliqua rimeris Tempora, sed hīc sistas.

Cæterum quæ verba passiuæ vocis, vt est αἰσχύνομαι, sint reuera verba Passiua, quæ autem Depo-
nentia, & Actiuo carentia, lectione autorū, vt pleraq; alia, discendū est. Interpretes γράφειν αἰσχύνομαι, vertit sic, Scribere ad te non sustineo præ pudore: quod speciosius est, & numerosius, quàm si verbū verbo reddidisset, Scribere erubesco. pro vno verbo αἰσχύνομαι, id est, erubesco, substituit multa per periphrasin, Non sustineo præ pudore. Quemadmodū autē rationes copię plurimū valent ad parandam versionis elegātiā: ita & omnibus locis magno sunt vsui: & iis potissimū medetur incō-
modis, quæ adfert linguarū illa proprietās & phra-
sis, Proinde si quis expeditū & elegantē Interpretē præstare studeat, sermonis vbertatē sibi cōparet,
& tan

& tanquã in numerato, positumq; ante oculos habeat quicquid Erasmus de hoc genere præcepit, vir præter alias dotes innumeras, hac ad miraculũ vsq; suspiciendus, quòd ita Græca in Latinũ vertat, vt nullũ Græcitatũ vestigiũ appareat: idq; ea fide, vt nec sententiæ quid addat nec detrahat. Quumq; nihil minus spectet, quàm vt totidem verbis reddat: tamen incredibili quadã dexteritate plerunq; assequitur, vt citra sensus iacturam, dictionũ tamẽ numero respondere videatur. Hoc credo maximè fretus, quòd scribendi vsu iam meditatũ habet, quomodo in quamvis faciem formanda sit oratio. Quo factum est, vt illius interpretationes, præterquam quòd Græcicas figuras nusquã redoleãt, hoc etiam eximiũ præ multis aliis sibi possint assumere, quòd tanquã fontes Latini esse credãtur, nõ autẽ è Græcis fontibus hauriri. Sic verò Interpretem agere & numeris omnibus Interpretis fidem præstare, neq; tamen aliũ quàm ipsum videri argumenti autorẽ, id demũ absoluti artificis est. Equidẽ pro mea tenuitate nõ possum doctissimos viros in hoc negotio versatos inter sese committere, & de vnoquoq; censurã ferre. Sed tamen omnibus candidatis linguæ Græcæ nõ dubito cõsiliũ dare, vt huius viri versiones diligentissimè perlegant, excutiant, & imitati contentur. Alia in aliis eminent, neq; omnia sunt in omnibus illustria: Interpretem fidelẽ, Latinũ, & elegantẽ, facilem, & cõmodũ, in variis periclitatum, nisi nobis exhibuit Erasmus, nemo vnquam est exhibiturus.

Γράφει ἀισχύρομαι) valde vsitatus est Græcis infinitivus,

nitiuus, vbi nos Gerundiis vtimur & Supinis, vt diximus sup. pag. 17, ver. 29, in voce *πρὸς τὸ ἐμποῦσαι*. verum & alioqui quemadmodum apud Latinos, certa quædam verba gaudent Infinitiuus, ita & apud Græcos *βέλομαι λέγειν*, volo dicere, & *τολμᾶ πειρῆν*, non audeo facere, &c. horum est hoc loco *αἰσχύνομαι γράφειν*, erubesco scribere.

κατέλιπον λέπω, linquo, secund, Aor. *ἔλιπον*, pag. 26, ver. 25. sic à *καταλείπω*, cōposito, id est, derelinquo, 2. Aor. *κατέλιπον*, non *κατέλιπον*: quia *ἔλιπον* incipitur à vocali, pag. 23, ver. 16, ab imo.

Μὲν) Nusquã nō obuiæ sunt hæc duæ Cōiunctiones, *μὲν* quidē, ἢ verò: vtimurq; ipsis diuidendi gratia, vt sententiã à sententia, mēbrũ à membro discernamus: ac priorē locũ vendicat sibi *μὲν*, posteriorē *δέ*. Quãuis autē creberrimũ ἢ, nullo præcedente *μὲν*: rarissimũ tamē est *μὲν*, quin postea subdatur vel ἢ, vel alia quæpiã Cōiunctio, quæ alterã sententiã cōtineat priori respondentē, vt cui sit vel affinis vel diuersa. Itaq; hoc loco prior sententiã est, *κατέλιπον μὲν ὃ τὰς ἐν ἅσδε διαφέρειας*, &c. subiungitur altera, *ἑμαυτὸν ἢ ἔπω ἀπολιπεῖν ἠδωκὼθιμι*. Cæterum Budæus pro *μὲν* & ἢ posuit tamen, tamen, quæ duo minus Græcitatem sapiunt, quàm illa priora:

Γάρ) enim, de hac Coniunctione diximus sup. pag. 16, ver. 22. & quæ præterea nobis denuò ac sæpius occurrēt, ea sat erit semel declarasse: vocis verò significatum altera versio faciliè monstrauerit, aut adhibitum Lexicon.

Τὰς ἐν ἅσδε διαφέρειας) Articulus *τὰς* afficit Præpositionem cum casu, de quo sup. pag. 20, ver. 24,

in vo

in voce τ' μεδ' ἡμῶν βίον. verti poterat, in vrbe oblatas, aut datas: aut per relatiuum, quæ in vrbe offerebantur, quæ in vrbe mihi dabantur, quibus, quum in vrbe agerem, inuolui & implicari solebam: nam hic sensus est, sed breuitatis studiosus, compendiò dixit, vrbicas occupationes.

Ἄστ) τὸ ἄστν, τ' ἄστειος, sine crasi, pag. 87, versu. 11. Darius verò ἄστει crasim admittit ἄστει, si nō à Nominatiuo ἄστν, certè ab inusitato nomine primæ Declinationis Contractorum, τὸ ἄστος, τ' ἄστειος, τ' ἄστει ἄστει, vt τείχος, quemadmodum non solum dicitur δόρυ, sed & τὸ δόρυ, τ' δόρει δόρυς, τ' δόρει, δόρει, vt τείχει, τείχει.

Διαφίβας) φίβω, secund. Aor. ἔφιβον, compositum διαφίβω, secund. Aor. διέφιβον, vnde verbale ἡ διαφίβη, secundæ Declinationis, Accusatiuus pluralis τὰς διαφίβας. Multa sunt Verbalia, quæ seruat characteristicon secundi Aoristi, διέφιβον, ἡ διαφίβη.

Ὡς) tanquam, vt, veluti: alia significata suo seruentur loco. Caueat verò studiosi, ne vocabulorū significationes inquirat, quo tēpore sunt in Grammaticis occupati præceptionibus, qua in re plurimum sæpenumero peccatur, deinde iactis fundamentis, vbi ad autorum lectionē sese cōtulerint, si nō aderit Interpres, confugiendū ad Lexicon. Sed verbi significatum illud modò tractent, & quantum dabitur, in memoria reponant quod loco præsentis satisfaciatur. Reliqua, si fieri poterit, ne legant quidem. Quòd si Scriptorem probè se videat intelligere, vel viua præceptoris voce freti, vel fida alio qui adiudi interpretatiōe, stultū est à Lexicis petere consilium:

consilium: in quibus ut omnia tradantur planissime, etiam quæ vocis usum prolatis exemplis ostendant: tamen ieiuniora minusque, viuida sunt, neque tam penitus hærent, ut quæ ipse tibi legendis autoribus paraueris.

Μυρίων) τὰ μύρια, multa & innumera, pro quo Latini sexcenta, Numerus finitus pro infinito. Genitiuus pluralis τῶν μυρίων.

Κακῶν) ὁ κακός, ἡ κακή, τὸ κακόν, malus, mala, malum, Genitiuus pluralis neutri generis, τῶν κακῶν, malorum.

Ἀφορμᾶς) ἡ ἀφορμή, Secundæ declinationis, τῆς ἀφορμᾶς, Accusatiuus pluralis.

Ἐμαυτῶν) meipsum, Pronomen compositum, pagina 77, versu 19.

Οὐπω) nondum, πω tanquam adiectio syllabica: sic μέπω. ita apud nos syllaba dum, in nondum, necdum, quiddum, hauddum.

Ἀπολιπέμ) λέιπω, secundus Aor. ἔλιπον, Infinit. λιπέμ: sic à composito ἀπολείπω, secundus Aor. ἀπέλιπον, Infinit. ἀπολιπέμ.

Ἐδωκῶν) δύναιμι, possum, Verbum Depo- nens, secund. Coniug. in μι, à primitiuo δυνάω, Futur. δυνήσω, Præte. Act. δέδωκα, Pass. δέδωμαι, δέδωκασι, δέδωκα, Aorist. pri. ἐδωκῶν, & Articè ἐδωκῶν: mutant enim augmentum syllabi- cum in temporale, pag. 92, ver. 6. Nemo verò miretur nos in rimando themate, aut formando Tem- pore, multa proferre quæ non sint recepta: neque enim quæ recepta sunt, recensemus, sed quomodo vnumquodque formetur.

Ἄλλ' ὁμοίός εἰμι τοῖς ἐν θαλάσῃ ὑπὸ ἄλ κτλ ἢ πλοῦν
ἀπειρίας ἀπολλυμένοις καὶ ναυτιώσιμ.

C L E N. Sed similis sum in mari præ circa navigationem inex-
perientia pereuntibus & nauseantibus.

B V D. *similiérg; illis affectus sum, qui nauigandi insolentes, nausea
perditè afflicti sunt.*

Ἄλλ' ὁμοίος) ἄλλ' ὁμοίος, apostrophos, pag. 5, ver. 17.
Vfus te docebit quæ vocales desint, vbi assidua le-
ctione didiceris ἀλλὰ non ἀλλό: & ita in reliquis.
Budæus ἀλλὰ vertit quæ: nam hæc Coniunctio va-
ria significat, nec tantùm est Aduersatiua.

Ὁμοίός εἰμι) similis sum: rectè vertit similiter af-
fectus sum. Tέταβις ipse memor copiæ, num aliter
quoq; reddi quæat. Ita nobiscū agitur, perinde res
nostræ sese habet: & breuiter quæcunq; voces simi-
litudinè æqualitatémq; significant, tibi in mentem
veniāt: & quod optimū duxeris, id ponere licebit.

Εἰμι) accentum hoc loco remittit in præcedentē
dictionem: est enim Encliticum, pag. 121, ver. 1. Cæ-
terùm Coniugationē huius Verbi Substantiui εἰμι
habes pag. 98, ver. 18. sed quia hîc præsens Tem-
pus occurrit, id est, thema, non est necesse ad reli-
qua descendere, vt antè monuimus.

Τοῖς, &c. ἀπολλυμένοις) Inter Articulum τοῖς &
Participium ἀπολλυμένοις, interferuntur aliquot
particulæ: de quo satis iam scriptum est in præce-
dentibus, Suprà pag. 12, ver. 8.

Ἐν θαλάσῃ) in mari, Præpositio ἐν cum Datiuo
θαλάσῃ, cuius est Nomin. ἡ θάλασσα, secūde Decl.

ὑπὸ ἄλ κτλ ἢ πλοῦν ἀπειρίας) sic ordina, ὑπὸ τῆ ἀπαι-
ρίας, præ inexperientiâ, κτλ ἢ πλοῦν, circa nauigatio-
nem,

nem, aut in nauigatione. aut sic, ὑπὸ ἀπειρίας, præ inexperiētia, ἀπειρίας, inquā, ἀλ κτλ τ̄ ωλδμ, quæ est circa nauigationē, quæ inter nauigandū contingit, explicādo Articulū ἀλ, vt maximè quadrat. nec est aliud ἀπειρία κτλ τ̄ ωλδμ, inexperiētia circa nauigationem, quā in inexperientia nauigandi. proinde interpretatus est totam hanc particulam duabus vocibus, nauigādi insolentes, capta voce, vt apud Comicum, Quid tu Athenis insolens?

Ἰπὸ) præ, cum Genitiuo, ὑπὸ δέξς, præ metu.

Κατὰ τ̄ ωλδμ) in nauigatione, circa nauigationē, id est, inter nauigandum, Præpositio cum Accusat.

Πλοῦν) ωλέω, nauigo, hinc ὁ ωλόσ, nauigatio, vt à ἔρω, fit ἔρωσ, Suprà pag. 21, in versu 21. in voce ἔρωσ. Contrahitur autē hoc nomen ὁ ωλόος, ωλδς, Accusatiuus ωλόου, ωλδμ, pag. 87, versu 22.

Ἀπειρίας) πείρα experientia, inde ἀπειρος, inexperitus: nam est στερητικὸν μέρος, id est, priuatiua particula, faciens è Substantiuo Adiectiuum, quod rei priuationem significet, μοῖρα, pars, ἀμοιρος, expers: φόβος, metus, ἀφόβος, intrepidus: sic à πείρα fit ἀπειρος, vnde Substantiuum ἡ ἀπειρία, τ̄ ἀπειρίας, secundæ Declinat. Siquidē ab Adiectiuis in os fiunt Substantiua in ια, κακός malus, κακία malitia, vt notatum suprà pag. 26, ver. 21. in ἐπαγγελίαις. Nectamen Analogia treti, conabimur quæuis à quouis deducere: sed spectandus est autorum vsus. magnus, magnitudo, non magnitas: contrā, pius, pietas, non item pietudo: iustus, iustitia, non iustitas nec iustitudo sic apud Græcos φίλος, φιλία, amicus, amicitia: non item καλός, καλία, pulcher, pulchritudo.

Ἀπολλυμένοις καὶ ναυτιῶσιν) pereuntibus & nau-
 scantibus, pro quibus Budæus, qui nausea perditè
 afflictantur. Participium alterum mutauit in ver-
 bum eiusdem temporis, & Relatiuum: deinde vo-
 cem vnam duabus reddidit per periphrasim, pro
 nauſcare, afflictiari nausea: pro altero Participio
 ἀπολλυμένοις, substituit Aduerbiū perditè; aut con-
 trà, pro ἀπολλυμένοις perditè afflicτᾶtur, pro ναυτιῶ-
 σιν Ablatiuū nausea. Faciamus periculū, nam alio
 pacto quoque vertere liceat, Qui nausea pereunt,
 quos miserè cruciat nausea, qui perditè nausea tor-
 quentur, quos perditè grauat nausea, quos ad inte-
 ritum vsque nausea premit, qui perditè vexantur
 nausea, quos infestat & perdit nausea, quibus nau-
 sea molestia perniciem affert, Quamquam ista par-
 tim liberiora sunt, quàm pro officio interpretis:
 tantū ostendēdam hoc modo viam putauī, qua
 ratione eruenda sint, quæ studiosis huius rei con-
 ducant, vt vbi dictionem latissimè pluribúsq; ver-
 bis explicauerint, ea demum seligant quæ compen-
 dio ad sententiam proximè videantur accedere.

Ἀπολλυμένοις) ὀλλύω, compositum ἀπολλύω, vnde
 Actiuum in μι, ἀπόλλυμι, Passiuum, ἀπόλλυμαι per-
 dor & pereō, Participium ἀπολλύμενον tertiæ De-
 clinationis. Datiuus pluralis τοῖς ἀπολλυμένοις,
 qui regitur à Nomine ὅμοιον. Nam vt Latini, sic
 & Græci similitudinis Adiectiuo tribuunt Datis-
 uum. Et quod ad illa communia Syntaxeos ca-
 pita spectat, fermè idem obtinet apud vtrosque.
 Quapropter in Institutionibus nostris ista per quā
 paucis & carptim attigimus: & quod discipulus
 iam

iam in ludo Latino percepisset, id ne commemorare quidem volumus, rati nos operam perdituros, si doctum & memorem admoneremus.

Ναυτιῶσιμ) ναυτιάω, Crasis ναυτιῶ. Participium ὁ ναυτιάωμ, ἢ ναυτιάοντος, ἔω ναυτιάοντι, Crasi ναυτιῶντι. Dativus pluralis τοῖς ναυτιῶσι, reiectis literis ν, τ, ex Dativio singulari, pag. 15, ver. 12. Scribitur autē ναυτιῶσιμ per ν in fine, de quo pag. 22, ver. 18, & 90, ver. 21.

Οἱ ἔω μεγέθη ἢ πολλοῖς Δυσχεραίνωσιμ, ὡς πολλῶν τῶν σάλου παρεχομένων, κακίθην ἐπὶ τῷ λέμβου ἢ τὸ ἀκράτιον μελαίνοντες, παύλαχθ ναυτιῶσι καὶ ἀπορῶν)· συμμετέρχειαι ἢ αὐτοῖς ἢ ἀνδία καὶ ἢ χολή.

Qui magnitudine nauigij offenduntur, tanquam multam iactationem præbente, & illinc in lembum aut acatium transeuntes, vbiq̄ue nauseant & hærent: transgreditur enim cum ipsis molestia & bilis.

Ναυγί: illi magnitudine nauigij offensi, tanquam vehementius succutienti, in lembum aut nauiculam quum transierint, sic quoque non secius à nausea laborant, nimirum molestia ipsos acbile quò transierint cunq̄ue comitantibus.

Οἱ) qui, Articulus Subiunctiuus, pro quo Interpres, Nāque illi. Siquidem Relatiua sæpenumerò causam indicant.

Μεγέθει) τὸ μέγεθος magnitudo, ἢ μεγέθεος, ἔω μεγέθει & per Crasim μεγέθει, vt τέχαι, primæ Declinationis Contractorum.

Πλοῖσι) τὸ πλοῖον, ἢ πλοῖσι, tertiæ Declinationis.

Δυσχεραίνω(μ) Δυσχεραίνω, indignor, indignanter fero, offendor. Dat. iungitur. tertia Pluralis Δυσχεραίνωσι, cui additur litera ν, de hoc pag. 22, ver. 18.

Ὡς πολλῶν τῶν σάλου παρεχομένων) tāquam multam iactationem præbenti. qui Dativus refertur ad ca-

sum *μεγέθει*. indignatur navis magnitudini tanquã præbenti multam iactationem, id est, ut quæ, siue quippe quæ præbeat multam iactationem.

Πολὺν) Accusatiuus Nominatiui *πολὺς*, de quo pag. 90, ver. 1.

Τὸν σάλον) ὁ σάλος tertiæ Declinationis, iactatio in mari, vndarum & fluctuũ agitatio, quæ dum in nauim irruit, solent vectores huc atque illuc quasi fari, & in vtraque navis latera protrudi.

Παρεχομένῳ) præbenti, efficienti. In eadem significatione plurima vel Actiuè proferuntur, vel Passiuè: horum est *παρέχω* & *παρέχομαι*, præbeo, Participiũ ὁ *παρεχόμενος*. Scitè interpretis pro *παρέχεισθαι σάλον*, id est, præbere & efficere iactationẽ & agitationẽ, vsus est verbo succutere. Nam propriè succutere, aut quod receptius est, succussare, dicitur equus, qui sic graditur vt sessorẽ cõcutiat, & equus ipse succussor appellatus est, & succussarius, à succussatione, hoc est eiusmodi agitatione. Itaque id verbi ad turbulentã nauigationem accommodauit, quoties in vasto nauigio vector haud aliter concutitur atq; sessor à succussatore. Accusatiuum autem *πολὺν* expressit Aduerbio Vehementius, *παρεχομένῳ πολὺν ἢ σάλον*, præbenti multã iactationẽ, murauit, in vehementius succutientis. quãquam si anxie superstitiosi esse volumus, vertendũ est nõ succutiẽtis, sed succutienti: Participium enim *παρεχομένῳ* tribuitur Datiuo *μεγέθει*, nõ Genitiuo *πολὺς*, nisi forte Budæus Genitiuũ legit *παρεχομένῳ πολὺς*, succutientis nauigij, nõ autẽ *μεγέθει παρεχομένῳ*, magnitudini succutienti. Boni consulat lector curiositatẽ,
quæ

quæ, cum tam pulchrè cōstet sensus, dubio procul iniqua foret, nisi nobis p̄positū esset etiā in minutissimis adiuuare discipulorū studia, eorūq; hæsitatię sic mederi, vt quasuis amoliremur remoras.

Κακῆθεν) Crasis, pro καὶ ἀκῆθεν, & illinc, pag. 103, versu 11.

Ἐπιτ' λέμβου) ἐπι Πρæpositio: δ λέμβου) tertiæ Declinationis.

Ἡ τὸ ἀκάτιον) ἢ, aut. hæc litera varia significat, vt variant illius spiritus & accentus.

Τὸ ἀκάτιον) genus est nauiculæ piscatoriæ.

Μεταβάωντες) Participium plurale à μεταβαίνω, transeo.

Παύλαχθ' ναυλιῶσι) παύλαχθ', vbiq; . ναυλιάω, nau-seo, tertia pluralis ναυλιῶσι, per crasim ex ναυλιάσσι. hīc autem verbum est ναυλιῶσι: suprā verò Participium Dativi pluralis, qui voce consentit cum tertia plurali, pag. 72, versu 11.

Ἀπορῆν) ἀπορέομαι, hæreo, perplexus sum, tertia pluralis ἀπορέον), crasis ἀπορῆν), vt ποιεῖν).

Συμμετέρχε) ἢ αὐτοῖς) Simplex ἔρχομαι. Cōpositū ex μέλα, μέτερχομαι, deinde altera præfigitur Πρæpositio σὺν: nec tamen dicitur σὺν μέτερχομαι, sed συμμετέρχομαι, migrante ν in μ, vt sup. pag. 18, ver. 6, in ἐμποῖσαι, tertia Persona singularis συμμετέρχε), vt τύπτε). Cōposita verò ex σὺν gaudēt Dativus, pag. 123, ver. 21. hoc loco συμμετέρχε) αὐτοῖς, cū eis trāsit, nisi ineptire velis, & dicere, cōtransit eis, pro eo quod est, vnà aut pariter cum eis transit. Būd. vertit, quod transierint cunq; comitatibus, per tmesim, pro, quocūq; transierint comitantibus. Mutauit quoq;

Interpres orationis faciem, dū in locū Verbi cum, Coniunctione Causali, substituit Ablatiuum, pronā comitantur, dixit, comitātibus: propterea quòd Ablatiui absolutè positi crebrò causam reddunt, vnde & particulam adiecit, Nimirum.

Ἄνοδια) ἀνοδῆς, molestus, iniucundus, ἀνοδία, molestia. Suidas interpretatur ἀνορεξία, id est, si ita loqui liceret, inappetentia, quum stomachus destituitur appetitu, quod iis contingit, qui nauigationis impatientes nauseant.

Χολή) bilis, & pro ira capitur vnde præcessit *Δυσχεράνῃσι*, indignantur, stomachātur, offensi sunt.

Obseruabis hoc loco nō pertinere ad Interpretem, vt periodi, mēbri, ac incisi rationē habeat: sed utcunq; visum erit, aut structuræ Græci sermonis omni ex parte respondeat, aut periodū in mēbrū, membrū in incisum redigat, aut contrā geminam periodum transferat in vnā. Verbi gratia, Budæus, si exactè singula rātum spectasset, ac nō potius vniuersam sentēciam animo cōcepisset, tres absoluisset, vt habet Græcus, periodos, hoc modo, Nam illi magnitudine nauigij offenduntur, tanquam vehementius succurrentis. Deinde in lembū aut nauiculam quū transilierint: sic quoque nō secus à nausea laborant. Nam molestia ipsos ac bilis quò trāsierint cunque comitantur. Vides hīc tria esse pronūtiata, quæ tribus absoluta sunt verbis, offendūtur, laborant, comitātur: perinde atque in Græcis tres periodi totidē cōstant verbis, *Δυσχεράνῃσι, ναυλιῶσι, συμμετέρχῃ*: quæ tria ad vnicam translata sunt periodum, vultu sermonis nō nihil immutato, quòd duo

duo verba *δυσχεράνσει* & *συμμείρειται* reddit per Participia, offensi & comitantibus.

Atq; hæc variandi figura, iacenti alioqui & fringenti orationi mederi solet. Quædoq; enim Græca rectè habent multis distincta periodis, vbi Latinus scriptor minus acris erit, nisi membrorum & incisorum potius feratur multitudo, quàm clausularum. est rursus vbi contrà fieri præstiterit, vt plausibiliores sint multæ sententiæ paucis grauatae membris, quàm periodus iusto prolixior & obscurior: quæ omnia is demum nosse poterit, quisquis & optimos quosq; Interpretes pressius excusserit, & ipse quoq; sese in vertendis Græcis exercuerit: idq; nõ oscitanter ac citra iudicium: sed tãquam in promptu positis rationibus, quot tãdem modis singula verti queant, quòve pacto Verbum nunc Participio, nunc Adiectiuo reddatur: Participium interdum Verbo, interdum nomine: oratio Actiua in Passiuam conuertatur, aut contrà: & ita in cæteris omnibus ad manum sit variandi forma.

Τοῦτο γὰρ τὴν τὸ ἡμέτερον τὰ θ' ἔνοκα πᾶθιν συμπεφρόνητες, πᾶσι χεῖρα μετὰ τ' ὁμοίω δ' οὐδ' ἴσμεν. ὡς δ' ἔρ μέγα ἀληθινὰς ἀπὸνάμεθα τᾶν τῆς.

Tale igitur quiddam & nostrum: nam domesticas C L E N. perturbaciones simul circumferentes, vbique cum similibus tumultibus sumus. itaque nihil magnum solitudine lucrati sumus hac.

Huiusmodi igitur quiddam nobis contigit, qui domesticas perturbaciones quoquò circumferentes gentium, vbiq; locorum perinde versamur in tumultu. quare non magnopere adiuti sumus ab hac solitudine. B V D.

C S   Τοῦτο γὰρ

Τοῖς τριῶν) tale, Neutrum in ον, de quo vide pagina 81, versu 2.

Ὁὖν) igitur, ergo, Coniunctio nunc illatiua, nunc continuatiua.

Τι) quiddā. Neutrū ab infinito Nomine τῆς, τῶν, de quo pag. 13, ver. 21. destituitur autem proprio accentu, quod sit Encliticum. de quo pag. 121, ver. 1. nec tamen ipsum remittit in præcedentem dictionem ἔν. Nulla enim syllaba geminū sortitur accentum. Igitur ἔν τι scribendum vnico accentu. At in σὼμά τι duplex est syllaba: nanq; μα propriū nulum habet, ideóq; locum tribuit accētui particulæ τι. Quod si dictionem Encliticā præcesserit syllaba proprium accentum possidens acutū, isq; ob consequentiā migret in grauem, vt δεῶν τινὰ φιλεῖ, rursum reponetur acutus, si Encliticum proprio destitueris, δεῶν τινὰ φιλεῖ: non autem δεῶν τινὰ φιλεῖ.

Καί) & etiā, quoq; verti posset, huiusmodi igitur nobis quoq; cōtigit: nisi quod ὃ multis locis abūdat, de quo vide Cōmentarios Budęi, in quibus plenissimè docet vsum partiū orationis indeclinabiliū.

Τὸ ἡμέτερον) nostrum, Pronomen Possessiuum, huiusmodi, inquit, quiddam etiam nostrum, subaudi est. crebrò enim verbum Substāt. intelligitur, quum alioqui apertus est sensus. Capitur autē nostrum substantiuè, id est, res nostra, siue negotium nostrum, pro quo Interpres dixit, nobis contigit. Liceat tibi quoque sic vertere. Ad hunc igitur modum nostræ quoq; res sese habent, neque verò aliter nobiscum agitur, in eiusmodi igitur statu res nostræ quoq; sunt sitæ, ad eundem rerum statum

nos

nos quoque redacti sumus, eodem nimirum fermè loco res quoque nostræ consistunt, &c.

Ἐνοικιασάθη) domesticas perturbationes. οἶκος domus ἔνοικος domesticus, quasi dicas in domo existēs

Plurima verò Præpositionum adminiculo formantur Adiectiua, aut quæ tanquam Adiectiuè capiuntur, cuiusmodi sunt ea quæ officium aliquod significat aut functionem, & muneris alicuius administrationem. Quorum quidem Nominum tanta est copia, vt nulla sint Lexica numerâdis omnibus absoluta. Quum sint enim Græci in omni cōpositionis genere felicissimi, nec tam arctis conclusi spariis, vt Latini, nullus vnquam futurus est modus, qui nouis cōcinnandis vocibus statuatur: sed pro re nata & licuit, sempérq; licebit, scita compositione recens & nuper exorta signare.

Πάθη) τὸ πάθος primæ Declinationis Contractorū, τὸ πάθος, Plurale τὰ πάθηα, & per Crasin πάθηκ.

Συμπεριφέρουτες) si Latinis æqualis permitteretur audacia, verterent concircunferentes: sed aures non ferunt. Itaq; quoties istiusmodi occurrūt, quæ ad verbum commodè & venustè reddi non possunt, vt fermè contingit in Græcorum compositionibus, spectare cōuenit sententiã, & eam verbis assequi vel diuersissimis. Vim Præpositionis σὺν sic exprime, vnà nobiscum concircunferentis: nam quod addit Interpres, quoquo gentium, non ad significatum Præpositionis facit, sed toti sententiæ seruit & ornatui.

Συμπεριφέρουτες) φέρω, fero, adde Præpositionem πρὸς, περιφέρω: præfige alteram Præpositionem σὺν, sed mi

sed migret *ν* in *μ*, συμπεριφέρω: vnde Participium συμπεριφέρων, & συμπεριφερότης, Plurale οἱ συμπεριφέροντες.

Μετὰ τῶν ὁμοίων θορύβων ἔσμεν) cum similibus, hoc est, eisdem tumultibus sumus. pulchrè Interpres, perinde versamur in tumultu. Genitiuū ὁμοίων expressit Aduerbio, perinde: μετὰ θορύβων dixit in tumultu. pro Verbo ἔσμεν posuit versamur.

Ὅμοιον θορύβων) Nominatiuus singularis ὅμοιον θορύβου tertix Declinationis.

ἔσμεν) sumus, ab εἶμι sum, pag. 98, versu 18.

Ὡς) itaque, quapropter, quare.

Οὐδέν) nullum, nihil: ab ἕδ' ἔς, pag. 13, versu 1.

Μέγα) Neutrum à μέγας, pag. 90, versu 5.

Ἐρημίας) ἢ ἐρημία, τῆς ἐρημίας secundæ declinationis,

ταύτης) Nominatiuus αὐτῆς, Genitiuus ταύτης, pag. 77, versu 14.

Ἀπὸ ἀμέθας) tolle Præpositionē ἀπό, manet simplex ὠνάμεθα pro ὠνησάμεθα per Syncopē, vt scripsimus pag. 114, ver. 4. & sequentibus. igitur ὠνάμεθα est Aoristus primus medius pro ὠνησάμεθα, cuius singulare ὠνησάμιω, ab Aor. Actiuo ὠνησάμιω, Futurum ὠνήσω, Præteritum ὠνήω per ο, quod ratione augmēti ver tebatur in ω. Cæterum dum istiusmodi ratione verborū themata quærimus, nihil nos offendat, quod per quæ decurrimus tempora, crebrò sint inusitata. Nec enim hoc hîc agitur, vt sciamus receptū themā ne sit ὠνήω, an potius verbū in μι. ὠνήω: tantum paratur via quæ temporum formationes demonstrat.

Οὐδέν μέγα τῆς ἐρημίας ἀπὸ ἀμέθας ταύτης) gaudet hoc verbum Accusatiuus cum Genitiuo, Accusatiuus

sius significat fructū & emolumentum quod percipimus, Genitiuus autē id vnde fructus proficiscitur. idem fit in verbo ἀπολάω. Lucianus quodā loco vtrunque vsurpauit, τί μὲν γάρ, inquit σὺ ἀπολάουσας τῶν ὄρων, τί δ' ἄρ' ἀπόναιτο τῶν κάλλους αἰ βέες; quémnam fructum percipies è montibus? quid verò boues consequentur emolumentum è tua pulchritudine? Interpres pro Accusatiuo ἔδερ μέγα, posuit non magnoperè aduerbialiter, non magnoperè adiuti sumus ab hac solitudine.

Ἄ μέντοι ποιῆσθε, καὶ ἔδερ ὑπὲρ ξερῶν ἡμῶν τῶν ἰχνῶν ἔχεσθαι τὴν πρὸς σωτηρίαν καθήσασμένους (εἴ τις γάρ, φησι, θέλει ὀπίσω με ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἐαυτὸν, καὶ ἀράτω τὴν σαυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθήτω μοι) ταῦτά ὑπὲρ ἡμῶν ἰσχυρία τὴν ἔδερ χειρὶν προσήκει.

Quæ verò facere oportebat, & vnde licuit nobis vestigiis hæere ad salutem præstitis (Si quis enim, inquit, vult post me venire, abneget seipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me) hæc sunt: in quiete mentem habere, conari conuenit. C I E N.

At verò quæ facta à nobis oportuit, vndeque auspicandum fuit B V D.
ei, qui vestigiis hæere voluit eius, qui nobis salutem viam præstitit (Si quis, inquit, post me venire vult, abiret seipsum, & tollat suam ipse crucem, & sequatur me) hæc ferè sunt. Iam primum mentem pacatam habere conueniebat.

Μέντοι) at verò, verum, Aduersatiua Coniunctio hoc loco respōdet Cōiunctioni μὲν, quæ multū antè præcessit, ἀ μὲν ποιῶ αὐτοῦ, &c. nā post μὲν, vt scripsimus sup. pag. 31, ver. 12, in voce μὲν, fermè sequitur ἢ, aut alia quæuis Cōiunctio posterioris sententiæ aut mēbro seruiēs. Hic prior oratio, vbi ponitur μέν, statum rerū Basilij cōtinet: altera quæ effertur per

sed migret *ν* in *μ*, συμπεριφέρω: vnde Participium συμπεριφέρων, & συμπεριφέρως, Plurale οἱ συμπεριφέροντες.

Μετὰ τῶν ὁμοίων θορύβων ἔσμεν) cum similibus, hoc est, eisdem tumultibus sumus. pulchrè Interpres, perinde versamur in tumultu. Genitiuū ὁμοίων expressit Aduerbio, perinde: μετὰ θορύβων dixit in tumultu. pro Verbo ἔσμεν posuit versamur.

Ὅμοίων θορύβων) Nominatiuus singularis ὁμοίων θορύβων) tertix Declinationis.

ἔσμεν) sumus, ab εἶμι sum, pag. 98, versu 18.

Ὡς) itaque, quapropter, quare.

οὐδέν) nullum, nihil: ab ἕδ' ἄς, pag. 13, versu 1.

Μέγα) Neutrum à μέγας, pag. 90, versu 5.

Ἑρμίας) ἢ ἑρμιά, τ' ἑρμίας secundæ declinationis,

ταύτης) Nominatiuus αὐτή, Genitiuus ταύτης, pag. 77, versu 14.

Ἀπανάμεθα) tolle Præpositionē ἀπό, manet simplex ἀνάμεθα pro ἀνησάμεθα per Syncopē, vt scripsimus pag. 114, ver. 4. & sequentibus. igitur ἀνάμεθα est Aoristus primus medius pro ἀνησάμεθα, cuius singulare ἀνησάμιω, ab Aor. Actiuo ἀνήσασα, Futurum ἀνήσω, Præsens ἀνέω per ο, quod ratione augmēti ver tebatur in ω. Cæterum dum istiusmodi ratione verborū themata quærimus, nihil nos offendat, quod per quæ decurrimus tēpora, crebrò sint inusitata. Nec enim hoc hīc agitur, vt sciamus receptū themāne sit ἀνέω, an potius verbū in μι. ὄνυμι: tantum paratur via quæ temporum formationes demonstraret.

οὐδέν μέγα τ' ἑρμίας ἀπανάμεθα ταύτης) gaudet hoc verbum Accusatiuo cum Genitiuo, Accusatiuus

sius significat fructū & emolumentum quod percipimus, Genitiuus autē id vnde fructus proficiscitur. idem fit in verbo ἀπολάω. Lucianus quodā loco vtrunque vsurpauit, τί μὲν γὰρ, inquit οὐ ἀπολάσφας τῶν ὄρων, τί δ' ἂν ἀπόναιτο ἢ οὐ κάλλος αἱ βόες; quémnam fructum percipies è montibus? quid verò boues consequentur emolumentum è tua pulchritudine? Interpres pro Accusatiuo ἔδερ μέγα, posuit non magnoperè aduerbialiter, non magnoperè adiuti sumus ab hac solitudine.

Ἄ μὲντοι ποιῆσθαι, καὶ ἔδερ ἔπιρξεν ἡμῖν τῶν ἰχνῶν ἔχουσα ἢ πρὸς σῶν κτίων καθήσμενα (εἴ τις γάρ, φησι, θελεῖ ὀπίσω με ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἐκ τῶν, καὶ ἀράτω ἢ σαυροῦ αὐτῆ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι) ταῦτά ἔσην ἡσυχία ἢ ἔδω ἔχουσα πειράσθαι προσήκει.

Quæ verò facere oportebat, & vnde licuit nobis ven- C I E N.
stigiis hæere ad salutem præstitis (Si quis enim, inquit, vult post me venire, abneget seipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me) hæc sunt: in quiete mētem habere, conari conuenit.

At verò quæ facta à nobis oportuit, vndèq; auspicandum fuit B V D.
ei, qui vestigiis hæere voluit eius, qui nobis salutem viam præstitit (Si quis, inquit, ponè me venire vult, abneget seipsum, & tollat suam ipse crucem, & sequatur me) hæc factæ sunt. Iam primùm mentem pacatam habere conueniebat.

Μέντοι) at verò, verùm, Aduersatiua Coniunctio hoc loco respōdet Cōiunctio μὲν, quæ multū antè præcessit, ἀ μὲν ποιωῦ ἀνὸς, &c. nā post μὲν, vt scripsimus sup. pag. 31, ver. 12, in voce μὲν, fermè sequitur ἢ, aut alia quæuis Cōiunctio posterioris sententiæ aut mēbro seruiēs. Hic prior oratio, vbi ponitur μέν, statum rerū Basilij cōtinet: altera quæ effertur per

per *μῶτοι* declarat quid ipsum agere conueniebat.

Ποιῆν) Infinit. à verbo *ποιέω*, *ποιῶ*, pag. 45, ver. 30.

Ἔδει) oportebat, Impersonale *δεῖ* oportet, pag. 107, ver. 28. finge vocē personalē, & cape tertiā personā, *δέω*, *δέδης*, *δέδξ*, & per Crasim *δέει*. Imperf. *ἔδειον*, *ἔδειες*, *ἔδειε*, Crasis *ἔδξ*: est enim Impsonale Act. vocis.

ὄθειν) vnde, è quibus, Aduerbiū.

ὑπῆρξεν) simplex *ἄρχω*, Fut. *ἄρξω*, Aorist. pri. *ἤρξα*, Cōpositiū *ὑπάρχω*, Fut. *ὑπάρξω*, Aorist. pri. *ὑπῆρξα*, *ὑπῆρξας*, *ὑπῆρξε*, quod verbū Infinitiuo iunctū tanquam Impersonaliter accipitur, pro cōrigit, licuit, euenit: *ὑπῆρξεν ἔχεαθ*, licuit hærere. fortè Basiliius scriptū reliquit *ὑπῆρξεν ἂν*, id est licuisset. In exemplari Aldino deest hæc vox *ὑπῆρξεν*: sed tārū excusum est, *ὄθειν ἡμῖν τῷ ἰχνῶρι ἔχεαθ*, vnde nobis vestiigiis hærere. quod nescio an secutus sit Budæus, interpretatus in hūc modum, Vndéq; auspiciandum fuit ei, qui vestiigiis hærere voluit, &c. quasi quippiam subaudiédum putauit, *ὄθειν*, vnde, & è qua re, subaudi proficiscitur *ἔχεαθ τῷ ἰχνῶρι*, hærere vestiigiis, quanquam alioqui ab iis auspiciari conuenit, vnde licet rem assequi.

ἡμῖν) nobis, Datiu. pluralis ab *ἐγώ*, pag. 76, ver. 11.

τῶν ἰχνῶν) Genitiuū pluralem indicat Articulus *τῷ*, sed quum quiuis Genitiuus pluralis desinat in *ων*, & Articulus *τῷ* sit omnis generis, aut præceptore opus est, aut Lexico, vt dicas Nominatiuū esse *τὸ ἰχνοσ* vestigiū, primæ Declinationis Contractorum, *τῷ ἰχνοσ*, *τῷ ἰχνέων*, Crasis *ἰχνῶν*.

ἔχεαθ) Infinitiuus ab *ἔχομαι* hæreo, postulat Genitiuū.

Πρὸς

πρὸς σωτηρίαν) ad salutē, σωτήρ seruator, ἡ σωτήριος, unde ἡ σωτηρία salus. Nā quæadmodū à Nominatiuis in os fiūt Substātiua in ἰα, κακὸς, ἡ κακία, sup. pag. 26, ver. 21, in voce ἑπαφελίας : ita & à Genitiuo desinente in os, quandoq; huiusmodi fiūt Nomina in ἰα, vt ἡ σωτήριος, ἡ σωτηρία, secundæ Declinationis.

Καθηγεῖν (αμένειν) Genitiuus est. Ordo est, ἔχεαδῦ ἡ ἰχνῶν ἡ καθηγὺν (αμένειν πρὸς σωτηρίαν, hætere vestigiis eius, qui præiuit ad salutem. Nominatiuus ὁ καθηγὺν-σάμενος, Participiū à primo Aoristo medio καθηγῆσαι, primus Aoristus Actiuus esset καθηγῆσα, Futurum καθηγῆσω Præsens καθηγέω : verū solū est receptum in voce Passiua siue Media, καθηγέομαι, Crasis καθηγέμαι primæ Coniugationis Circumflexorum. Tamen quoties hæc verba Deponētia siue Communia sunt excutienda, formabimus omnia tempora more actiuorum & Passiuorum, quanuis nō sint recepta: ideóq; à καθηγῆσαι sursum ascendemus ad Præsens vsque καθηγέω. sed Lexicon docebit tantū receptū esse καθηγέομαι, quod est compositum ab ἡγέομαι. Nam κῆ perdit vltimū α, quia verbum incipitur à vocali, quæ quòd sit aspirata, mutatur τ in θ, καθηγέομαι non καθηγέομαι.

Cæterū Deponentium verborum tempora quædam fiūt vt in Passiuis, quædam vt in Mediis, quod vsu magis discas quàm præceptis.

Est autem καθηγέμαι idem quod præeo, præceptor sum : hinc καθηγέμων, autor, præceptor, qui rem instituit.

Εἴτις) si quis, τὶς aliquis, Encliticum est, & accētum remittit in præcedentem syllabam α, quæ ex se accen-

se accentum nullum habet, cuiusmodi & alia scripsimus pag. 121, ver. 1.

Γάρ φησι) φημι dico, tertia Persona φησι, pag. 102, ver. 14, éstq; ex Encliticis, & accentu destituitur, pag. 121, ver. 6. Est autem locus, quem citat Basilius Lucæ capite nono: nisi quòd ibi additur hæc particula καθ' ἡμέραν, id est, quotidie.

Θέλει) vult, prima persona θέλω, volo.

Ὅπισω μὲ) post me, Aduerbiū est cum Genitiuo. Græcorum quedam Aduerbia per Præpositionem reddimus.

Με) Genitiuus ab ἐγώ, destituitur Accentu tanquam Encliticum.

ἔλθει) ἐλεύθω, secundus Aorist. ἔλυθον, Syncopē ἤλυθον, Infinitiuus ἐλθεῖν, pag. 94, ver. 5.

Ἀπαρνησάσθω) tolle Præpositionem ἀπό, manet ἀρνησάσθω, Aoristus primus Medius Imperatiui, vt τυψάσθω, secunda Persona ἀρνησαι, vt τύψαι, Indicatiuus ἔρνησάμιω, Aorist. primus Actiuus esset ἤρνησα, Fut. ἀρνήσω. Præsens ἀρνέω. sed receptum est Deponens ἀρνέομαι, inde ἀπαρνέομαι, abnego.

Ἐαυτὸν) semetipsum, Pronomen compositum pagina 77, versu 16.

Ἀράτω) αἶρω, tollo, Futurū ἀρώ, Aoristus primus ἤρα, Imperatiuus ἄρω, ἀράτω, vt τύψον, τυψάτω,

Σταυροῦ) ὁ σταυρὸς crux, tertiæ Declinationis.

Αὐτῷ) ipsius, crebrò reperies αὐτῷ pro αὐτῷ, quod per Apheresin dicitur pro εαυτῷ, pag. 78, ver. 5.

Ἀκολουθεῖτω) ἀκολουθέω sequor, Dativum regit pag. 123, ver. 17. Imperatiuus ἀκολέθει, ἀκολουθεῖτω, & per Crasin ἀκολουθεῖτω, vt ποιέτω ποιέτω, pag. 46, ver. 17.

Μοι)

Moi) Dativus ab ἐγὼ, ex Encliticis est, Accentu carens.

Ταῦτά ἐστιν) ταῦτα hæc, Neutrum plurale Pronominis ἑστῶ. pag. 76, ver. 29. Iungitur verbo singulari, pag. 112, ver. 22.

Ἐστῶ) est tertia singularis ab ἐμὶ sum. pagina 98, versu 14. ἐστῶ; ex Encliticis. Scribitur autem ἐστῶ per ν more Attico, qui personis in iota finitis addunt ν, siue sequatur vocalis, siue consonans, siue absoluta sit sententia, siue non. Idq; receptissimum in Ecclesiasticis Scriptoribus.

Ἐν ἡσυχίᾳ ἔχειν) ἔχω habeo, Infinit. ἔχειν habere, ἦν ἡσυχίᾳ in quiete, pro quo Budæus pacatam habere. ἡ ἡσυχία, quies, secundæ Declinationis, Dativus ἡσυχίᾳ per α Diphthongum impropriam. ἦν in, Præpositio iuncta Dativo ἡσυχίᾳ.

Τὸν νῆρ) Accusativus. Nominativus δ νόστος, Crasis νῆς, pag. 86, ver. 22.

Πειράσθαι) πειράομαι nitor, conor, tento. Secundæ Coniugationis Circumflexorum. Infinitivus πειράσθαι, Crasis πειράσθαι.

Προσῆκει) convenit, Impersonaliter Præsentis temporis, à τὸς & ἦκω, Compositū προσῆκω convenio. Budæus Imperfecto reddit, Iam primùm, inquires, mentē pacatam habere conveniebat: pro quo Græcus dixit, ἐν ἡσυχίᾳ τὸν νῆρ ἔχειν πειράσθαι προσῆκει, hoc est verbū è verbo, In quiete mentē habere, conari convenit. ordo est, convenit conari habere, id est ut habeas, aut ut habeat quis mentem, &c. Magnus est enim usus Infinitivi Græci, & sæpenumero commodè redditur per Optativum præcedente particula

d cula

cula ut, aut alia simili. Cæterùm nos docendi græ-
 tia rudiùs vertimus, quo per omnia discipulo satisf-
 faceremus. Neque verò miretur si inter Græca ni-
 hil respondeat illi iamprimum, nec Interpretem
 damnet, quasi infinitiuum *περᾶν* neglexerit. La-
 tinis auribus ille inferuivit, & sensum bona fide
 reddidit. Verùm, iam deinceps in istiusmodi versio-
 nis siue libertate, siue autoritate, non multum im-
 morabimur: sed Budæi doctissimã interpretatio-
 nem tantùm adscribemus. Vbi enim singulorum
 verborum themata cõmonstrata fuerint, & Gram-
 maticas minutias exactè peruestigauerimus, facilè
 quiuis iudicio ipse suo cõsequetur quid interpres
 aut prudēs adiecerit, aut securus transiniserit: quo-
 rum vtrunq; quantum permissum sit, fidorum In-
 terpretum scripta docebunt. Nunc quo cœpimus
 proposito, has Meditationes absoluamus. De inter-
 pretandi ratione aliàs fortè & copiosius dicemus.

Ὡς γ' ὀφθαλμὸν περιεργόμενον σιωχῶς, καὶ νῦν μὲν
 ἐπὶ τὰ πλάγια περιεφρόμενον, νῦν ἢ πρὸς τὰ ἄνω καὶ κά-
 τω πικρὰ μετὰ σρεφόμενον, ἰδέειν ἐναργῶς, ἔχουσι, ἀλλὰ
 χρὴ προσεφθιδύουσι τὸ ὄψιν (ἢ) ὀφθαλμῶν, εἰ μέλλει ἐναρ-
 γῆ αὐτὸ ποιῆσθαι τὴν θεῶν ἔτι καὶ νῦν ἀνθρώπων ἐπὶ μν-
 εῖων ἢ κατὰ τὸν κόσμον φροντίζων περιεληόμενον, ἀμήχαν-
 ον ἐναργῶς ἐπίνοισαι τῆ ἀληθείᾳ.

CLEN. Ut enim oculum circumactum assiduè, & nunc qui-
 dem in obliqua circumlatum, nunc verò ad superna &
 inferna identidem reuersum, cernere euidenter non pos-
 sibile: sed oportet affixum esse obtutum viso, si futurus
 sit euidentem ipsius facere conspectum: sic & mentem
 hominis ab innumeris in mundo curis distractam, diffi-
 cile euidenter intendere veritati.

Ut enim

Vt enim oculus continuo circumactu versatus, & nunc horsum illorsumque; de flexis, nunc. Iursum deorsumque; erectus vicissim ac depressus, exactè cernere nequit, sed obtutu incumbere in rem visam eum oportet, si quidem conspectum rei perspicuum facturus est: hunc in modum mentem humanam sexcentis mundi curis distractam, euidenter cernere veritatem vix est vt euenire possit.

Ὡς ᾤ) vt enim, respondet ei quod sequitur ἔτω, sic.

ὀφθαλμῶν) oculum, ὁ ὀφθαλμὸς tertiæ Declin.

Περιοδῶν) Accusatiuus participij Præs. tempo- ris, Nominatiuus ὁ περιόδων à Passiuo περιάσσομαι, A ctiuum περιάγω, circumago, circumduco, ver- so, à περι & ἄγω: nec abiicit περι vocalem, licet vera- bum ἄγω incipiatur à vocali, pag. 23, ver. 24.

Συνεχῶς) Συνέχω cōtineo. inde συνεχῆς cōtinuus, primæ Declinationis contractorū, τὸ συνεχέω, & συνεχέω, Crasi συνεχῶρ, & ν in σ cōuerso, fit Aduer- bium συνεχῶς, quasi dicas cōtinenter. qua voce Cæ- sar vitur pro assiduè, & citra intermissionè, Con- tinèter bellum gerere. De huiusmodi Aduerbiorū formatione, pag. 80, ver. 5. Pro περιελκόμενον συνεχῶς, Budæus habet Cōtinuo circumactu versatus.

Καὶ νῦν μὲν) & nunc quidem: νῦν Aduerbium temporis.

Ἐπὶ τὰ πλάγια) in obliqua: Neutrum plurale Ac- cusatiui casus. Nominatiuus singularis ὁ πλάγιος obliquus, transuersus, tertiæ Declinationis. Pro ἐπὶ τὰ πλάγια, Budæus horsum illorsumque.

Περιφερόμενον) φέρω, Cōpositum περιφέρω, Passiu. περιφέρομαι circumferor, Partic. ὁ περιφερόμενος ter- tiæ Declinationis, Accusatiuus τὸν περιφερόμενον.

Πρὸς τὰ ἄνω ἢ κάτω) sursum ac deorsum. ἄνω Ad-
d 2 uerbium

uerbium, sursum, suprâ, *κάτω* deorsum, infrâ **Ad-**uerbiis Articuli adduntur in quouis genere & numero, sensusq; redditur Latinè per conueniens aliquod Participium, aut aliam quampiam vocem, quæ maximè quadrat: *ὁ ἄνω*, qui sursum versatur, *τὰ ἄνω*, sursum sita, *τὰ κάτω*, deorsum posita: *πρὸς τὰ ἄνω*, ad ea quæ sursum consistunt,

πρὸς) Præpositio iuncta est accusatiuo *τὰ ἄνω*,

πυκνὰ) Neutrum plurale ab Adiectiuo *πυκνός*, densus, frequens. Neutra verò Adiectiua in vtròq; numero tanquam aduerbia sicut. *πολλὰ*, multùm, sic *πυκνὰ* frequenter: pro quo Budæus, vicissim, id est, identidem, crebrò, per interualla.

Μεῖλας ρεφόμηνον) Accusatiuus est. Nominatiuus *ὁ μεῖλας ρεφόμηνος*, Participium Præsentis tēporis à Passiuo *μεῖλας ρέφομαι*. Actiuū *μεῖλας ρέφω*, conuerto, reuerto: à *μεῖλ' ἔξ τρέφω*. pro *πυκνὰ μεῖλας ρεφόμηνον*, id est frequenter conuersum, vertit Budæus, erectus vicissim, ac depressus: nam *πρὸς τὰ ἄνω μεῖλας τρέφεται*, id est sursum conuerti, nō est aliud quàm erigi: contrâ, *πρὸς τὰ κάτω μεῖλας τρέφεται*, deorsum conuerti, tanquam est deprimi. id verò per vices cōtingit sibi mutuò succedentes. ideò *πυκνὰ μεῖλας τρέφεται* dixit, vicissim erigi ac deprimi.

ἰδ' ἔμ) videre, Infinitiuus secūdi Aoristi, pag. 109, ver. 14. in *εἶδ' ἔμ*.

Ἐναργῶς) manifestè, euidenter, Aduerbium factum à Genitiuo plurali *ἐναργῶν*. Nominatiuus *ὁ κῆρ ἢ ἐναργῆς*, primæ declinationis Contractorum.

Οὐχ) non, ἔ ante Consonâtem, ἔ *ποιήσω*, ἔκ ante Vocalē tenuē, ἔκ *ἐποίησα*, ἔχ ante aspiratâ, ἔχ *ἄπασ*.

Οἶδ' ἔμ

Οἶόν τε) οἶος potens, possibilis, quod nomen Ionico more capit Parelcon τε, οἶός τε, Neutrum οἶός τε.

Χρή) oportet. Impersonale, pag. 117, ver. 16.

Προσερσιθῆναι) Simplex ἐρσιθῆναι, vt τυφθῆναι, Aoristus primus passivus Infinitivi modi, Indicativus ἠρείσθην, à tertia persona Præteriti Passivi ἠρείσθη, prima persona ἠρίσμαι, Præteritum Activi ἠρίκα, Futurum ἐρείσω, Præsens ἐρείδω, id est, firmo, figo: προσερείδω applico, affigo, προσερσιθῆναι τῷ ὄφθῳ, affigi oculus, siue aspectum applicari.

Τὸν ὄφθῳ) ὀπτομαι, video, Præt. ὤμμαι, secundà persona ὤψαι, hinc ablato incremèto verbale fit ἢ ὄψις, τῷ ὄψεως, τὸν ὄφθῳ, secundè Declinationis Cōtractoriū.

Ὀρωμένῳ) ei quod videtur, ὀράω video, ὀράομαι videor, Crasis ὀρώμαι secundæ Coniugationis Circūflexorum. Participiū ὀρώμενος, Dativus (ὄ) ὀρωμένῳ, pro quo Budæus dicit, rem visam. Nam huiusmodi Participiis Præteriti temporis sæpius abutimur, & ad significationè Præsens accommodamus, quòd Latini non habeant Participium Præsens à verbo Passivo. Quanquam & Græci & Latini Participia crebrò solent vsurpare, non habita ratione temporis, sed significati: vt rem visam dicamus non eam solùm quã tempore præterito vidimus, sed omne id in quod oculus officio suo fungi potest. Sic Græci τὸ ὀρώμενον Participio Præsens temporis appellant quicquid cerni potest, siue nunc in præsentia cernatur, siue antea conspicuū fuerit, licet iam lateat, neq; appareat, id est τὸ ὀρώμενον, & visum pro obiecto visus, vt Physici loquuntur, accipimus.

Εἰ) Coniunctio hîc posita cum Optat. μέλλοι.

d 3 ΜΕΛ

Μέλλοι) *Opta. vt τύπῃσι*, Indicat. μέλλω: quod verbum peculiariter gaudet Infinitiuo: solentque Latini hanc phrasim reddere his verbis, Futurum est vt, μέλλω ποιῆν, futurum est vt faciā, μέλλω γράψαι, futurum est vt scribam, μέλλω τύψαι, futurum est vt verberem: cuiusmodi planè eadem sunt cum Futuris, faciam, scribam, verberabo: sed vocum vsus est obseruandus. Nos rudium ducētes rationem, pro μέλλοι diximus, futurus sit.

Ἐναργῆ) ὁ κῆ ἢ ἕναργῆς, primæ Declinationis Contractorū: τῆ κῆ αἰ ἕναργῆς, τὸν καὶ τὴν ἕναργῆα, Crasi ἕναργῆ. id est, euidētem, manifestū, aut, vt Budæus, conspicuū. Hic capitur in genere Fæminino, eius Substantium Δίαρ.

Αὐτῆ) αὐτὸς, ipse, pag. 77. ver. 14. Neutrum αὐτὸ, Genitiuus αὐτῆ, refertur ad ὁρωμένῳ, Datiuū Neutrum. Budæus habet pro αὐτῆ Genitiuum rei, quia ὁρωμένῳ vertit rem visam.

Ποιῆσθ) Infin. à ποίεσθαι, pag. 48, ver. 28, in voce Pass. capitur Actiuè, ideòq; regit Accus. à tergo τὴν θείαν, vide suprà pag. 38, ver. 10. in παρεχομένῳ.

Θείαν) ἡ Δία, aspectus, visus, at ἡ θεὰ, dea, vtrūq; se cūde Declinationis, Accusatiuus à Δία est τὴν Δίαν.

Ἰστῶ) sic. ante consonantē ἴστω, ante vocalē ἴστως, Ἀνθρώπος) Nominatiuus ὁ κῆ ἢ ἄνθρωπος, tertiæ Declinationis.

Ἐπὶ) Hæc præpositio cum Genit. solet addi dictionibus Passiuè significantibus, vt apud Latinos, à vel ab. τύπῃσθαι ἐπὶ σε, verberor abs te. sic hoc loco, ἐπὶ μελέων φροντίζων περιελκόμενον.

Μυελῶν) hoc explicatum est suprà pag. 33, ver. 6.

Τῶν

Τῶν κτλ ἢ κόσμου φροντίδων Budæus vertit, mundi curis. Quomodo autem explicari possit Articulus ille ἢ iunctus Præpositioni cum Casu κτλ ἢ κόσμου, ostensum est supra pag. 34, versu 2. à fine, in verbis ὑπὸ αὐτῆς τὸν πλῆθ' ἀπειρίας.

Κατὰ τὸν κόσμον κτλ, in, præpositio cū accusatiuo κόσμου, Nominatiuus ὁ κόσμος, tertię Declinationis. Φροντίδων) ἢ φροντίς, αὐτῆς φροντίδου, ἢ φροντίδων.

Περελκόμενον) ἔλκω, traho, παρελέκω, distraho, Passivum παρελκόμεαι, Participium, ὁ παρελκόμενος, ἢ παρελκόμενον, distractum. Est tamen præsentis Temporis. vide de hoc in voce ὀρωμίνω, sup. pag. 53, versu 14.

Ἀμήχανον) μηχανή, conatus, machina. vnde per α priuativam particulam fit ἀμήχανον, difficile, quod nulla ratione vel arte fieri possit.

Ἐναϊόνισαι) ἀτονίζω, fixis oculis intueor. Futurum ἀτονίσω, Aorist, primus ἠτένισα. Infinitivus ἀτονίσαι, vt τύψαι, Compositū γνώσινισαι ab Indicatiuo præsentis γνώσινίζω, quod Dativū regit τῆ ἀληθείᾳ, ratione Præpositionis γνώ. vide supra pag. 13, versu 19, in ἐπιφαινομένης αὐτοῖς.

Nec mireris Interpretem γνώσινισαι vertisse per Infinitivum præsentis Temporis, cernere, vt & prius προσερεσθῆναι incumbere, & ἰδέειν cernere: quandoquidem Aoristi variis tribuuntur Temporibus, & latissimè patet eorum significatio & vsus.

Ἀληθείᾳ) veritati. Adiectiva in us primæ Declinationis Contractorum faciunt substantiva Fœminina in εια. γνώρις evidens, ἢ γνώριστα evidencia, ἀληθὴς verus, ἢ ἀλήθεια veritas, τῆ ἀληθείας, τῆ ἀληθείᾳ,

per α diphthongum impropiam: & hoc differt à Nominatiuo ἀλιδία.

Ἀλλὰ τὸ μὲν ἔπω τοῖς δεσμοῖς τὸ γάμος σωμειλεγμένον, λυαώδης ἐπιθυμία, ἢ ὄρμαι δλοσάθειτοι, καὶ ἔρωτες τινες δυσέρωτες ἐπιάρασσι.

C I E N. Sed quidem nondum vinculis nuptiarum constri-
ctum, rabiðæ cupidines, & impetus irretenti, & amores
quidam perditæ perturbant.

B V D. Atque ei quidem, qui nondum conjugaliis vinculis atri-
ctus est, rabiða cupidines, & impetus effrantes, amorésq; incessunt
perditissimi.

Δεσμοῖς) Dativus pluralis, Nominatiuus ὁ δεσμός
tertiæ Declinationis. est Verbale à δέω, ligo, pag.
98, ver. 10. in fine.

Γάμος) ὁ γάμος, nuptiæ, tertiiæ declinationis est sin-
gulare, quum nos utamur plurali nuptiæ. vide sup.
pag. 13, ver. 19, in ἐπιφαινομένων.

Σωμειλεγμένον) ζεύγνυμι Tempora sumit à ζεύγω,
ut scriptum est pag. 114, ver. 12, in verbo ἄγνυμι. Fu-
turū igitur ζεύξω, Præt. Act. ἔζευχα, Pass. ἔζευγμαι, Par-
ticipium ἐζευγμένος, & Compositum σωμειλεγμένος,
Accusa. τὸ σωμειλεγμένον. Verbum tamen scribitur
συζεύγνυμι, non autem σωζεύγνυμι, ut συζάω, non
σωζάω, pag. 115, ver. 22. Est autem σωμειλεγμένος, con-
iugatus, pro quo Budæus, constriictus.

λυαώδης) Multa sunt Adiect. in ὡδης communia
primæ Declinationis Contractorum, ἀνὴρ, ἀνδρός,
vir, viri: ἀνδρώδης, virilis: ἰξός, viscum: ἰξώδης, visco-
sus: sic λυαα, rabies: λυαώδης, rabidus, τὸ ἢ τὸ λυαώ-
δεις, Plur. οἱ ἢ αἱ λυαώδεις, crasis λυαώδεις.

Ἐπιθυμία) Nominatiuus pluralis, singularis
ἢ ἐπιθυμία, concupiscentia, secundæ Declinationis.

Ὀρμαι)

ὄρμη) ἢ ὄρμη, secundæ Declinationis, impetus, subitus animi affectus & modus, quo temerè huc vel illuc impellimur, cuiusmodi est in animantibus dolentibus, aut alio affectu subito raptis.

Δυσκάθεκτοι) retentu difficiles, ἔχω, Futur. ἔξω per aspirationem, quæ manet in Præterito ἔχα, Pass. ἔειμαι, ἔξαι, ἔκῃαι. vnde ablato incremento, fit verbale ἔκός. sic à Composito κατέχω, id est, retineo, Verbale κάθεκτο, id est, cohibitus & retentus. & licet scribatur κατέχω, tamen per θ scribitur κάθεκτο. nā κατέχω fit à κτῆ & ἔχω, at κάθεκτος ab ἔκτος, quod habet aspirationem. A κάθεκτο fit δυσκάθεκτο, retentu difficilis, & qui cohiberi non potest, id est, effrenis. Particula verò δὺς in compositione significat difficultatem, impossibilitatē, malum & perniciosum: cuius contrariū est εὖ. Quū sit autem ὄρμη, Fœmininum, tamen non dixit δυσκάθεκται, sed δυσκάθεκτοι. Attici nanq; Adiectiua in os communi Genere solent vsurpare, pag. 81, ver. 7.

Ἐρωτες τινες) ἔρως, amor ἔρωτο, Plural. ἔρωτες, quintæ Declinationis. τινες Encliticum à Nomina tiuo τιν, remittit accentum.

Δυσέρωτες) ab ἔρως fit Adiectivum δυσέρως, id est, Perditè amans, aut minimè amādus. explica particulam δὺς, vt loco quadrabit, ἔρωτες δυσέρωτες, amores perditissimi, aut amores infelices & perniciosi.

Ἐκταράσσει) ταράσσω, turbo, ἔκταράσσω, conturbo, molestus sum. Præpositio ἐκ in compositis sæpe facit ad auxesin, ἐκτάμηναι, supra modum defatigari, ἐξασθενεῖν, valde debilitari. ἔκταράσσει, tertia persona pluralis.

d

s

Τὸν

Τὸν ἢ ἥδη κατ'αλημμένον ὁμοζύγω ἕτεροῦ θόρυβου φρονιδῶν ὀκνέχεται ἄπαιδ' ἰαπείδων ἐπιθυμία, γυναικὸς φυλακὴ, οἴκου ἐπιμέλεια, οἰκείων πρὸς ασίαι, αἱ καὶ τὰ συμβόλαια βλάβαι, οἱ πρὸς τὸς γείτονας διαπληθισμοί, αἱ ὅν τοῖς δικαστηρίοις συμπλοκαί, τ' ἐμπορίας οἰκόνδυνοι, αἱ τ' γεωργίας διαπονήσεις· ὡσα ἡμέρα ἰδίαν ἢ κει φέρουσα τ' ψυχῆς ἐπισκότησι, καὶ αἱ νύκτες τὰς μεθήμερινὰς φροντίδας παραλαβῆσαι, ὅν τὰς αὐταῖς φαντασίαις ἑξαπατῶσι τὸν νοῦν.

C L E N. At iam occupatum coniuge alter tumultus curarum excipit, in orbitate prolium desiderium, uxoris custodia, domus procuratio, ministrorum præfectura, in contractibus damna, cum vicinis digladiationes, in foro concertationes, negotiationis pericula, agriculturæ labores. Vnaquæque dies propriam venit ferens animi caliginem. Et noctes diurnas curas excipientes in eisdem phantasiis fallunt mentem.

B V D. *Coniugio autem mancipatum curarum agmen excipit: in orbitate desiderium prolium, uxoris custodia, domestica procuratio, servilium officiorum constitutio, damna civilibus in contractibus accepta, digladiationes cum vicinis forenses concertationes, negotiatio in alea, agricultura labores. Vnaquæque dies suam adfert animo caliginem. Iam verò noctes diurnas curas excipientes, per easdem rerum species imposturam menti factitant.*

ἥδη) iam. Quanquã huiusmodi particulæ, quas faciliè cōmonstrauerit Lexicon, non est necesse curiosius recensere, vt neq; quoties sese offeret casus Nominatiuus aut præsens Indicatiui primæ personæ: quãdo quidẽ has meditationes in hoc tantùm cōscripsimus, vt Verború themata, & casum Nominatiuú, Grāmaticis innixi præceptis, reperiamus.

Κατ'αλημμένον) λαμβάνω, Tempora sumit à λήβω, Futurum λήψω, Præteritum Actiuum λέλθα, & Atticè

Atticè εἰληφα, pag. 63, versu 31. Passivum εἰλημαι, Participium εἰλημένος. sic ἀκαταλαμβάνω, ἀκαταλημμένον, Accus. τὸν ἀκαταλημμένον.

Ὁμοζύγω) ὁμόζυγον, coniunx. Multa derivantur ab ὁμός, similis, ὁμόζυγον, eiusdem sententiæ & suffragij, ὁμόχρονον, coætaneus, ὁμόζυγος coniunx dicitur, quòd eiusdem sit iugi, & pari cum marito iungatur copula, ἀζυγός, id est, iugum. Dativus τῆ ὁμοζύγῳ tertiæ Declinationis.

Ἐτερον) ἑτερον, alter vel alius tumultus curarum, ἑτερον) tertiæ Declinationis. φροντίδων ἀ φροντίς.

Ἐκδέχεται) ἐκδέχομαι, excipio, ἀδέχομαι tertia persona singularis ἐκδέχεται) vt τύπτει).

Ἀπαίδεια) παῖς, παιδός, puer, proles: ἀπαις, ἀπαιδός, orbis, sine liberis. vnde ἡ ἀπαίδεια, orbitas, secundæ Declinationis, vt antè diximus ἀ σωτηρία, σωτήριον) fieri ἡ σωτηρία, salus, suprâ pag. 47, ver. 1.

Παιδων) liberorum, prolium, à Nominatiivo παῖς, παιδός.

Ἐπιθυμία) θυμός, animus, ἐπιθυμέω, concupisco, à Præpositione ἐπι, in, quasi in animo gero. ἐπιθυμία, desiderium, aviditas, concupiscentia.

Γυναικός) ἡ γυνή, γυνή, Genitiivus ἀ γυναικός, ab inusitato nomine γύναιξ. vide Heteroclitica pag. 88, versu 8.

Φυλακή) Verbalia plurima servant figuratam litteram secundi Aoristi, quæ in verbis quartæ Coniugationis est γ, si Futurum desinat in ξω, pag. 7. versu 1. Itaq; ἀ verbo σφάττω, iugulo, Futu. σφάξω, Aoristus secū. σφαγόν, Verbale nomen ἡ σφαγή, cædes: ἐπίτα

ἐπιτάττω, impero, ἐπιταγή, imperium: sic à φυλάττω
custodio foret nomèn ἡ φυλαγή, custodia per γ: di-
citur tamen φυλακή. siquidem huiusmodi imitarū,
tenuis, aspiratæ, & mediæ magna est inter sese affi-
nitas, tradúntq; operas mutuas, vt crebrò aliam
pro alia reperias. Aut fit ἡ φυλακή à Nomine φύλαξ,
custos τῆ φυλακῆ. vnde ἡ φυλακή.

Οἶκος ἐπιμέλεια) domus procuratio, cura, & diligē-
tia. οἶκος, domus, tertiæ Declinat. ἐπιμελής, accura-
tus, diligēs: vnde ἡ ἐπιμέλεια, diligentia: vt ἀληθία
ab ἀληθής: de hoc sup. pag. 55, ver. 28. in ἀληθία.

Οἶκος ὁ οἰκέτης, famulus, primæ Declinationis, τῆ
οἰκέτης, accentu circúflexo in vltima, pag. 116, ver. 19.

Προσασίαι) προΐσθμι, præideo & præsum, à πρὸ
& ἴσθμι. προΐσθμαι, præficio, præfecturam confero.
simplex Verbum ἴσθμι, Futu. ἴσσω, Præter. ἴσθην.
ἴσθαι Palsi. ἴσθαι, ἴσθαι. Sic à composito προΐσθ-
μαι, Præter. προΐσθαι, προΐσθαι. vnde ablato in-
cremento fit duplex nomen Verbale ἡ πρόσασις, &
ἡ προσασία, id est, præfectura, præfidentia, Plurale
αἱ πρόσασιαι.

Αἱ χῆ) τὰ συμβόλαια βλάβαι) vim Articuli afficiē-
tis Præposit. cum casu, pulchrè expressit Partic.
damna ciuilibus in contractibus accepta.

Συμβόλαια) à βάλλω, Compositū συμβάλλω, quod
præter alia significat pacisci, & contractus conuen-
tūq; inire, vnde Verbale συμβολή, & inde συμβόλαιον,
hoc est pactum & contractus. Firmè autem huius
modi Verbalia à βάλλω & compositis efferuntur
per σ, non α, vt βολή, προσβολή, καθάβολή. sic συμβολή,
& inde συμβόλαιον, vt ἐπιβόλαιον, &c.

βλάβαι)

βλάβαι) βλάπτω, noceo: secūdus Aoristus ἐβλαβον, tanquā à themate βλάβω, pag. 97, ver. 15. Hinc Verbale βλάβη, damnum, per idem effertur characteri sticon, nempe β.

Γείτονας) ὁ γείτωρ, vicinus, ἡ γείτονος. habito Genitio, facile ad reliquos casus pueneris, τὸς γείτονας.

Διαπληκῆτισμοί) πλῆττω, percutio, Futurū πλήξω, Præt. Actiuum πῆλξα, πῆλγμαι, πῆλξα, πῆπληκῆσαι: vnde Verbale πλῆκῆς, percussor, & per metaphorā obiurgator & conuiciator: vnde Verbum πληκῆσιζο aut πληκῆσιζομαι. Illa enim in ἰζω & ἰζομαι passim à quouis deducuntur, vt doctis autoribus visum est: compositū διαπληκῆσιζομαι Verbū Deponens, id est, decerto, pugno, cōtendo. Futurū à πληκῆσιζω est πληκῆσιζω, Præterit. Actiuū πῆπληκῆσικα, Pass. πῆπληκῆσιζομαι. Vnde Verbale ablato incremento ὁ πληκῆσιζομός, pag. 84, ver. 23. sic à διαπληκῆσιζομαι Verbale διαπληκῆσιζομός. Vtrū verò recepta sint πληκῆσιζω, πληκῆσιζομαι, an tantū διαπληκῆσιζομαι, docebit assidua lectio: tantū ostendimus quo pacto verba fiant, quæ quidem nunc Actiua, nunc cōtrā Passiua, nunc Simplicia, nunc Composita solū in vsu versantur, quemadmodū apud Latinos recipiuntur Composita aspicio, conspicio, despicio, & inde aspectus, conspectus, despectus: nō autem Simplex specio, licet vsurpetur nomen species.

Δικασμοίσις) δικάζω, Futurum δικάσω, Præteritū Actiuum δέδικακα, Pass. δέδικασμαι, δέδικασαι, δέδικασαι: vnde Verbale τὸ δικασμόριον, forum iudiciale, tribunal. Dativus pluralis τοῖς δικασμοῖσις, tertiæ Declinatiōis. nā δικάζομαι, id est, lites ago, contēdo.

Συμ

Συμπλοκαὶ) πλέω, συμπλέω, συμπλέομαι, cōffligo, negotiū habeo cū aliquo. Verbale ἢ συμπλοκῆ, cōgressio, conflictus, secundæ Declinationis migrat e in o, vt sup. dictum pag. 21, ver. 21. in Ἰδία.

Ἐμπορίας) πόρϑ, quæstus, proventus, ἔμπορϑ, mercator, ἢ ἔμπορία, ἢ ἔμπορίας, secundæ Declin. à Πραϑοϑitione ζῆ & Nomine πόρϑ. vide sup. pag. 43, ver. 3. in Ἰσοκα πάθῃ.

Κίνδυνοι) Nominatiuus pluralis, à singulari δ κίνδυνϑ, periculum, pro quo Budæus posuit aleam.

Γεωργίας) γέα, & per Crasim γῆ, terra, ἔργον, opus, inde γεωργός, agricola, ἢ γεωργία, agricultura, ἢ γεωργίας.

Διαπονήσεις) πονέω, laboro, Futurū πονήσω, Præt. Actiuum πεπόνηκα, Passiuum πεπόνημαι, πεπόνησαι, Verbale ἢ πόνησις, pag. 84, ver. 27. secundæ Declin. Cōtractorū, ἢ πονήεις, αὶ πονήσεις, & crasi πονήεις, Compositum διαπονήσεις, à Nominatiuo διαπόνησις, à Verbo διαπνέομαι, excolo, elaboro.

Πᾶ(α ἡμέρα) ἡμέρα, dies, secundæ Declinationis, δ πᾶς, omnis. Fæmininum ἢ πᾶσα, Neutrū τὸ πᾶν.

Ἰδίαν) ἴδιος, proprius, Fæmininū ἢ ἴδια, τὴν ἴδιαν. Quomodo verò se habeant Fæminina Adiectiuorum, scriptum pag. 81, ver. 2.

Ἦκει) ἦκω, ἦκεις, ἦκει, venio, venis, venit.

Φέρε(α) φέρω, fero, participium ὀ φέρων, ἢ φέρεσα.

Ψυχῆς) ἢ ψυχῆ secundæ Declinationis, ἢ ψυχῆς.

Ἐπισκότησιμ) σκοτϑ, tenebræ, verbū σκοτῆω, Fut. σκοθήσω, Præteritum Actiuum, ἔσκοτηκα, Passiuum, ἔσκοτῆμαι, ἔσκοτησαι: vnde verbale ἢ σκοτῆσις, pag. 84, ver. 27, ἢ σκοθήσις, τὴν σκοτῆσιμ, Compositum

ἐπισκότησιρ, Nominatiuus ἢ ἐπισκότῃσις. Secunda
 declinationis Contractorum, à verbo ἐπισκοπέω,
 obtenebro.

Νύκτες) ἢ νύξ, τῷ νυκτός nox, noctis, Plurale αἱ νύκτες.
 Μεθήμερινός) ἡμέρα, dies: μεθ' ἡμέραρ, per Apostro-
 phon, pro μετὰ ἡμέραρ, propriè significaret post
 diem, quia μετὰ iuncta Accusatiuo significat post:
 verùm Articè capitur pro ἐν ἡμέρα, in die, per diem,
 interdiu. Cæterùm quia ratione Apostrophi legis-
 tur, μεθ' ἡμέραρ, τὰquam vnica dictio μεθήμεραρ, fit
 inde Adiectiuum, ὁ μεθήμερινός, diurnus, ἢ μεθήμερι-
 νός, Accusatiuus pluralis, τὰς μεθήμερινάς.

Φροντίδας) ἢ φροντίς, ἢ φροντίδαι, τὰς φροντίδας.
 Παραλαβῆ(αι) λαμβάνω, secundus Aorist. Act. ἔλαβον,
 Participium ὁ λαβών, ἢ λαβῶσα, Compositum, παρα-
 λαβῶσα, ἀ παραλαμβάνω, Plurale, αἱ παραλαβῶσαι.

Αὐταῖς) Dat. plur. ab αὐτή Pronomine relatiuo:
 quod nō solùm significat ipsum, sed etiam capitur
 pro eodem αὐταῖς φαντασίαις, eisdem phantasiis.

φαντασίαις) φαίνω, Fut. φανῶ, Præter. ἔφαγκα, Pal-
 siuum, ἔφαμαι, ἔφανσαι, ἔφαν), Verbale φανός:
 vnde verbum φανάζομαι. finge vocem actiuam φαν-
 ἰάζω, Futurum φανίσσω, Præteritū Actiuū, ἔφαντα-
 κα, Passiuū ἔφαντασμαι, secunda persona, ἔφαντα-
 σαι. vnde nomè Verbale, ἢ φαντασία, pag. 84. ver. 27.

Secundæ declinat. Datiuus pluralis, τὰς φαντασίας.
 Ἐξαπατῶσι) ἀπατάω, fallo, tertia pluralis, ἀπατάς,
 Crasis, ἀπατῶσι, Compositum ἔξαπατάω, ἔξαπατῶσι.

Τότῳ ἢ φυγήμια, ὁ χαρισμός ἀπό τῆ κόσμου πατρός.
 Κόσμος ἢ ἀναχώρησις, ὁ τὸ ἔξω αὐτῶ γονέων σωματικῶς,
 ἀλλά ἢ πρὸς τὸ σῶμα συμπαθείας τῶ ψυχῶ ἀπορρή-
 ξαι,

ξαι, ἢ γνέσθαι ἄπολιμ, ἀνοικου, ἀνίδιου, ἀφιλαίτερον, ἀπὴ
 μονα, ἀβιοι, ἀπράγμονα, ἀσιωάλλακτορ, ἀμαθῆ τῶν ἀνθρω
 πίνων διδαγμάτων, ἔτοιμοι ὑποδέξασθαι τῆ καρδία τὰς
 ἐκ τῆς θείας διδασκαλίας ἐπινομηνας διαῦπώσεις.

C L E N. Horum autem fuga vna, separatio à mundo vniuer-
 so. Mundi verò secessus, non extra ipsum fieri corpora-
 liter, sed cum corpore consensu animum abrumpere, &
 fieri extorrem, sine domo, carentem proprio, nescium
 sodalitatatis, inopem, sine facultatibus, vacantem negotiis,
 alienum à contractibus, rudem humanarum disciplina-
 rum, paratum admittere corde ex diuina doctrina inge-
 nitas informationes.

B V D. *Quarum rerum vna demum cautio est, si ab omni se mundo ab-
 dicauerit, qui hanc vitare molestiam instituerit. Est verò secessus
 à mundo, non extra mundum esse corpore, caterùm à consensu cor-
 poris mutuáq; affectione animum abrumpere, non ciuem esse, non
 domum possidere, non familiam, nihil proprium habere, non sode-
 litatis officia, non amicitia colere, pradia nulla, nullas facultates
 habere, negotiis vacare, iuris gentium contractus, humanásq; disci-
 plinas non nosse: ita se comparare, cor vt humanum aptum sit ad-
 mittere disciplinam ex diuinis monumentis informatam.*

Τῶν) Genitiuus pluralis Demonstratiui Neu-
 tri generis τοῦτο, Masculinum ἕτ, Fæmininum
 αὐτη, pag. 76. ver. 29.

Φυγή) φεύγω, fugio, secundus Aoristus ἔφυγον, Ver-
 bale nomen ἡ φυγή, fuga. vide supra, pag. 59, ver. 29.
 in φίλακί.

Μία)ς, vnus, pag. 11, ver. 30. Fæmininū μία, vna.
 Χωρισμός) χωρίζω, separo, Futurum χωρίσω, Pra-
 teritum ἔχωρικα, Passiuum κεχώρισμαι,
 Verbale ὁ χωρισμός, pag. 84, ver. 30.

Κόσμος) ὁ κόσμος, mundus Genitiuus τοῦ κόσμου.

Παντός) ὁ πᾶς, τοῦ παντός, quintæ declinationis,

Ἄναχω

Ἀναχώρησις) χωρέω, Futurum χωρήσω, Præteritum Ἀκτιuum κεχώρηκα, Passiuum κεχώρημαι, κεχώρησαι. Verbale χώρησις, pag. 84, ver. 27. Compositum ἀναχώρησις, secessus, ab ἀναχωρέω secedo.

Τὸ ἔξω αὐτῆς γενέσθ) Articulus τὸ afficit orationē quæ cōstat ex Infinitiuo, id nēpe extra mūdú esse.

Ἐξω αὐτῆς) Aduerbiu cum Genitiuo. quibusdam Latinorum Præpositionibus respondent Græcorum aduerbia.

Γενέσθαι) γίγνομαι, secundus Aoristus medius ἐγενόμην, pag. 107, ver. 10. Infinitiuus γενέσθαι, vt τυπέσθ) ab ἐτυπόμην.

Σωματικῶς) τὸ σῶμα, corpus, τὸ σῶματιος, inde Adiectiuum σωματικός, corporalis, Genitiuus pluralis τῶ σωματικῶν, à quo Aduerbiu σωματικῶς, migranteν in σ, pag. 80, ver. 5.

Πρὸς τὸ σῶμα συμπαθείας) scripsimus suprà pag. 14, versu 22. in voce δμοιότητη, cuiusmodi dictionibus addatur Præpositio πρὸς. Budæus vertit συμπάθειαν πρὸς τὸ σῶμα, corporis consensum & mutuam affectionem.

Συμπαθείας) πάσχω, patior, secundus Aorist. ἔπαθον à πῆθω, vnde Nomina ἀπαθής, δπαθής, &c. per α & θ. sic à Cōposito συμπάσχω, id est, condoleasco, & alienis incommodis afficio siue tangor, fit συμπάθής, qui eiusdem est affectus. vnde Substantiuū ἡ συμπάθηα, quasi dicas condolentia, naturalis ille consensus animi cum corpore.

Ἀπορρήξαι) ῥήγνυμι, frango, rumpo, Futurum ῥήξω, pag. 114, ver. 30. Aoristus pri. ἔρρηξα, Infinitiu. ῥήσαι, Compositum ἀπορρήξαι, abrumpere, ab ἀπορρήγνυμι
c per ge

per geminum ερ, pag. 114, ver. 21.

Ἀπολιμ)ή πόλις, ciuitas, vnde ἄπολις, extorris, qui ciuitate destituitur aut caret, qui non est ciuis.

Magnus hoc loco catalogus eorū quę fiunt per α, particulā priuatiuā, quæ quidē Budęus non eadē semper voce reddidit, licet compositionis ratio sit vna in omnibus: ideóq; vt in cæteris, ita & in istis iuuabimur copia, vt nobis obuia sint quæcunque scitè & commodè priuationem significant: deinde cōminiscamur apta verba, quibus negationem tribuamus, ἄπολιμ γονέαθ, vertit, non esse ciuem, ἄοικον non possidere domum, nō familiam: quę quidem multis aliis verbis & rectè verti possunt, ἄπολιμ γονέαθ, ciuitatem ignorare, ciuitate carere, ciuitate destitutum esse: & item alio & alio pacto, vtcunq; commodum erit negationem explicare.

Ἄοικον Quoties α præfigitur Vocalibus, solet interseri ν, ἄξιος, dignus, ἀνάξιθ, indignus. verum id non est perpetuum, vt ἄερθ, ἄυπνθ, ἄόραθ, ἄοκνθ, ἄωρθ, ἄωθ: sic ab οἶκθ, domus, adiectiuū formatur ἄοικθ, qui domo caret.

Ἀνίδιον)ιδιθ, proprius, priuatus: ἀνίδιθ, qui nihil habet propriū quod sibi peculiariter vendicet.

Ἀφιλέταυρον)έτᾱρος, sodalis, amicus, φιλέταυρθ, sodalium studio sus, & amicitiam colens, ἀφιλέταυρθ, qui sodalitatis & amicitie officia non colit.

Ἀκλήμονα)κλήομαι, acquirō, possideo. ἀκλήμων, inops, qui prædia non habet. Multa in μων deducuntur à Futuro vocis Ἀετιυα, μνάομαι, reminiscor. Futurum Ἀετιuum esset μνήσω, inde μνήμων, memor: sic à κτάομαι, Futurum Ἀετιuum κήσω, vnde si rece

si receptum esset, diceretur κτήμων, opulentus, qui multa possidet: hinc ἀκτήμων, qui possessionibus destitutus est, Genitiuus ἀκτήμονος, Accusatiuus τὸν ἀκτήμονα.

Ἄβιον) βίος, vita, victus, & facultates quibus vita sustinetur, quæq; ad usum vitæ pertinet: hinc ἄβιος, iis dicitur, qui iis rebus caret.

Ἀπράγμονα) πράγμα, res: capitur pro negotio & molestia, vt παρέχῃ πράγματι, facessere, negotium. hinc fit ἀπράγμων, qui nec aliis exhibet negotium nec ipse libeter negotiis inuoluitur, ἄπράγμωνος.

Ἀσωάλλακτον) ἀλλάττω, inde σωαλλάττω, contraho, paciscor, in eo contractus & cōuenta, tertia persona Præteriti Pass. σωήλλακτον, Verbale σωάλλακτον, pag. 84, ver. 30. vnde ἀσωάλλακτον, vt δουκάδεικτον ἀκατέχω, sup. pag. 57, versu 2.

Ἀμαθῆ) μαθάνω, discō, sec. Aoristus ἔμαθον ab in usitato μαθέω. hinc ἀμαθής, Genit. ἀμαθέος primæ Decl. Contract. ἄμαθία, crasis ἀμαθῆ, id est, rudē, nescium, indoctum. Crebrò verò Genit. habet ista Adiectiua, quæ fiunt ex particulis, α, εν, ους, quorū exempla sunt passim obuia.

Ἀνθρωπίνων) ἄνθρωπος, homo, ἀνθρώπινος, humanus.

Διδασμάτα) διδάσκω, à διδάχω facit Præteritum. Pass. διέδισμαι, Verbale τὸ διδάσμα, pag. 84, versu 26. τὸ διδάσκει ἢ διδάσκατος.

Ἐποδέξασθαι) δέχομαι, Futurum δέξομαι, Aorist. primus ἐδέξαμην, Infinitiuus δέξασθαι, Compositū Ἐποδέξασθαι.

Καρδία Darius à Nominatiuo ἡ καρδία secundæ Declinationis

Θείας) ὁ θεός, Deus, inde ὁ θεῖος, diuinus.

Διδασκαλίας) Genitiuus à Nominatiuo ἡ διδασκαλία à διδάσκαλος.

Ἐπινομιέας) γίνομαι, Participium γινόμενος, ἢ γινόμενή, τὰς γινομένας. Compositū Ἐπινομιέας ab ἐγγίνομαι, intus generor, innascor, quasi intus fio.

Διατύπωσις) à Nomine τύπος, fit verbum τυπώω, Futurum τυπώσω, Præt. Actiuum τετύπωκα, Passiuum τετύπωμα, τετύπωσαι, vnde Verbale ἡ τύποισις, pag. 84, ver. 27. αὐτῆς τυπώσεως, Accusatiuus pluralis τὰς τυπώσεις, crasis τυπώσεως, Compositum διατύπωσις, à verbo διατυπώω.

Ἐτοιμασία ἢ καρδίας, ἢ ἀπομάθῃσις τῶν πονηρῶν σιωνδεῖας προκατασχόντων ἀπὸ διδασκάλων.

CL EN. Præparatio verò cordis, obliuio ex praua cõsuetudine antè occupantium ipsũm doctrinarum.

BVD. Est autem huiusmodi cordis cõparatio, quum ea doctrina dediscuntur, quæ praua consuetudine sedem in ipso occupauerunt.

Ἐτοιμασία) ἐτοιμάζω, Futurum ἐτοιμάσω, Præteritum Actiuum ἠτοίμακα, Passiuū ἠτοίμασμαι, ἠτοίμασαι: vnde ἡ ἐτοιμασία Verbale.

Ἀπομάθῃσις) μαθαίνω, Tempora sumit à μαθέω, Futurum μαθήσω, Præteritum Actiuum μεμάθηκα, Passiuum μεμάθημαι, μεμάθησαι. vnde ἡ μάθῃσις: inde ἀπομάθῃσις, ab ἀπομαθαίνω.

Σιωνδεῖας) σιωνδεῖς, consuetus, ἢ σιωνδεῖα, consuetudo, αὐτῆς σιωνδεῖας, sup pag. 55, ver. 28. in ἀληθεία.

Προκατασχόντων) ἔχω, secundus Aoristus ἔσχον à verbo σχέω, pag. 110, versu 6. Participium σχόντων, σχόντων, τῶν σχόντων. Compositum autem προκατασχόντων à κατέχω: inde προκατασχόντων à προκατέχω, id est, prius

prius occuro. Præpositio *πρὸ* in Compositis quandoque præcedens tempus indicat, ut apud Latinos præ in verbo præuerto & consimilibus.

Οὔτε γὰρ ἐν κηρῷ γράψαι δυνατὸν, μὴ καταλείψαντα τὰς ἀκαποικμένους χαρακτῆρας, ὅτε ψυχῆ λόγματα θεῶν παραθέσθαι, μὴ τὰς οὐκ ἔδους προλήψεις αὐτῆς ἐξελόντα.

Neque enim in cera scribere possibile, non delentem infitos characteres, neque animæ placita diuina accommodare, non ex consuetudine anticipatas opiniones ex ea eximentem. CLEN.

Nam neq; in tabulâ cerei scribere possit, nisi prius literas induxeris, quæ antè scriptæ fuerunt, neq; animæ prius diuina placita accommodari, quàm anticipatas opiniones ab ea exemerit. BVD.

Κηρῷ) Dativus à Nominatiuo ὁ κηρὸς cera, tertix Declinationis.

Γράψαι) γράφω, scribo, Aoristus primus ἔγραψα, Infinitivus γράψαι.

Δυνατὸν) δύναμαι, possum, verbum Deponēs secundæ Coniugationis in μι, ut ἴσασμαι. finge vocem Activam δύνωμι, Futurum δυνήσω, Præteritū Activum δεδύωκα, Passivum δεδύαμαι per α. quia semper penultima Præteriti Passivi verborum in μι est brevis, pag. 47. ver. 26. tertia persona δεδύα), Verbale ὁ δυνατὸς, ἡ δυνατὴ, τὸ δυνατὸν, possibilis, possibile.

Καταλείψαντα) λείπω, & inde καταλείνω, deleo. Futurum λείπω, Aoristus primus ἔλενα, Participiū λείπων, λείπωντι, τὸν λείπωντα, καταλείπωντα. Posuit Budæus hoc loco verbum Inducere, cuius usus est propriè, quum de opere tectorio sit sermo: & probolere capitur. Suetonius, Amplissimis verbis collatum in integrum restituit, inducto priori de-

creto. Et alio loco, Multa & deleta & inducta, & superscripta inerant. Siquidem illito chartis attramēto, tanquam delentur quæ prius scripta fuerāt. Vide Commentar. Budæi in verbo ἔμπλάττω. Cæterùm μὴ καταλείψαι τὰς χαρακτῆρας, vertit, Nisi prius literas induxeris. Nam Participia significationis præteritæ quæ nō sint Latinis à verbo Ἀκτιuo, necesse est ut utamur verbo Præteriti tēporis, nisi prius induxeris, vel, vbi non induxeris: aut capiamus Participiū Præteriti Passiui, & orationem Ἀκτιuam commutemus in Passiuam, κατὰλείψαι τὰ τὰς χαρακτῆρας, inductis literis, siue deletis characteribus.

Ἐναποκειμένος) κῆμαι, iaceo : pagina 101, ver. 27. Compositum ἀπόκειμαι, hinc ἐναπόκειμαι, Participiū ὁ ἐναποκείμελος.

Χαρακτῆρας) χαρατῶ, sculpo, imprimo, tertia persona Præteriti Passiui κεχάρακτο : vnde ὁ χαρακτῆρ Verbale, pag. 84, ver. 30.

Δόγματα) τὸ δόγμα, Verbale à δόκω, aut potius inusitato themate δόκω, Præteritum Passiuum λέδογμαi: hinc δόγμα, pag. 84, ver. 26.

Παραδέσθαι) διέσθαι secundus Aoristus medius Infinitiuus à τίθειμαι, pag. 64, ver. 7, παρατίθειμαι, παραδέσθαι.

Ἔδης) τὸ ἔδω, ἔδει, Crasis ἔδης, ut τέχης.

Προλήψις) λαμβάνω, Futurum λήψω à λήβω, Præteritum Ἀκτιuum λέληφα, Passiuum λέλημμαι, λέληψαι, Verbale ἡ λήψις, pag. 84, ver. 27. τῆ λήψεως, Accusatiuus Pluralis, τὰς λήψεις, λήψεις per Crasin : sic πρὸ λήψις, τὰς πρὸ λήψεις, Crasis πρὸ λήψις, à Composito

posito προλαμβάνω.

Ἐξελόν(α) ἐξαίρω, eximo, simplex αἶρω, secundus Aoristus capitur ab ἔλω, & est εἶλον, Participium ἔλωμ, ἐλόνη(σ), Compositum ἐξελώμ, ἐξελόνη(σ), Accusatiuus τὸν ἐξελόνη(α).

Πρὸς δὴ τ(στο) μέγιστον ὄφελ(σ) ἡμῶν ἢ ἐρημία παρέχε(σ), κατευναῖστα ἡμῶν τὰ πάθη, καὶ σχολῶν διδύστα (σ) λόγῳ, παντελῶς αὐτὰ τῆς ψυχῆς ὀλίμεῖν.

Ad verò hoc maximam vtilitatem nobis solitudo præbet, consopiens nostras perturbationes, & otium dans rationi, omnino ipsas ex anima elidendi. C L E N.

Ad id autem assequendum solitudo grande operæpretium adfert, utpote qua perturbationes animi consopire solita sit, spatiūque deinde indulgere, ut ratiocinationis ipsas stirpitus ex anima elidendi. B V D.

Πρὸς δὴ τ(στο) ad id autem: dictionem Assequendum explicandi gratia posuit, quomodo solet Cicero usurpare Prepositionem Ad, ut commodum subaudiatur Gerundium.

Μέγιστον) Superlativus à μέγας, pag. 84, ver. 3.

Ὄφελ(σ) vtilitas, nomen Neutrum, ut τείχ(σ).

Κατευναῖσ(α) δύνη, cubile, δυνάξω, sopio, Compositum κατευναῖξω, Participiū κατευναῖξωμ, ἢ κατευναῖστα, utpote quæ consopire solita sit. Sæpius Imperfectum reddunt per Solet aut Consuevit.

Διδύστα) Participium præsens Fæmininum à δίδωμι, pag. 68, ver. 26.

Ἐλίμεῖν) τέμνω, secundus Aoristus ἔτεμον, pag. 115, ver. 31. Infinitivus τεμεῖν: sic ὀλίμενω, ὀλίμεῖν.

Ὡς καὶ τὰ θνητὰ δικάζονται εἰς τὴν κατὰ ψυχθέν(α), ὧς τὼς ἐπιθυμίας, καὶ ὄργαι, καὶ φόβοι, καὶ λύπαι, τὰ ἰοβόλα τῆς ψυχῆς κακὰ, κατευνασθέν(α) διὰ τῆς ἡσυχίας, καὶ μὴ ἐξαγρια-

νόμῳ (ᾧ) συνεχῆ ἐρεθισμῶ, ἀκαταγωνιστότερα τῆ δυνάμει τῆ λόγῳ γίνε).

C L E N. Vt enim ferae faciles superatu sunt permulsa, sic concupiscentia, & ira, & pauores, & moerores, venefica animae mala, consopita per quietem, & non exasperata assiduo irritamento, superabilia vi rationis fiunt.

B V D. Vt autem fera bestia blanda manu permulsa, leni certamine superantur: ita libidines, pauores, moerores, animae venefica mala, consuetudine consopita, nec perpetuo irritamento efferata, eluctabilia deinde vi rationis fiunt.

Ἐκαταγωνισ(α) ἀγωνίζομαι, tertia persona praeteriti ἠγωνισαι, Verbale ἀγωνισ(ο)ς: pag. 84, ver. 30. Compositum καταγωνισ(ο)ς, superabilis, ἀκαταγωνίζομαι, vinco, supero, ἀκαταγωνισ(ο)ς, qui facile vincitur. Nam ἐν in compositis significat facile, proclive, pronū, bonum. vide sup. pag. 57, ver. 5, in δυσκάδειτοι.

Ἔσι) verbū Singulare iungitur Nomina. plurali Neut. generis θηρία more Attico, pag. 121, ver. 22.

Καταψηχθέν(α) ψήχω, Futurum ψήξω, Praeteritum ἔψηχα, Passiuum ἔψημαι, ἔψηξαι, ἔψηκ(ε), Aoristus primus ἐψηχθην, Participiū ὀψηχθεὶς, τὸ ψηχθῆν, τῆ ψηχθέντος. Plurale τὰ ψηχθέντα, Compositum καταψηχθέντα, ἀκαταψήχω.

ὄργαι) ira. Non hoc est in Budæi versione, nec eodem ordine recenset ut habent Græca: verum scribarum & typographorum incuria, multa in huiusmodi & omittere solet, & confundere.

Ἰοβόλα) ἰός, venenum, ἰοβόλος, venenosus, quasi venena iaculans: ἀ βάλλω, iacio. & monuimus in voce συμβόλαια, sup. pagin. 60, vers. 25. verbalia verbi βάλλω efferri per ο, ἰοβόλος, ut ἀκνέβλος, procul iaculans, Apollinis epitheton.

Κατα

Κατευνασθέντα) ἐυνάζω, Futurū ἐυνάσω, Præteritum αἰτιυῦ ἐύνακα, Passiuū ἐυνασμαι, ἐυνασαι, ἐυνασαι, Aoristus primus ἐυνάσθην, pag. 35, ver. 13. Participium ἐυνασθῆς, τὸ ἐυνασθῆν, τὸ ἐυνασθέντος, Plurale τὰ ἐυνασθέντα, Compositū κατευνασθέντα, ἀκατευνάζω, Sopio.

Ἐξαγριαινόμην) ἄγριος, ferox, agrestis : inde ἀγριαίνω, ἀγριαίνομαι, Participium ἀγριαινόμενος, Compositum ἔξαγριαίνομαι, ἔξαγριαινόμενος, Neutrum plurale ἔξαγριαινόμην, afferata: tamen est præsentis temporis: vide de hoc supra pag. 53, ver. 14.

Συωχῆ) ὁ συωχῆς, primæ declinationis Contratorum, τὸ συωχέω, τὸ συωχέω, Crasis συωχῆ.

Ἐρεθισμῶ) ὁ ἐρεθισμός, Verbale ab ἐρεθίζω, factum à prima persona Præteriti passiuī, pag. 84, ver. 25.

Εὐκαταγωνισότερα) Cōparatiuus ab εὐκαταγωνίζομαι.

Διωάμει) ἡ διωάμεις, primæ Declinationis Contratorum ἀλ διωάμεως, τὴ διωάμει, Crasis διωάμει.

Γίνεται) tertia persona à γίνομαι, fio. Est rursum verbum singulare cum Nominatiuo plurali ἰσοβάκα κακά, pag. 121, ver. 22.

Ἐς ω τοίνυν τὸ χεῖρον τοῖς τοις, οἷόν περ ἔστι καὶ τὸ ἡμέτερον, ἐπιμιξίας ἀνθρώπων ἀπηλλαγμένον, ὡς μὴ ἔπὸ μνηστῆρος τὸ ἔξωθεν τὸ συωχῆς ἀσκήσεως διακόπτεται ἄσκησις ἕνεσθείας τὴν ψυχὴν φέρει τοῖς θεοῖς διανοήμασι.

Sit igitur locus talis, qualis est & noster, congressu hominum liber, vt ne à nullo externorum assiduitas meditationis interpelletur : meditatio autem pietatis animam nutrit diuinis cogitationibus. CLEN.

Esto igitur locus aliquis huiuscemodi, qualis hic noster, ita ab hominum congressu liber, vt à nullo extraneorum irruptente assidua interpelletur meditatio: pietati enim meditatio animam diuinis cogitationibus alit. BYD.

ε ς Ἐς ω)

Ἐστω) Imperatiuus ab ἐμὶ, sum, pag. 98, ver. 18.

Οἶόν περ ἔστι) περ adiectio est syllabica, ὄσπερ ῥῶς, sic οἶόν περ pro οἶον. ἔστι accentū remittit vt Encliticū.

Καὶ τὸ ἡμέτερον) ἢ multis locis tanquā abundat.

Ἐπιμιξίας) μίγνυμι, misceo, Fut. μίξω à μίγω, Præterit. Actiuum μέμιχα, Pass. μέμιγμα, μέμιξα: sic ab ἐπιμίγνυμι, id est, commercium habeo, fit ἐπιμέμιξα: vnde nomen Verbale ἐπιμιξία, commercium, pag. 84, ver. 27.

Ἀππλλαγμῶν) ἀλλάττω, Futurum ἀλλάξω, Præteritum Actiuum ἤλλαχα, Passiuum ἤλλαγμα, Participium ἤλλαγματός, Compositum ἀππλλαγμῶν, ab ἀπαλλάττομαι, discedo, liber sum. regit hoc verbum Genitiuum ἐπιμιξίας.

Ὡς) Infinitiuo iungitur: id quod imitatur Horatius, Vt melius quicquid erit pati, pro, vt patiaris.

Μὴ ἐπὶ μνησῶν) Attici geminata gaudent negatione: vide Commentarios Budæi, μνησῶν Genitiuus à μνησῶν. pag. 13, ver. 1.

Τῶν ἐξωθεν) ὁ ἐξωθεν, externus. Aduerbiū aduēru Articulorū tanquam Adiectiuū est, pag. 125, ver. 12.

Τὸ σιωχῆς τ᾽ ἀσκήσεως) assiduū meditationis, id est, assiduitatē. Nusquā non obuia sunt adiectiua Neutra. Substantiuè capta, ὁ ἢ ἡ σιωχῆς, τὸ σιωχῆς.

Ἀσκήσεως) Genitiuus à Nominatiuo ἡ ἀσκησις, secundæ Declinationis Contractorum. Est verbale ab ἀσκέω, Futurum, ἀσκήσω, Præteritum Actiuum ἤσκηκα, Passiuum ἤσκημαι, ἤσκησαι: hinc ἡ ἀσκησις, pag. 84, ver. 27.

Διακόπη(εσθαί) κόπη, διακόπη, διακόπη(εσθαί), interturbor, interpellor, Infinitiuus διακόπη(εσθαί).

Εὐσεβ

Εὐσεβείας) Genitiuus à Nominatiuo ἢ εὐσεβεία, ab Adiectiuiο εὐσεβής.

Τρέφει) τρέφω, τρέφεις, τρέφει, nutrio, alo.

Διανοήμασι) Datiuus Pluralis à διανόημα, supra pagina 23, versu 2.

Τί ἔρ μακαριώτερον τῶ τῶν ἀγγέλων χορείαν ὃν γῆ μι-
μῆσθαι, εἰδὼ μὲν ἀρχομένης ἡμέρας εἰς δίχως ὀρμῶντα,
ἢ ὕμνοις καὶ ὠδαῖς γεραίρειν τὸν κτίσαντα, εἶτα ἡλίας κα-
θαρῶς διαλάμψαι ὅ ἐπ' ἔργα τραπεζοῦ, πανταχῶς
αὐτῷ τ' δίχως συμπάρσους, ἢ τοῖς ὕμνοις ὡσπερ ἄλατι
παραρτύειν τὰς ἐργασίας; τὸ γὰρ ἡλαρὸν καὶ ἀλυποῦν τ' ψυ-
χῆς κατάστημα, αἰτ' ὕμνων παρηγορία χαρίζον).

Quid igitur beatius Angelorum concentum in terra C L E N.
imitari? statim quidem incipiente die in preces exurgentem, & hymnis, & canticis venerari Creatorem? deinde Sole purè resplendente, ad opera conuersum, vbique ipsi precatione præsentem, & hymnis tanquam sale condire actiones? Nam hilarem & alacrem animæ statum hymnorum cohortationes largiuntur.

Ecquid igitur beatius, quàm hominem in terra concentum B V D.
Angelorum imitari? ineunte statim die in orationes ire, in hymnis & canticis Creatorem venerari? exinde Sole iam dilucescente conuerti ad opera, nusquam sine oratione? deniq; canticum tanquam sale condire actiones? Siqui enim hilarem alacremq; animam æqualitatem hymnica cohortamenta conferunt.

Μακαριώτερον) Comparatiuus à μακάρι.

Ἀγγέλων χορεία) ὁ ἀγγελῶν tertiæ Declinationis, ἢ χορεία secunda.

Μιμῆσθαι) μιμέομαι primæ Coniugationis Circū flexorū. Infinitiuus μιμέεσθαι, Crasis μιμῆσθαι. Est autem hoc loco Infinitiuus cū casu, sumptus loco nominis Genitiui casus, qui pēdeat à Cōparatiuo, ideoq;

ideóq; adest Articulus afficiens hanc orationē μι-
 μιᾶσθ τῶν ἀγγέλων χορείαν, hoc modo, τί μακαριώτε-
 ρον ἢ μιμιᾶσθ τῶν ἀγγέλων χορείαν; quid beatius ipso
 imitari Angelorum concentum? quid beatius hac
 re, nempe imitari, &c. aut, quid beatius quàm imi-
 tari Angelorum concentum?

Ἀρχομένης ἡμέρας) tempus ponitur in Genit. ἀρ-
 χομαι, incipio, participium ἀρχόμενος, ἡ ἀρχομένη, ἡ
 ἀρχομένης.

Ἐἰς εὐχάς) in preces, ἡ εὐχή, Secūde decl. τὰς εὐχάς.

Ὀρμῶντα) ὀρμάω. Particip. ὀρμάων. Crafis ὀρμῶν, τῶ
 ὀρμῶντος, τὸν ὀρμῶντα, cuius verbi significatum vi-
 de in ὀρμῶντινα, sup. pag. 18, ver. 18. Interpres Infini-
 titiuo reddidit Ire, quum potuisset relinquere par-
 ticipium, & dicere euntem.

Ὑμνοῖς ἢ ὠδᾶῖς γεραίρην) ὁ ὕμνος, Tertia declinat.
 Dativus pluralis τοῖς ὕμνοῖς. ἢ ὠδῆ Secunde declina-
 tionis, Dativus pluralis ταῖς ὠδᾶῖς.

Γεραίρην) Infinitivus à γεραίρω.

Κτίσαντα) κτίζω, creō. Fut. κτίσω, Aoristus pri-
 mus ἐκτίσα. Participium ὁ κτίσας, τῶ κτίσαντος, τὸν
 κτίσαντα, eum qui creavit. de hoc vide sup. pag. 14,
 in fine, in τὸς τεκόντας.

Καθαρῶς) ὁ καθαρὸς, purus ἢ καθαρῶν, & conuerso
 i in σ, fit Aduerbiū καθαρῶς, purè, pag. 80, ver. 5.

Διαλάμψασθ) λάμπω, Futurum λάμψω. Aori-
 stus primus ἔλαμψα, Participium ὁ λάμπας τῶ λάμ-
 ψαστος, Compositum διαλάμψασθ, à διαλάμπω.
 Cæterum Genitiui Græcis absolutè ponuntur pa-
 gina 121, ver. 25.

Ἐπ' ἔργα) Apostrophos est ἐπὶ ἔργα, pag. 5, ver. 17.

Τραπίμε

Τραπόμνον) ζέπω, Aoristus secundus ἔτραπον,
Medius ἔτραπόμην, Participium ζαπόμην.

Συμπαρέσσις) ἐμί, sum, Participium ὦν, ἔσα, ὄν,
Compositū παρῶν, ἢ παρῆ(α, τ' παρέσσης: deinde ad-
ditur & altera Præpositio, σὺν, συμπάρῆσα, συμπα-
ρέσσης. Verba verò ipsa sunt πάρεμι, & συμπάρεμι.

Ἄλαϊ) τὸ ἄλας, sal, τῆ ἄλαϊ, ἄλατι.

Παραρῖν) ἀρτύω, παραρῖνω, condio. Sæpe quidē
Præpositio nihil addit significationi simplicis: ta-
men παρὰ sic multis locis accipitur, ut significet
obiter quid fieri, & dum aliud agimus, παραρῖν
τάς ἐργασίας τοῖς ὕμνοις, quasi dicat, dum opus faci-
mus, obiter hymnos decantare.

Ἐργασίας) ἐργάζομαι, Præteritum ἔργασμαι, ἔργασ-
σαι: vnde Verbale ἡ ἐργασία, pag. 84, ver. 27. Secun-
dæ declinationis. Accusatiuus pluralis, ἐργασίας.

Ἄλυπος) λύπη, dolor: inde Adiectiuum ἄλυπος,
dolore carens, sine tristitia, iucundus.

Κατάσθημα) statum, habitum, Verbaτὴ ἀ καθίστημι,
id est, constituo, pag. 84, ver. 23. quod etiam signi-
ficat componere, pacatum & tranquillū reddere.
vnde Interpres κατάσθημα vertit æquabilitatem.
Simplex est ἵστημι, Futurum, στήσω, Præteritum acti-
uum ἔστακα, pro ἔστηκα, Pass. ἔσταμαι. Verbale στήμα, sic
à composito καθίστημι, fit κατάσθημα per η, quasi de-
duceretur non à Præterito passiuo Verbi in μι, sed
Verbi circumflexi, στάω, Futurum στήσω, Præteritum
actiuū ἔστηκα, Pass. ἔστημαι: vnde τὸ στήμα. sic à κατὰ-
στάω, fit κατάσθημα. de istiusmodi vide notata in In-
stitutionibus, pag. 110, in verbo ἔχω, ver. 14.

Παρηγορεῖται) ἀγορὰ, concio, locus ipse, & ipsa ora-
tio.

tio. Quæ hinc deducuntur mutant α in κ , καθήγορία, ἀλληγορία, προσωγορία: sic παρηγορία, Plurale αἱ παρηγορίαι.

Χαρίζον) tertia pluralis, à verbo χαρίζομαι.

Ήσυχία ἔν ἀρχῇ καθάρσεως τῆ ψυχῆ, μήτε γλώττης λαλῶσης τὰ ἔ ἀνθρώπων, μήτε ὀφθαλμῶν δίχροιας σωματίων καὶ σσμεβρίας περισκοπήτων, μήτε ἀκοῆς ἔ τὸς νοῦ τῆς ψυχῆς ὀκλύσεως, ἔν ἀκροάσει μελῶν πρὸς ἡδονὴν πεποιημένων, μήτε ῥήμασιπ δίτραπέλων καὶ γελοιασῶν ἀνθρώπων ὁ μάλις αλύειν τῆς ψυχῆς τὸν τόνον πέφυκε.

CLEN. Quies ergo principium expiationis anime, neque lingua loquente res hominum, neq; oculis niditos colores corporum & proportiones circumspicientibus, neque auditu vigorem animi dissolvente, in auscultatione carminum ad voluptatem factorum, neque verbis scurrilium & ridiculorum hominum: quod maximè frangere animi intentionem natum est.

BVD. Quietus igitur status anima expiationis auspiciatus est, quum nec lingua loquitur qua ad homines pertinent, nec oculi colorum nitores circumspiciunt in corporibus, nec concinnè accommodatas membrorum proportiones: quum nec aures anima intentionem elanguescere faciunt, auscultandi ipse modulamenti distenta, ad voluptatem ciendam accommodatis, nec facietorum hominum ridiculis aut scurrilibus dictis: qua res maximè comparata est frangenda anime intentioni.

Ἀρχῇ) principium, & origo: nam Verbum ἀρχαίων etiam significat originem esse & autorem.

Καθάρσεως) ἢ κάθαρσις, Verbale à secunda persona Præteriti passivi κεικάθαρσαι, pag. 87, ver. 27, à καθάρω, purgo.

Λαλῶσης) λαλέω, loquor, Participium λαλῶν, ἢ λαλῶσα.

Τὰ ἔ ἀνθρώπων) res hominū, aut ea quæ ad homines

mines pertinet. In articulo enim neutro, dum iungitur Genitiuo, subaudiendum est id quod maxime conuenit, τὰ τῶν φίλων κοινὰ, res amicorum sunt communes, aut bona amicorū, siue facultates eorum, & quæcunque ad ipsos pertinent.

Εὐχροίας) χροιά, color, εὐχροια, bonus color, Secundæ declinationis.

Σωμάτων) τὸ σῶμα, τὸ σῶμα, τῶν σωμάτων.

Συμμετρίας) μέτρον, mensura, modus, mediocritas, inde ἡ συμμετρία, Secundæ declinationis, Symmetria, proportio.

Πειροκόντων) σκοπέω, Participium σκοπέων, τὸ σκοπέοντος, Crasis σκοπῶντος, τῶν σκοπῶντων: inde πειροκόντων, à πειροσκοπέω.

Ἄκοῆς) ἰκθῶ, audio, secundus Aoristus esset ἡκούσ: inde nomē Verbale, ἡ ἀκοή, τῆ ἀκοῆς, per o penultimā.

Τόνου) τείνω, tendo, inde ὁ τόνος, tonus, contentio, vigor.

Ἐκλύσεως) λύω, δαλύω, Partic. δαλύων, ἡ δαλύσασα, ἢ δαλυέσεως. est autem δαλύω, dissoluo, & viribus destituo, pro quo interpres, facio elanguescere.

Ἀκροάσει) ἀκροάομαι, audio, Verbale, ἡ ἀκροάσις, factum à secunda persona Præteriti passiuī, pag. 84, ver. 27, τῆ ἀκροάσεως, Secundæ declinationis contractorum, Dativus, τῇ ἀκροάσει, Crasis ἀκροάσει.

Μελῶν) τὸ μέλος, carmen, canticum, τὸ μέλος, τῶν μελέων, Crasis μελῶν, Primæ declinationis contractorum.

Πεποιημένων) ἀ ποιέω, facio, Passiuum, ποιέομαι, Præteritum, πεποίημαι, Participium πεποιημένον.

Ῥήμασι) ῥάω, inusitatum verbū, id est, dico, Fut. ῥήσω.

ῥήσω, Præteritum Actiuum ἔρρηκα, Passiuū, ἔρρημαι
Verbale, τὸ ῥήμα, ἔρρημαι, ἔρρημαι, Datiuus plu-
ralis τοῖς ῥήμασι. additur ν, ob vocalem sequentem,
ῥήμασιν σύτραπέλων, pag. 22, ver. 20.

ἔντραπέλων) ἔπεω, verito: inde ἔραπελός, mutabilis
per α, pag. 26, ver. 21. siquidem secundus Aoristus
effertur per illam vocalē, ἔτραπον, hinc ἔντραπέλος,
comis, facetus: quam vocē Basiliius in malam par-
tem accipit, sequutus Apostolum Paulū in Episto-
la ad Ephesios capite quinto, vbi sumit ἔντραπέλιον
pro scurrilitate, quæ Christianos non deceat.

Γελοιασῶν) γελοιάζω, risum moueo, tertia persona
Præteriti pass. γελοιάσαι, Verbale γελοιασῆς, pag.
84, ver. 30. τῆ γελοιασῆς, primæ Declinat. Genitiuus
pluralis, τῆ γελοιασῶν.

ὀ) quod, siue quæ res, nempe scurrilia dicta, est
articulus subiunctiuus neutri generis.

Μάλιστα) maximè, Superlatiuus aduerbialis.

λύειν) λύω, soluo, Infinitiuus λύειν, soluere.

πέφυκε) φύω, Futurum, φύσω, Præteritum πέφυκα,
πέφυκας, πέφυκε, id est, natura comparatū est, siue
natum est, quemadmodum dixit Ouidius, At ru-
bus & sentes tantummodò lædere natæ: id est, quæ
ex naturæ pronitate & aptitudine solent lædere.

Νῆς μὲν γὰρ μὴ σκεδαννύμενον ἐπὶ τὰ ἔξω, μηδ' ἐπὶ
τῷ αἰσθητικῷ ἐπὶ τὸν κόσμον διαχεόμενος, ἐπάσσει μὲν
πρὸς αὐτὸν δι' αὐτῆς ἢ πρὸς τινὲς θεῶν ἔννοιαν ἀναβαίνει.

CL EN. Mens quidem enim non dispersa ad externa, neque à
sensoriis in mundum diffusa, redit quidem ad seipsam:
per seipsam verò ad Dei notionem ascendit.

BVD. Quippe mens nec extorsus dissipata, nec in mundum per sen-
soria

foria diffusa, ad sese ipsa redit, μόχque suo pte nutu ad Deionem enadit.

Μὲν ἤ) vertes aptissimè, siquidem nos ruditati consules, diximus, quidem enim.

Σκεδανύμεν(ϙ) Participium à σκεδάννυμαι.

Ἐπὶ τὰ ἔξω) ad ea quæ foris sunt: est Articulus iunctus Aduerbio, vt τὰ ἄνω, τὰ κάτω, sup. pagina 51, in fine.

Αἰσθητήριον) αἰσθάνομαι, sentio, τέpora capit ab αἰσθέομαι, pag. 104. versu 18. finge vocem actiuam αἰσθέω, Futurum αἰσθήσω, Præteritū actiuū, ἤσθηκα, Passi. ἤσθημαι, ἤσθησαι, ἤσθη). vnde ablato incremento, hoc est redeunte η in αι, & vltimā vertendo in τέρον, fit nomen Verbale, pag. 84. vers. 30. τὸ αἰσθητήριον, sensorium & sedes sensuum.

Διαχεόμεν(ϙ) Participium à διαχέομαι, à διαχέω, à χέω.

Ἐπάνεσι) εἶμι, εἶς, εἶσι, eo, is, it, pag. 99, ver. 17. ἀνεμι Compositum: deinde ἐπάνημι, ἐπάνεις, ἐπάνησι, duæ sunt Præpositiones, ἐπὶ & ἀνά.

Δι' ἐαυτῆ) Διὰ ἐαυτῆ, Apostrophos est.

Ἐννοια) νοέω, intelligo, νό(ϙ), mens. Hinc multa fiunt substantiua præsidio Præpositionum, quorum omnium penultima est diphthongus, ἢ ἐπίνοια, πρόνοια, ὑπόνοια: sic ἔννοια, notio, ab ὀνοέω, confidero, intelligo.

Ἀναβαίνει) βάνω, eo, vado, ἀναβαίνω, ascēdo, euado.

Κατένω(ϙ) κάλλει περιλαμπόμενός τε κῆ ἔλλαμπόμεν(ϙ) καὶ αὐτῆς φύσεως λήθην λαμβάνει, μήτε πρὸς τροφῆς φρονίδια, μήτε πρὸς περιβολαίωμ μέριμνα, πλὴν ψυχῆ καθελκόμεν(ϙ).

f Et illo,

ΕΙΕΝ. Et illo decore circumlustratq; & illustrata, etiã ipsius naturæ obliuionem capit, neq; ad cibi curam, neque ad vestimentorum sollicitudinem animum detrahens.

ΒΥΔ. Quo fit ut illo decore illustratus vndiq; intellectus, atq; supernè illuminatus, natura quoq; ipsius obliuione capiat, nec ad cibum iam curam demittat animam, nec ad amictus anxietatem.

Κακείνω) Crasis pro καὶ οὐκείνω, pag. 98, ver. 3.

Κάλλα) Crasis è Dativio κάλλει, Nominatiuus, τὸ κάλλος, ἢ κάλλιος, primæ declinationis cōtractorū.

Πειλαμπόμηνός τε ἢ ἐλαμπόμεν) Harum particularū est ordo, ut τε præcedat, ἢ sequatur: apud Latinos autè in prosa Coniunctio Que secundum obtinet locum: at in carmine Græcorū mōte Que præcedere potest: -Μολέq; & mōtes in super altos Imposuit, regémq; dedit. Est autem particula τε ex Encliticis, & accentum remittit, pag. 121, ver. 1.

Πειλαμπόμην) Participium à πειλάμποιμαι, à πειλάμπω, id est, vndiq; illustro, splendore & lumine circumfundo & collustro. Simplex est λάμπα.

Ἐλαμπόμεν) Participium ab ἐλάμποιμαι, id est, diuinitus doceor & illuminor, à Πραροσί. ἐρ & λάμποιμαι: sed migrat v in λ, propter λ sequens pag. 115, ver. 21. in συρρέι-νναδγ.

Φύσεως) φύω, secunda persona Præteriti passiuī, πέφυσαι: vnde Verbale ἢ φύσις. pag. 84, ver. 27. τὸ φύσις, Secundæ declinationis cōtractorum.

Λήθω) ἢ λήθη, Secūde declinatiōis. obliuio, lethe. à λήθω, lateo, pro quo tamen vsurpatū est λαντάνω.

Λαμβάνει) accipit, à λαμβάνω.

Τροφής) τρέφω, nutrio, ἢ τροφή, esca, cibus, Secundæ declinationis.

Περί

Περίβλαϊον)βάλλω:inde περιβάλλω,induo, περι-
 βολή, vestis, τὸ περιβάλλαιον, idem, Tertia declinatio-
 nis, de hoc vide sup. pag. 60, ver. 26. in συμβόλαια.

Μέριμνα) Accusatiuus est ab ἡ μέριμνα, Secunda
 declinationis.

Καθελκόμενος) ἔλκω, traho, καθέλκω, deorsum traho,
 à κτλ Propositione Pass. καθέλκομαι, Participium
 καθελκόμενος, ἐστὶ; Passiuorum more dictū, καθελ-
 κόμενος τὴν ψυχὴν, detractus animā, per Synecdo-
 chen, id est, habens animam detractam, ut fractus
 membra, pag. 124, ver. 8. aut Verbum passiuum ca-
 pitur Actiuè καθελκόμενος, detrahēs & demittens,
 id quod Atticis creberrimum est.

Ἀλλὰ σχολῶν ἀπὸ τῆ γνῖνωφ φροντίζωφ ἄνωφ, τὴν πᾶσαφ
 αὐτῆσφ ἀσπιδὴν ἐπὶ τὴν κτῆσιν τῶν αἰωνίωφ ἀγαθῶφ μετ᾿ αἰτίη-
 σι, πῶς μὲν κατ᾿ ὀρθῶδ᾿ ἑαυτῶν ἢ σωφροσύνη καὶ ἡ ἀνδρεία,
 πῶς ἢ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ φρόνησις, καὶ αἱ λοιπαὶ ἀρεταί, ὅσαι
 ταῖς γυνικαῖς ταύταις ἐπιθαιρῶμεθα, κατ᾿ ἰκόντως ἑκα-
 στα ἐπιτελεῖν τῶν κτλ τῆ βίωφ ἐπιβάλλασι (ω) ἀσπιδάφ.

Sed otium à terrenis curis agens, omne suum studium **C L E N.**
 ad acquisitionem æternorum bonorum traducit, quomo-
 do quidem rectè præstetur ipsi temperantia & fortitudo:
 quomodo verò iustitia & prudentia, & reliquæ virtutes,
 quotquot sub generales has distributæ, decenter singula
 exequi in vita admonent studiosum.

Quippe qui à terrenarum rerum cura immunus & feriatas, **B V D.**
 omne suum studium ad ea bona traducat, quæ magno certamine
 quaruntur: id enim assequi conatur, quo numeros omnes fortitudi-
 nis temperantiæq; impleat, quo iustitiam, prudentiam, ceterasq;
 virtutes absolute excolat, aliasq; insuper, quæ sub hac genera di-
 stributa, vitæ studiosum cōmonefaciunt, ut cuncta officiose exe-
 quatur, ad vitam rectè atq; ordine instituentium.

Γήινωρ) γῆ, terra, ὁ γῆϊν⊕, terrenus.

Ἄγωρ) Participium ab ἄγω: at ἄγωρ, Nomen, id est, certamen.

Πᾶσαρ) ὁ πᾶς, ἡ πᾶσα, Accusat. τὴν πᾶσαρ,

Κτήσιρ) κτάομαι, acquiro, Futurū κτήσομαι, Præteritum κέκτιμαι, κέκτησθαι, Verbale ἡκτῆσις; pag. 84. vers. 27. secundæ Declinat. Contractorum.

Αἰωνίωρ ἀγαθῶρ) hanc lectionem sequuti, vertimus Aeternorum bonorum. Budæus Aldino vsus exemplari, ἀγωνίωρ ἀγαθῶρ interpretatus est, Bona quæ magno certamine quærentur. ab ἄγωρ, id est, certamen, fit ἀγωνί⊕, quasi dicas, in certamine positus, & de quo certatur.

Μετατίθησι) τίθημι, τίθης, τίθησι, pag. 60, vers. 22.

Compositum μετατίθημι, muto, trāsfero, traduco,

Κατορθωθῆ(ὀρθός, rectus, ὀρθώω, dirigo, erigo. Sunt verò plurima Verba tertiæ Coniugationis, Circumflexorum, quæ formantur à Nominibus in os, Δίκαι⊕, Δικαίω: κακός, κακώ: ἄργυρ⊕, ἄργυρῶ, &c. sic ὀρθός, ὀρθώω: vnde κατορθώω, Futurum ὀρθώσω, Præterit. Actiuum ὀρθώκα, Passiu. ὀρθώμαι, ὀρθώσαι, ὀρθώθω), Aoristus primus, ὀρθώθω, Subiunctiuus ἐάν, ὀρθώθῃ, ὀρθώθῃς, ὀρθώθῃ, Compositum κατορθωθῆ, à Verbo κατορθώω, id est, rectè & cum virtute aliquid gero. à quo Verbale κατορθώμα, officium, res benè gesta & cum virtute.

Κατορθωθῆ αὐτῶ) rectè geratur ipsi, id est, ab ipso. Græci Passiuus tribuunt Dativum, qui exponitur per Genitiuum intercedente Præpositione ὑπό, vt πεποίη) μοι τὸτο, pro ὑπ' ἐμῶ. Sic Cicero, Et si mihi nullo modo probantur, id est, à me. & ita
in reli

in reliquis quæ apud Latinos Græcorum imitatione dicta sunt. Interpretes vim huius Verbi κατ' ὀρθωθῆ reddidit, versa oratione Passiua in Actiuam, numeros omnes impleat, pro numeris omnibus impleatur, & absolutè præstetur.

Σωφροσύνη) Ab Adiectiui nominis casu in ος, siue Nominatiuo, siue Genitiuo, proficiscuntur Substantiua in ύνη, δίκαιος, iustus, δικαιοσύνη, iustitia. sed quoties deducuntur à communibus in ων, quorum Genitiuus in ονος, duæ tolluntur literæ ο & υ per syncopeν, δ' καὶ ἐλεήμων, misericors, καὶ τῆς ἐλεήμων: vnde ἡ ἐλεημοσύνη, misericordia, elemosyna, pro ἐλεημοσυύνη. sic σώφρων, temperans, τὸ σώφρον, σωφροσύνη, pro σωφρονοσύνη, &c.

Ἀνδρία) ἀνήρ, vir, Genitiuus ἀνδρός, pag. 12, versu 3, hinc ἀνδρία, vt ab ἄπειρος, ἀπείρια, sup. pag. 35, ver. 17, & sup. pag. 47, ver. 1, in voce πρὸς σωτηρίαν.

Φρόνησις) φρονέω, φρονήσω, πεφρόνηκα, πεφρόνημαι, πεφρόνησαι: vnde ἡ φρόνησις, Verbale, pag. 84, ver. 27.

Λοιπαί) λείπω, linquo, ε, in ο, λοιπός, reliquus.

Γενικαῖς) γένος, genus, ὁ γενικός, generalis.

ὑποδιαίρεσθαι) αἰρέω, διαίρέω, diuido, separo, διαίρομαι, Participium διαιρέμεν, crasis διαιρέμεν, à Præpositione διὰ: deinde præfigitur ὑπό altera Præpositio, ὑποδιαίρέω, Partic. pass. præsentis, Temporis ὑποδιαίρεμεν, quod hic ponitur cum Datiuo ταῖς γενικαῖς ταύταις. propter Præpositionem ὑπό. Exemplaria non Participium habebant ὑποδιαίρεσθαι, sed Verbum ὑποδιαίρειν, id quod nõ perinde quadrat: ideoque reposuimus Participium, maximè freti Budæi versione, qui Participio vltus

est distributa, non autem Verbo, distribuuntur.

Καθηκόντως) ἥκω, inde καθήκω, & καθήκει, decet, conuenit, & καθήκω Participium neutri Generis, id est, officium quod cōuenit, τ καθήκοντος, τ καθηκόντων, & in σ conuerso, pag. 80, ver. 5. Aduerbium καθηκόντως, officiosè, vt decet.

Ἐπιτελέω) τελέω, επιτελέω, exequor, perago, Infinitiuus επιτελέειν, crasis επιτελέω.

Τῶν κτλ τ βίον) eorum quæ ad vitam pertinent, quæ in vita gerenda sunt. Verùm antea satis dictū est de Articulo, qui afficit Præpositionem cū Casu, sup. pag. 20, ver. 23.

ὑποβάλλω) βάλλω, ὑποβάλλω, suggero, admonéo.

Μεγίστη ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν τ καθήκοντος) εὐρεσιμ καὶ ἡ μελέτη τ θεοπνεύτων γραφῶν.

CLEN. Maxima portò via ad officij inuentionem, & meditatio diuinitus inspiratarum scripturarum.

BVD. *Μάxima portò viarum ad veri inuestigationem scientiarum, meditatio est scripturarum diuinitus inspiratarum.*

Μεγίστη) μέγας, magnus, μέγιστος, maximus, pag. 84, ver. 3.

Καθηκόντως) τὸ καθήκον, officij paulò antè dicimus.

Εὐρεσιμ) εὐρίσκω, inuenio, Τέπορα capit ab εὐρίω, Futurum εὐρήσω, Præteritum Actiuum εὐρήκα, Passiuum εὐρημαι, εὐρίσαι: vnde esset Verbale ἡ εὐρησις per η, vt ποιέω, ποιήσασαι, ποιήσις: scribitur tamen εὐρεσις, per ε, tanquam à Præterito Passiuo Verborum in μι, cuius penultima semper est breuis, pag. 74, ver. 26. finge verbum in μι εὐρημι, Præteritum Passiuū, εὐρεμαι, εὐρεσαι, vnde ἡ εὐρησις. vide de hoc pag. 110, ver. 15. in verbo ἔχω. Quāquam & alioqui in Ver

in Verbalibus istis, non perpetuò penultima vocalis est eadem, quæ in Verbis. à *σπείρω* Præteritū Passivum est *ἐσπαρμαι* per *α*, tamen Verbale scribitur per *ε*, τὸ *σπείρωμα*, non autem *σπάρμα*.

Θεοπνεύσω) *πνέω*, Futurum *πνεύσω*, Præteritum Activum *πέπνυκα*, Pass. *πέπνυμαι*, vnde τὸ *πνεῦμα*, tertia persona *πέπνυται*, hinc *πνεύσας*, à quo *θεόπνευσθ*, à Deo inspiratus, qua voce Paulus vitur Epistola posteriore ad Timotheum, capite tertio, *πᾶσα*, inquit, *γραφή θεόπνευσθ*, omnis Scriptura diuinitus inspirata. Licet autē Verbalia illa in *τος*, facta ex tertia persona syllabam ultimam acuunt, tamē quoties aduenit compositio ex nomine, aut particulis *α*, *ευ*, *δυσ*, & consimilibus, solet Accentus retrahi in antepenultimā, *ληπτός*, *θεόληπτος*: *δαμάστος*, *ἀδάμασθ*: *γνωστός*, *εγνωσθ*: *κνήστος*, *δυσκνήσθ*: sic diceretur *πνεύσας*, nō *πνεύσθ*, tamē *θεόπνευστος*, nō *θεοπνεύσας*. Quòd autem scribimus *πνεῦμα* sine *σ*, & *θεόπνευσθ* per *σ*, id pendet ex autorum vsu. Nam quemadmodū in sexta Coniugatione, Præteritum Passivū partim asciscit *σ* ante *μαι*, parum nō asciscit, pag. 34, ver. 23, ita obseruandū est quid apud autores obtineat, qui eiusden quoque verbi vnā personam efferunt per *σ*, & similiter illinc deducta Verbalia, quum contrā cæterarum personarum Verbalia sine *σ* formentur: de quibus in vniuersum nō est præcipiendū, nisi vt scriptorum vestigiis insistamus. vnde vt Grammaticorū Canones profecti sunt, ita & quicquid à legitima ratione videtur deflectere, illorum autoritate & vsu nititur.

Γραφῶν) ἢ *γραφή*, scriptura à Verbo *γράφω*, scribo.

Ἐν ταύταις γὰρ καὶ αἱ τῶν πράξεων ὑποθήκαι εὐείσοκοι, καὶ οἱ βίοι τῶν μακαρίων ἀνδρῶν ἀνάγραπτοι, παραδεδομένοι οἷον εἰκόνας τινὲς ἐμφυχοὶ τῆς κτλ τὸν θεὸν πολυλείας τῶν μιμνήματι τῶν ἀγαθῶν ἔργων πρόκεινται.

C L E N. In his enim & actionum præcepta reperiuntur, & vitæ beatorum virorum perscriptæ traditæ, tanquam imagines quædam animatæ secundum Deum cōuersationis, imitationi bonorum operum proponuntur.

B V D. Quandoquidem in his quæ rerum agendarum præcepta reperiuntur, tum beatorum hominum vitæ memoria prodite ac perscriptæ, tanquam simulacræ quædam animatæ propositæ sunt vitæ ad normam diuinam institutæ, in quidem qui bonorum operum exemplaria imitari cupiunt.

Ταύταις) Dativus pluralis Fœminini Demonstratiui αὐτῆν, pag. 76, ver. 31.

Πράξεων) πράττω, πράξω, πέπραχα, πέπραγα, πέπραξα, Verbale ἡ πράξις, pag. 84, ver. 27. τῶν πράξεων, τῶν πράξεων.

ὑποθήκαι) ὑποθίβωμαι, admonco, do consilium: ὑποθήκη, consilium, præceptum. Et quemadmodû à Simplici τιθῆμι vel τίθεμαι dicitur θῆκη: & sic à Compositis eiusdem formæ Nomina ἀποθήκη, ἐπιθήκη, ὑποθήκη, &c.

Ἀνδρῶν) Genitiuus pluralis ab ἀνὴρ, τῶν ἀνδρῶν.

Ἀνάγραπτοι) γράφω, scribo, ἀναγράφω, in acta refero, perscribo, literis prodo, publico per scripturâ. Futurum γράψω, Præteritum. Actiuum γέγραφα, Passiuum γέγραμμαι, γέγραφαί, γέγραπῶ. Verbale γραπτός, pagin. 84. versu 30. Compositum ἀνάγραπτος. Accentu in antepenulti. retracto. vide quæ notauimus de hoc supra pagi. 87, versu 5, in voce θεοπνεύτων.

Παρα

Παραδεδόμενοι) δίδωμι, Præteritum passiuum δέδομαι, pag. 67. ver. 16. Participium δεδόμενος. Compositum παραδεδόμενος à παραδίδωμι.

Οἷον) οἷος, qualis, Neutrum οἷον aduerbialsicit, id est, qualiter, velut, tanquam, sup. pag. 52, ver. 9. in πικρά.

Εἰκόνες τινές ἐμψυχοί) ἢ εἰκῶν, αἱ εἰκόνες. Adiectiuum ἐμψυχοί, Communis generis, pagina 81, versu 7.

Ἐμψυχοί) ψυχή, animus, anima, ἐμψυχός, animatus, ex Præpositione ἐν: supra pagina 43, versu 3. in ἔνοικα πάσῃ.

Τῆς κτλ) θεοῦ πολιτείας) vitæ ad normam diuinam institutæ: sic interpretès habet expressa vi Articuli per Participium. de hoc sup. pag. 20, ver. 13. in Τὸν μεθ' ἡμῶν βίον.

Πολιτείας) πόλις, ciuitas, πολιτικός, ciuis, πολιτεῖομαι, in republica uiuo, πολιτεία, respublica, & vitæ ratio, siue viuendi institutum, genus traduendæ vitæ.

Μιμήμασι) μιμέομαι, imitor, Præterit. μεμίμημαι, Verbale nomé τὸ μίμημα, Imitatio, pag. 84, ver. 25, ἢ μιμήματι, ἢ μιμήματι, id est, imitationi, quasi dicat ad imitationem & ad imitandum proponuntur. ita quidem habent exemplaria, non tamen videtur alienum, si legas ἢ μιμήῃ, id est, imitatori. ad quam lectionem valde accedit versio Budæi, Iis quidem, inquit, qui bonorum operum exemplaria imitari cupiunt: nisi quòd numerum mutat. est autem μιμήῃ à Nominatiuo ὁ μιμήτης, primæ Declinationis: Verbale factum à tertia perso-

na Præteriti passivi, *μιμίμην*), pag. 84, ver. 30.

Πρόκειν) *κἄμαι*, pag. 101, versu 27. *tertia persona pluralis κἄν*), Compositum *πρόκειν*) *ἀ πρόκειμαι*.

Καί τοίνυν περι ὅπερ ἄν ἕκαστος *ὀνδεῶς ἔχοντος* *ἔαυτο* *ἄισθάνη*), *ἐκείνω προσδιατίθωμ, οἷον ἀπό τινος κοινῶς ἰατρίας, τὸ πρόσφορον εὐελέσκει* *ἄρρωσθήματι φάρμακον*.

CL E N. Et igitur in quocunq; vnusquisq; indigenter habentem seipsum senserit, illi immorans, tanquam ab aliqua communi officina medecinae, aptum inuenit infirmitati pharmacum.

B V D. Proinde in qua re quisq; nostrum senserit se eo quod oportet defici, in illo assidue incumbens, tanquam ab officina quâdam medicinae appositum suae infirmitati medicamentum inuenire poterit.

ὀνδεῶς) *δέχομαι*, indigeo, *ὀνδεις*, indigens. *ὀνδέος*. *ὀνδέωμ*, & per crasin *ὀνδέωμ*: à quo Aduerbiū migrante *ν* in *σ*, pag. 80, ver. 5. *ὀνδεῶς*, indigenter, si ita loqui liceat.

ὀνδεῶς ἔχοντος) plurimus vsus est Verbi *ἔχω*, cum Aduerbiis: *καλῶς ἔχω*, bene habeo: *κακῶς ἔχω*, malè valeo. sic hoc loco *ὀνδεῶς ἔχω*, indigenter habeo, id est, indigeo. est autem *ἔχοντος*, Genitiuus Particij præsentis *ἔχωμ*.

ἄισθάνη) Subiunct. vt *τύπην*), ab *ἄισθάνομαι*, sentio. ponuntur autem Verba sentiendi cum Genitiuo, pag. 122, ver. 12. *ἄισθάνη*) *ἔαυτο* *ὀνδεῶς ἔχοντος*, sentiat seipsum indigenter habentem, hoc est, sentiat se indigere & defici.

Προσδιατίθωμ) *τίθω*, *διατίθω*, *προσδιατίθω*, immoror, versor cum aliquo, regit Dativum propter Præpositionem *πρός*, pag. 125, ver. 17. inde Particium *προδιατίθωμ*.

ἰατρίας

ἰαθεῖν) ἰάομαι, medeor, Futurū ἰάσομαι, Præteritum ἰάμαι, ἰήσαι, ἰήσθαι. vnde ἰατρον, pag. 84, ver. 30. πρᾶκτινῷ medici, & τὸ ἰατρεῖον, officina medicorū ἢ ἰατρεῖον.

Πρόσφορον) φέρω, προσφέρω, adfero, πρόσφορος, qui apte & cōmodè adfertur, adhibetur, id est, aptus, appositus.

Ἀρρώσθηματι) ῥώννυμι, pagina 115, versu 3. valeo & sanus sum. Tempora sumuntur à ῥέω, Futurum ῥέωσθαι, Præterit. ἔρρωκα, Passivum, ἔρρωμαι, ἔρρωσαι, ἔρρωσθαι, Verbale ῥωτός, & adiectione literæ σ, est ῥωτός: deinde per α priuativam particulam ἄρρωσθαι, infirmus, per genitivum ἄρρωσθηματι, nam ut ratione Augmenti geminatur ῥω, ῥίπτω, ἔρριπτον, pagina 90, versu 25. & ratione Præpositionis ῥέω, ἐπιρρέω, pagina 114, versu 22. sic etiam aduentu particulæ priuativæ, ῥητός, ἄρρητθαι, & hoc loco ῥωτός, ἄρρωσθαι. Ab ἄρρωσθαι fit Verbum ἄρρωσέω, sum infirmus, Futurum ἄρρωσθήσω, Præteritum ἔρρωσθηκα, Passivum ἔρρωσθημαι: vnde ablato incremento fit Verbale τὸ ἄρρώσθημα, pagina 84, versu 30. ἢ ἄρρώσθηματι, ἢ ἄρρώσθηματι, id est, infirmitati.

Καὶ ὁ μὲν ἔρασις τῆς σωφροσύνης, τὴν περὶ τῆς ἰσοψηφισοείας σιωπῆως ἀνελάσθαι, καὶ παρ' αὐτὸς τὰς τωφρονικὰς ἀκιδωδὰς πρᾶξις, ἐπιείκων αὐτὸν ὁ μόνον ἐγκρατῆς πρὸς ἡδονὰς ἔχοντα, ἀλλὰ καὶ οὐκ ἰσχυρῶς πρὸς ἀρετὴν διακείμενον.

Et quidem amator temperantiæ, de Ioseph historiam assidue euoluit, & ab eo temperantiæ plenas perdocetur actiones, reperiens ipsum non solum temperanter erga voluptates affectum esse, verum etiam habitualiter ad virtutem dispositum.

Actem

BVD. - *Ac temperantia quidem homo cupidus, historiam Iosephi assidua lectione euoluat: ab ea enim edidicerit actiones temperantiae plenae, quum compererit eum ad habitum virtutis prouectum esse, ne dum voluptariis in rebus continentia praeditum.*

Ἐραστῆς) ἔραω, amo, ἔρασω, ἤρακα, ἤρασμαι, ἤρασαι, ἤρασαι: vnde nomen Verbale ὁ ἔραστῆς, pagina 84. versu 30.

Ἀνελίσσει) ἐλίσσω, ἀνελίσσω. Suspicio Basilium scripsisse Subiunctiuum ἀνελίσσει, idq; secutum esse Budæum: quippe qui verrat euoluat, non euoluit.

Πάρ' αὐτῆ) παρὰ αὐτῆ, Apostrophos est.

Σωφρονικός) σώφρων, Genitiuus σέφρονος: inde ὁ σωφρονικός, ad temperantiam pertinens, ἡ σωφρονικὴ τὰς σωφρονικάς.

Ἐκδιδάσκει) διδάσκω, ἐκδιδάσκω, Passiuum ἐκδιδάσκομαι, vnum regit Accusatiuum tanquam Passiuum eorum verborum, quæ Grammatici vocant vehementissimæ transitionis.

Πράξεις) ἡ πράξις, ἢ πράξεως, Accusatiuus pluralis τὰς πράξεις, πράξις. Verbale est à πράξω, πράξω, πῆπραχα, πῆπραγμαί, πῆπραξαί. Vnde ἡ πράξις secundæ Declin. Contractorum.

Ἐκρατέω) κρατέω, teneo, Compositum ex ἐν Praepositione ἐκρατέω, quia ν ante κ vertitur in γ, pag. 5, versu 24. inde nomen Adiectiuum ἐκρατῆς, primæ Declinationis Contractorum, id est, continens, Genitiuus ἐκρατέου, τῆ ἐκρατέω, crasis ἐκρατέω, Aduerbium ἐκρατέως, continenter, conuerso ν in σ, pag. 80, vers. 5. quod Aduerbium ponitur cum ἔχω, ἐκρατέως ἔχω πρὸς ἡδονάς, cōtinenter habeo in voluptate, hoc est, cōtinēs sum, aut, vt vertit Interpres, continen

continentia præditus sum in rebus voluptariis. Vide de hoc sup. pag. 90, ver. 17, in ἡδονῶς ἔχοντες.

Ἐκτικῶς) ἔχω, habeo, Futurum ἔξω per aspirationem, pag. 110, ver. 6. Præteritum Actiuum ἔχα, Passiuum εἶμαι, ἔξαι. vnde Verbale ἔξεις, pag. 84, versu 27. habitus & assuefactio, tertia persona εἶκε). vnde Verbale foret ἔκτος, à quo Deriuatiuum ἔκτικῶς, id est, si dicere licet, habitualis, ἔκτικῶρ, & in σ conuerso Aduerbiuum ἔκτικῶς, habitualiter.

Ἐκτικῶς πρὸς ἀρετὴν διακέμενος) κῆμαι, pag. 101, ver. 27. Compositum διακέμαι, disponor, affectus sum. quod Verbum eleganter Aduerbiis iungitur, ἔκτικῶς διακέμαι, habitualiter affectus sum, pro quo Interpres, ad habitum virtutis prouectum esse: à διακέμαι, Participium διακέμενος, Accusatiuus ἔκτικῶς διακέμενος.

Ἀνδρῖαν ἢ παιδεύει) παρὰ τὸ Ἰὼβ, ὃς ἔμόνου πρὸς τὰ ξυμπίπτοντα τῷ βίῳ μεταπεσόντων αὐτῷ, πῦνός ἐκ πλοσίσ, καὶ ἀπαις ἀπὸ καλῶν παιδῶν, ἐν μιᾷ καιρῷ ῥοπή γινόμενος, διέμενε δ' αὐτὸς, ἀταπένωτον παύλαχθ' τὸ εὖ ψυχῆς φρόνημα διασώζων· ἀλλ' ἔτε ἔφίλων ἔς παραμυθίαν ἠκόντων, ἐπεμβαίνοντων αὐτῷ, καὶ συνεπιτινόντων τὰ ἀλλαγινὰ παρωξύνθη.

Fortitudinem verò eruditur ab Iob, qui non tantum in contraria vita cedente ipsi, pauper ex diuite, & orbis ex pulchræ proles parente, in vno temporis momento factus, permansit idem, minimè humiles vbique animi spiritus retinens: sed neque amicis ad consolationem venientibus, insultantibus ipsi, & simul augentibus ærumnas, irritatus est.

At verò in fortitudine instituetur lector ex historia Iobi, qui in contrarium ipsi cedente, ac prorsus immutata, egēs ex beato, orbis

so. orbis ex pulchra proli parente, unius diecula momento factus, non idem modo sui que similimus mansit, celsos animi spiritus ad extremum usque retinens: sed ne amici quidem eius qui ad consolandum eum venerant, tandem ipsi insultantibus, dolores eius exacerbando, iracundè irritatus est.

Παιδευέ) παις, Genitiuus παιδός, inde Verbum παιδεύω, erudio, instituo. Passiuum παιδεύομαι. hīc ponitur cum Accusatiuo, vt suprā dictum est in παιδιδάσκε). pag. 92, ver. 15.

Μεταπεσόνη) επίη, cado, secundus Aoristus ἐπεσοῦν. pag. 113, ver. 27. Participium πεσών, πεσοῦνη), Compositum μεταπίη, μεταπεσών, μεταπεσόνη). Est autem μεταπίη, in deteriore partem mutari, & ad aliam vitæ conditionē transire: id quod expertus est Iob, è diuite redactus ad inopiam.

Καλλίπαιδ) κάλλη), pulchritudo, καλλίπαις, pulchræ proli parens, τὸ καλλίπαιδ). Nam fermè Composita retinent Declinat. simplicium. Et licet dicamus φιλόπαις per ο, tamen καλλίπαις, per ιοτα, vt & reliqua quæ fiunt à κάλλη), veluti καλλίνοκ) καλίπυρογ), &c.

ῥοπή) ῥέπω, inclino, verzo, ῥοπή, momentum.

Γινόμεν) Participium secundi Aoristi medij ἐγινόμεν, à Verbo γίνομαι, pag. 107, ver. 8.

Διέμενον) μένω, Futurum μενῶ, Aoristus primus ἐμενα, ἐμενας, ἐμενε: διαμένω, διέμενε, & ob sequentem vocalem additur κ, διέμενον ὁ αὐτός, pagina 22, versu 21.

Ἀταπένω) ταπεινός, humilis, abiectus: inde Verbum ταπεινώ, Futurum ταπεινώσω, Præteritum ἀτινῶν, Passiuum τεταπένωμαι, τεταπένωσθε, τεταπένωσθε), Verbale ταπεινώσθε, pag. 84, ver. 30. abiectus:

abiectus: inde ἀταπένωτος, celsus, minimè abiectus.

Φρόνημα) φρονέω, φρονήσω, πεφρόνηκα, πεφρόνημαι,
Verbale τὸ φρόνημα, pag. 84, ver. 25. quod Latini vo-
cant sensum & spiritus pluraliter.

Διασώζω) σώζω, διασώζω, Participium διασώζων.

Ἄλλ' ἔτε) Apostrophos est ἀλλὰ ἔτε.

Παραμυθίαν) μῦθ⊕ verbum, μυθέω, μυθέομαι, πα-
ραμυθέομαι, consolor, ἢ παραμυθία, consolatio.

Ἡκόντορ) ἴκω, venio, Participium ἴκων, ἴκοντ⊕, ἢ
ἴκοντορ aut est secundi Aoristi, ὁ ἴκων, τῆ ἴκοντ⊕, τῶρ
ἴκοντων.

Ἐπεμβαίνοντορ) βάνω, ἐμβάνω, ἐπεμβάνω, ἐπεμβά-
νωρ, ἐπεμβάνοντ⊕, τῶρ ἐπεμβαίνοντων, regit dativum
propter Praepositionem ἐπί.

Συωπιτείνοντορ) τένω, ἐπιτένω, συωπιτένω, simul
& pariter exacerbo & intendo.

Τὰ ἀλγανὰ ἄλγ⊕, dolor, derivativum ὁ ἀλγανός,
Neutrū plurale τὰ ἀλγανὰ, casus diversi & αἰῶνα.

Παροξύθη) ὀξύς, acutus, ὀξύω, exacuo, irrito. Ab
Adiectivis in vs, fiunt Verba in ἰώω, βραδύς, βρα-
δυώω: ἡδύς, ἡδυώω: sic ὀξύς, ὀξύω, Futurum ὀξυῶ. Prae-
teritum Activum ὄξυγα, Passivum, ὄξυμαι, ὄξυω-
σαι, ὄξυω), Aoristus primus ὄξύθη, & Compositū
παροξύθη, θης, θη, ἀ παροξύθη.

Πάλιν σκοπῶν τις, πῶς ἀν' ἑαυτοῦ ἢ τ' αὐτῷ καὶ μεγα-
λόθυμ⊕ γένοιτο. ὥστε ἴσθ' μὲν θυμῷ κτλ τ' ἁμαρτίας κε-
χρησθῆ, τῆ ἢ πρῶτῃ ἰωρὶς τῆς ἀνδρώπευς εὐρήσει τὸν
Δαβὶδ γενναῖον μὲν ἢ τοῖς κτλ πόλεμον ἀνδρ' ἑταβήμασι,
πρῶτον ἢ καὶ ἀκίνητον ἢ τῆς τ' ἐχθρῶν ἀπιδόσει.

Rursum reputans aliquis, quomodo clemens in eodē **C L E N.**
& magnanimus fiat, ut quidem animo contra peccatum
victatur,

vtatur, sed clementia erga homines: inuenies Dauid generosum quidem in circa bellum facinoribus, clementē autem & immotum in inimicorum ultionibus.

BYD. *Rursus aliquis reputans, quomodo magnanimus idem & clemens esse possit, ita vt animo quidem obfirmato aduersus peccatum, clementia verò vtatur erga homines: illic Dauidem inueniet generosum in bellicis facinoribus, clementem & placidum in inimicū viciscendis.*

Σκοπῶν) σκοπέω, crasis σκοπῶ, Participiū σκοπῶν.
Ἐρ τ' αὐτῶ) in eodem, id est, pariter. Attici Neutrum Pronominis αὐτῶς efferunt vnà cum Articulo, dicentes τ' αὐτῶν, quasi τὸ αὐτῶν per apostrophῆν, Datius τ' αὐτῶ.

Μεγαλόθυμος) fit à μεγάλος, magnus & θυμός, animus.

Γένοιτο) γίνομαι, secundus Aoristus medius ἐγένονόμην, pagina 107, ver. 8. Optatius γηνοίμην, γένοιτο, γένοιτο.

Ὡς κεχρηῶται) ὡς gaudet Infinitiuo, vt ὡς, supra pag. 74, ver. 15.

Κατὰ τὴν ἀμαρτίαν) contra peccatum. κατὰ cum Genitiuo in malam partem capitur, & perniciem significat.

Κεχρηῶται) χράομαι, χρήσομαι, κέχρημαι, κέρηται, κέρηται, secunda persona pluralis κέχρησθε, assumpto σ, pag. 33, ver. 29. vnde fit Infinitiuus κεχρηῶται, Accentu in penultimam tracto, de quo pagina 38, versu 18.

Πρῶτον) δὲ πρώτος, ἀπὸ πρώτης, ἀπὸ πρώτης.

Ἐυρήσει) εὕρισκω Tempora sumit ab εὕρεω, Futurum εὕρήσω.

Γενναῖον) γέννα, stirps: inde γενναῖος, generosus.

Ἄνδρα

Ἀνδραγαθήμωσι) ab ἀνδρ, ἀνδρὸς, vir, viri, & ἀγα-
θός, bonus, præstans, fit verbum ἀνδραγαθέω, vitum
me præsto, fortem & strenuum me præbeo. Futu-
rum ἀνδραγαθήσω. Præteritū Actiuum ἠνδραγάθη-
κα, Passiuum ἠνδραγάθημαι, Verbale τὸ ἀνδραγάθη-
μα, pag. 84, ver. 25. virile facinus & factum genes
rosi animi, ἢ ἀνδραγαθήματ[ι], ἢ ἀνδραγαθήματι;
τοῖς ἀνδραγαθήμασι.

Ἀκίνητος) κινέω, κινήσω, κέκίνηκα, κέκίνημαι, κέκίνησαι,
κέκίνηται, Verbale κινήσις, pag. 84, ver. 30. vnde ἀκίνη-
τος, immotus, immobilis, id est, placidus &
clemens.

Ἀντιδόσει) δίδωμι, δώσω, δέδωκα, δέδωμαι, δέδω-
σαι, Verbale ἡ δόσις, pag. 84. ver. 27. τὴ δόσεως, τῆ δό-
σει, ταῖς δόσεισι. Compositū ἀντιδόσει, ab ἀντιδόσεισι,
retributio, ab ἀντιδίδωμι, retribuō,

Τοῖς τ[ι] καὶ Μωσῆς, μεγάλην μὲν ἔδειξεν ἰ-
ρα εἰς θεὸν ἐξ αμαρτανόντων διανισάμενον· πρᾶξις ἢ τῆ ἰ-
ρα καὶ ἐαυτὸν διαβολὰς ὑποφέρων.

Talis erat & Moses, magna quidem ira contra Deum
peccantes insurgens: miti autem animo contra seipsum
calumnias sustinens. C L E N.

Talis erat Moses, ingenti ille quidem ira in illos insurgens,
qui in Deum peccauerant: sed miti animo perferens illos, qui sibi
obtreterant. B V D.

Ἡ) Imperfect. ab εἶμι, sum pag. 98, ver. 18.

Ἐξ αμαρτανόντων) ἀμαρτάνω, Participium ἀμαρτάνων
ἢ ἀμαρτανόντων, ἢ ἀμαρτανόντων. Compositum ἐξα-
μαρτανόντων ab ἐξ αμαρτάνω.

Διανισάμενος) ἴσθμι, Passiuum ἴσθμαι. Coin-
positum ἀνίσθμαι, deinde διανίσθμαι, Participium
διανισάμενος.

g Πραξίς)

Πράξια) ὁ ἡραξ, mitis, Fæmin. autem ἡ ἡραξία, τῆ
 ἡραξίας, τῆ ἡραξία, fit à Nomine non admodum vsi
 tato ἡραξ : vnde & verbū ἡραξίνω, vt ab Adiectiuo
 ἡξύς, Fæmininum ἡξία, Verbum ἡξίωω.

Καθ' ἑαυτῆ) καθ' ἑαυτῆ, Apostrophos est.

Διαβολὰς) διαβάλλω calumnior, vnde διαβολή per
 ὁ. de hoc sup. pag. 60. ver. 25. in συμβόλαια.

Ἐποφέρω) φέρω, Ἐποφέρω, Participium, Ἐποφέρω.

Καὶ πάντα ἡ ἡραξ ὡσπερ οἱ ζωγράφοι, ὅταν ἀπὸ εἰκόνων εἰ-
 κὼνα γράφωσι, πυνκὰ πρὸς τὸ παράδειγμα ἀποβλέποντες,
 τῆ ὁκείδου χαρακτῆρα πρὸς τὸ ἑαυτῶν ἡραξία μετὰ εἰ-
 ναι φιλοτέχνημα ἔτω δὲ ἡ τῆ ἡραξ ἀκούτα ἑαυτῶν πᾶσι
 ποῖς μέρεσι τῆς ἡραξ ἀπεργάσεισθαι τέλῃον, οἷον πρὸς
 ἀγάματά τινα κινῆματα ἡ ἡραξία, τῆς βίβλῆς τῆ ἡραξ
 ἀποβλέπων, καὶ τὸ ὁκείνων ἀγαθῶν οἰκείων ποιῆσθαι διὰ
 μιμήσεως.

C L E N. Et vbiq̄ue quemadmodum pictores, quando ex ima-
 ginibus imaginem pingunt, identidem ad exemplar re-
 spicientes, inde characterem ad suum ipsorum student
 transferre opificium: ita oportet & studentem seipsum
 omnibus partibus virtutis efficere perfectum, tanquam
 ad simulacra quædam mota & affectuosa, vitas san-
 ctorum respicere, & illorum bonum suum facere per
 imitationem.

B V D. *Quemadmodum autem pictores, quam imaginem ex imagine
 pingunt, exemplar identidem respectantes, lineamenta eius trans-
 ferre conantur magno studio ad suum opificium: ita qui sese medi-
 tatur omnibus numeris virtutis absolutum reddere, veluti simula-
 cra quædam spirantia & affectuosa, sanctorum vitas respicere oportet, probâq; opera illorum sua imitando facere.*

Ζωγράφοι) ζωγράφῳ, pictor, à ζωῶν & γράφω.

Γράφωσι) Subiunctiuus, vt τῆ ἡραξ.

Παράδειγμα) δεικνύω, tempora sumit à δέκω
 pagina

pagina 107, versu 22. Futurum δείξω, Præteritum Ἀετιuum δέδειχα, Passiuum δέδειγμαι, Compositum παραδεικνύω, παραδέδειγμαι, Verbale τὸ παράδειγμα, exemplar.

Τὸν ὁκείδερ χαρακτῆρα) vim articuli positi cum Aduerbio sic possis explicare, Inde petitam aut desumptam formam, pro quo Budæus dixit, Lineamenta eius.

Μεταθεῖναι) τίθημι, secundi Aoristi Infinitiuus θεῖναι, pagina 61, versu 28. Compositum μετατίθημι, μεταθεῖναι.

Φιλοτέχνημα) φιλοτέχνεω, opificiis excolendis studeo, ἀ φίλ & τέχνη. Verbale τὸ φιλοτέχνημα, à Præterito passiuo.

Ἐσσοδάκοντα) ἔσσοδάξω, ἔσσοδάκα. Participiū ἔσσοδάκως τῷ ἔσσοδάκοντι, ἔσσοδάκοντα.

Πᾶσι) Dativus pluralis à πᾶς, παντός.

Μέρεσι) τὸ μέρος, τῷ μέρει, ἰσὸν μέρει, τοῖς μέρεσι.

Ἀπεργάζομαι) ὀργάζομαι, Futurum ὀργάσομαι, Infinitiuus ὀργάσεισθαι, Compositum ἀπεργάσεισθαι, ἀπὸ ὀργάζομαι.

Τέλειον) τέλειον, finis, ὃ τέλειον, perfectus.

Οἶονεῖ) tanquā, idem quod οἶον, vt ὡσπερ & ὡσπερεῖ.

Ἀγάμμα) ἀγάλλω, Futurum ἀγαλῶ, Præteritum Ἀετιuum ἠγαλκα, Passiuum ἠγαλμαι, Verbale τὸ ἀγαλμα, τῷ ἀγαλματι.

Κινέμενα) κινέω, Passiuum κινέομαι, Crafis κινῶμαι, Participium κινέμενον, τὰ κινέμενα, quæ mouentur id est, viua.

Ἐμπρακτα) πρᾶτῶ, πράξω, πῆπραχα, πῆπραγμα, πῆπραξα, πῆπρακῶ, Verbale πρᾶκτῶς, pag. 84, ver. 30.

g 2 deinde

deinde additur Præpositio ἔν, ἐμπρακτῆ, qua voce Gregorius Nazianzenus eleganter usus est in laudibus Athanasij, ἔτρωϑ, inquit, ἀμφοτέρα σωηρμῶσα το, καὶ εἰς ὃν ἤγαγε, καὶ πρᾶξιμ ἡσύχιον, καὶ ἡσυχίαν ἐμπρακτῆ: sic enim vtraq; coartravit, atq; in vnum adduxit, actionem quietam, & quietem actuosam.

Οἰκίον) οἶκῶ, domus, οἶκῆ, domesticus.

Ποιῆσθ) ποιέομαι, Infinitivus ποιέσθ, Crasis ποιῆσθ, sumitur vox Passiva in significatione Activa.

Μιμήσεως) μιμέομαι, secunda persona Præteriti passivi μεμίμησαι: vnde Verbale ἡ μίμησις, τῆ μιμήσεως, pag. 84, ver. 27. Hoc loco multas voces trāsmissimus, partim quòd prius sint excussæ, partim etiã quòd inspecto Lexico facile fuerit ipsum thema reperire: cuiusmodi sunt εἰκόνωρ, Genitiuus pluralis ab εἰκῶρ. τικνὰ à τικνός. ἀποβλέποητες Participiũ ab ἀποβλέπω. cuius Simplex βλέπω. χαρακτῆρα ab ὁ χαρακτῆρ, de quo supra. πωρδάζουσι, tertia persona pluralis à πωρδάζω. ἀρετῆς Genitiuus ab ἀρετῆ. τινὰ à Nominatiuo τί. βίος ab ὁ βίῶ. ἀγίωρ ab ὁ ἀγίῶ. ἀποβλέπημ Infinitivus ab ἀποβλέπω. & cætera quæ parvi sunt momenti. Quapropter istiusmodi posthac, aut in totum omitemus, aut leui tantum brachio, sicut modò fecimus, simul omnia perstringemus, quæ ad eundem locum pertinebunt.

Ἐυχὰι πάλιμ τὰς ἀναγνώσεις διαδεχόμεναι, νεαρῶτερον τῶν ψυχῶν καὶ ἀκμαστέραν (ω) πρὸς θεὸν πρὸς κεννημένω πᾶρα λαμβάνουσιν.

CLEN. Orationes rursus lectionibus succedentes, recentiore animam & vegetiorem ad Deum desiderio motam accipiunt.

Iam

*Iam vero orationes lectionibus succedentes, recentiore animā BVD-
vegetiorēmq; accipiunt, ut pote desiderio Dei iam flagrantem.*

Ἀναγνώσῃς) γνώσκω tempora sumit à γνώω, Futurū γνώσω, Præteritum Actiuum ἔγνωκα, Passiuum ἔγνωμαι, ἔγνωσαι, Verbale est ἡ γνώσις, τῆ γνώσεως, pag. 84, versu 27. Accusatiuus pluralis τὰς γνώσεας, & per Crasin γνώσῃς, Compositū ἀναγνώσῃς, Nominatiuus ἡ ἀνάγνωσις, lectio ab ἀναγνώσκω, λέγο.

Νεαρῶτέρῃ) νέεσθαι, inde νεαρὸς, ὡς λίπῃς, λιπαρὸς, πινὸς, πιναρὸς, ῥύπῃς, ῥυπαρὸς, &c. Comparatiuus ὁ νεαρώτερός, ἢ νεαρῶτέρα, τῶν νεαρῶτέρῃ.

Ἀκμαιοτέρῃ) à Substantiuis in α vel η fiunt Adiectiua in αῖ) βία, βιαί) γέννα, γενναῖος, ἀκμή, ἀκμῆος, Comparatiuus ὁ ἀκμαιοτέρός, ἢ ἀκμαιοτέρα, τῶν ἀκμαιοτέρῃ.

Κεκινημένῳ) κινέω, κινήσω, κέκίνηκα, κέκίνημαι, Participium ὁ κεινημένος, ἢ κεινημένη, τῶν κεινημένων.

Reliqua facilia sunt. δέχομαι, Nominatiuus pluralis ab ἡ δέχῃ. πάλη Aduerbium est. διαδεχόμεναι, à διαδέχομαι, Participium διαδεχόμενος, ἢ διαδεχόμενη, Plurale αἱ διαδεχόμεναι, simplex. Verbum est δέχομαι. ψυχή, Accusatiuus ab ἡ ψυχή. πρὸς Prepositio posita hic cum Accusatiuo θεός, cuius Nominatiuus ὁ θεός. πόθῳ, Datiuus ab ὁ πόθος, desiderium. παραλαμβάνεισιν, tertia persona est pluralis numeri à παραλαμβάνω, Simplex λαμβάνω: additur autem ν in παραλαμβάνεισιν, de quo pag. 22, vers. 21. in Institutionibus Grammaticis.

Εὐχὴ λέγε καλὴ, ἢ ὄναρ ἢ ἐμποῖσσα τῆ θεῶ ἔννοια τῆ ψυχῆ. καὶ τῆς ὅτι τῆ θεῶ ὀνομασίαις, τὸ διὰ τῆ μνήμης ἔχειν ὀνομασίαις ἐν ἑαυτῷ τῶν θεῶν.

G L E N. Oratio verò bona, manifestam ingenerans Dei notionem animo, & hoc est Dei inhabitatio, in memoria habere infidentem in seipso Deum.

B V D. *Atqui est oratio illa bona, quæ compertam Dei notionem in animo ingenerat. Est verò Dei inhabitatio, infidentem in seipso Deum in memoria complecti.*

Δέγε)ῆ, verò, autem, at, cæterùm, porrò, verūtamēn, ut loco quadrat. additur γε adiectio syllabica, Δέγε, ut apud Latinos qui, in alioqui, atqui.

Ἐναργῆ)δ κῆ ἢ ἑναργῆς, τῆ κῆ τῆ ἑναργῆς, ἢ κῆ τῶ ἑναργῆς, Crasis ἑναργῆ, primæ Declinationis Contractorum.

Ἐμποιῶ(α) Participium Fœmin. ἔμποιέω.

Ἐνοίκησις) οἰκέω, ἑνοικέω, ἑνοικῆσω, ἑνώκηκα, ἑνώκημαι, ἑνώκησαι, Verbale ablato incremento ἑνοίκησις, pag. 84, versu 27.

Ἐνιδρυμένων) ἰδρύω, Futurum ἰδρύσω, Præteritum Actiuum ἰδρυκα, Passiuum ἰδρυμαι, Participiū ἰδρυμένων, Accusatiuus ἢ ἰδρυμένων, Compositū ἑνιδρυμένων. quòd si legatur ἑνιδρύμενον, accentu in antepenultima, erit Participiū præsentis temporis, à passiuo Verbi in μι: nam ab ἰδρύω fit ἰδρυμι, Passi. ἰδρυμαι, Compositum ἑνιδρυμαι, Participiū ἑνιδρύμενον, id est, infidens.

Οὕτω γινόμεθα ναὸς θεῶ, ὅταν μὴ φροντίζοι γινόμεθα τὸ σιωχῆς τῆ μνήμης διακόπῃ, μὴ ἢ τοῖς ἀπροσδοκῆτοῖς πάθεισι ὄνδρς ἀκῆράτῃ. ἀλλὰ πάντῃ ἀποφυγῶν ὁ φιλόθεος, ἐπὶ θεοῦ ἀναχωρῆ, ἐξελαύνων τὰ προκαλούμενα ἡμᾶς εἰς ἀκρασίας πάθη, καὶ τοῖς πρὸς ἀρετῶν ἄγασιν ἐπιτηδύμασιν ἑνδιαφίθη.

C L E N. Ita efficitur templum Dei, quando non curis terrenis assiduitas memoriæ interrumpitur, neque impro-

sis p c

uisis perturbationibus mens turbatur : sed omnia effugiens amans Dei, ad Deum secedit, expellens prouocantes nos in intemperantias affectus, & ad virtutem ducentibus studiis immoratur.

Hęcque nos ratione templum Dei efficitur, quando nec terrenis curis perpetuus tenor memoria interpellatur, nec improprie perturbationibus intellectus tumultuatur: sed hac omnia effugiens vir amore Dei preditus, ad Deum ipse secedit: tum affectus foras quatiens, qui ad intemperantiam prouocant: tum in iis studiis libenter versans quæ ad virtutem ducunt. B V D.

Ἀπροσδοκίῳ) Δοκέω, per ε, Compositum προσδοκάω, per α, vt contrὰ συλάω per α, ἱεροσυλέω per ε. Igitur προσδοκάω, exrecto, Futurum προσδοκήσω, Præteritum Ἀκτιuum προσδέδókηκα. Passiuū προσδέδókημαι, προσδέδókισαι, προσδέδókηται, Verbale προσδέοκῆται: inde ἀπροσδέοκῆται, inexpectatus.

Ἀποφυγῶν) φεύγω, secundus Aoristus ἔφυγον, pag. 26, ver. 22. Participium φυγῶν, Compositum ἀποφυγῶν, ab ἀποφεύγω.

Φιλῶν) amans Dei, à φίλος & θεός, vt φιλόσθραπ, humanus, amās hominum, à φίλος, & ἀνθρώπος.

Ἀναχωρῆ) χωρέω, ἀναχωρέω, Subiunctiuus tertiae personæ, εἰάν ἀναχωρέῃ, Crasis ἀναχωρῆ, vt ποιῆ.

Προκαλέμενα) καλέω, καλέομαι, Crasis καλέμαι, προκαλέμαι, Participium προκαλέμενα.

Ἀκρασίας) κεράννυμι, tempora sumit à κέραν, Futurum κέρασω, & elidendo ε, dicitur κράσω, Præteritū Ἀκτιuū κέκρακα, Passiuum κέκραμαι κέκρασαι: vnde Verbale per α priuatiuum, ἡ ἀκρασία, intemperantia. Accusatiuus pluralis τὰς ἀκρασίας.

Ἐπιτηδεύμασι) Datiuus pluralis à nomine τῶ

ἐπιπόρευμα, quod est Verbale à Præterito pass. verbi ἐπιπνεύω.

Ἐνδιαξίβη) τριβῶ, διαξίβω, ἐνδιαξίβω. Subiunctiuus tertiæ personæ est ἕνδιατριβῆ.

Καὶ πρῶτόν γε πάντων παρὰ δέξιν προσήκει, περὶ τοῦ λόγου χρῆσιμὴ μὴ ἀμαθῶς ἔχειν, ἀλλ' ἐρωτῶν μὲν ἀφιλονέκως, ἀποκρίνεσθαι ἄφιλοσίμως, μὴ διακόποντα τὸ προσδιαλεγόμενον, ὅταν χρῆσιμον λέγῃ, μὴ ἢ ἐπιθυμῶντα τὸν αὐτοῦ λόγον ἐπιδεικτικῶς παρεμβάλλειν, μέτρα δέξιντα λόγῳ καὶ ἀκοῇ.

CLEN. Et primùm quidem omnium, studere conuenit, circa sermonis vsum non imperitè habere: sed percunctari quidem citrà contentionem, respòdere autem sine affectatione, non interpellantem differentem, quando utile dicit, neque desiderantem suum sermonè ostentando interserere, modos statuentem sermoni & auscultationi.

BVD. *Atque in primis quidem magno studio id comparandum habemus, scitè ut sermocinari possimus, ut nec contentiosus percunctemur, nec affectatiùs respondeamus: ut differenti non obloquamur, nec interfari atque interpellare gestiamus absurda ostentatione, fastidiumque præ se ferente: ut modum teneamus, & sermocinandi & auscultandi.*

Πρῶτόν γε πάντων) γε Encliticum est. πρῶτον Superlatiuus Aduerbialis cum Genitiuo, vt nos, primò omnium.

Χρῆσιμ) ἢ χρῆσις, Verbale à Præterito Verbi χράομαι, vtoç.

Ἀμαθῶς) Aduerbium ab Adiectiuo ἀμαθής, de quo suprà.

Ἀμαθῶς ἔχω) Aduerbium cum ἔχω, sumpto Neutraliter, pro eo quòd est affectus sum, ἀμαθῶς ἔχω, imperitè habeo, id est, imperitus, & indoctus sum: sic ἕνδεως ἔχω, sup. pag. 90, ver. 18.

Ἐρο

Ἐρωτᾶν) Infinitivus ab ἔρωτάω.

Ἀφιλονείκως) νέικθ, contentio, φιλονεικθ, contentiosus ἀφιλονεικθ, minimè contentiosus, Aduerbum ἀφιλονείκως.

Ἀφιλοτίμως) τιμή, honor, φιλότιμθ, ambitiosus, & etiam qui magno studio & affectatè rem quamprimum efficere nititur, ἀφιλότιμθ, minimè affectatus, ἀφιλοτίμως Aduerbum, pag. 80, ver. 5.

Χρήσιμος) à secunda persona Præteriti passivi Verbalia fiunt in ιμθ: ἀχράομαι, κέχρησαι: inde χρήσιμθ.

Ἐπιθυμῶν) θυμὸς θυμέω, ἐπιθυμέω, Partic. ἐπιθυμέων, ἐπιθυμέοντος, ἔπιθυμέοντα, Crasis ἐπιθυμῶντα.

Ἐπιδεικτικῶς) δεικνύω, Futurum δείξω à δείκω, Præteritum Actiuum δέδειχα, Passiuum δέδειμαι, δέδειξαι, δέδεικθ. Verbale δεικτὸς, pag. 84. ver. 30. inde δεικτικός. Compositum ἐπιδεικτικός, & Aduerbum ἐπιδεικτικῶς, à Verbo ἐπιδεικνύω.

Μαυδαίην ἢ ἀνεπαισχύντως, ἢ διδάσκειν ἀνεπιφρόνως, καὶ εἴ τι παρ' ἑτέροις δέδιδάκθ, μὴ ἐπικρύψαιμ, ὡσπερ αἰ φαῦλαι τῶ γυναικῶν, αἰ τὰ νόθα ὑποβαλλόμεναι· ἀλλὰ κηρύσσειν δυνωμόνως τῶ πατέρα τὸν λόγθ.

Discere autem sine pudore, & docere sine inuidia, & si quid ab alio doctum est, non occultare, quemadmodum improbæ mulierum, notha supponentes: sed prædicare gratè patrem sermonis. C L E N.

Neque verò ad discendum verecundum esse oportet, nec ad docendum malignum, quod ab alio tute didiceris, nequaquam clam habendum: cuiusmodi facere mulieres improbæ solent, que ex aliis ipsæ quasitos liberos viri sui tollendos subiiciunt, patrè ementientes: autorem verò ipsum prodere grata commemoratione decet, verùmque ipsius scientiæ parentem. B V D.

Μαυθάνειν) Quatuor sunt infinitiui in hac oratione qui pendent ab Impersonali prius posito προσήκει.

Ἀνεπαίσχυντος) ἀισχύομαι, erubesco, Præteritū ἠσχυμαι, ἠσχυομαι, ἠσχυθῆναι, Verbale ἀισχύωθῆς, pag. 84, ver. 30. Cōpositum ἐπαίσχυντος) ab ἐπαίσχυομαι: deinde per α priuatiuam particulā, ἀνεπαίσχυντος, Aduer. ἀνεπαίσχυντως. additur autem litera ν, propterea quod ἐπαίσχυντος incipitur à vocali.

Ἀνιδίφθονος) φθόνος, inuidia ἐπίφθονος, inuidus, & per α priuatiuam ἀνιδίφθονος, minimè inuidēs.

Δεδίδακται) tertia persona Præteriti passiuī à διδάχω: nam ab hoc themate sumit sua Tempora διδάσκω, doceo.

Φαῦλαι τῶν γυναικῶν) improbae mulierum, hoc est, improbae mulieres. Quoduis Adiectiuum Genitiuo iungi potest tanquam Partitiuum, vt Grammatici vocant, pag. 122, ver. 19.

Ἐυγνωμόνος) γνώμη, animus, voluntas, δὲ γνώμων, gratus, τῶν δὲ γνωμόνων, Aduerbiū δὲ γνωμότως, grato & candido animo.

Τόν) ἢ φωνῆς ὁ μέσος) προτιμητέος, ὡς μήτε διαφύγει τὴν ἀκολὴν ὑπὸ μικρότητι, μήτε φορτικὸν εἶναι τῷ μεγέθει αὐτῆς διατάσεως.

CLEN. Intentio porro vocis mediocris præferenda, vt neque effugiat aurem præ exilitate, neque odiosa sit magnitudine contentionis.

BVD. Vocis porro intentio mediocritate temperanda est, vt nec exilior fallat aures, nec contentior odiosa radat offensione.

Προτιμήσει) τιμάω, τιμήσω, τίμηκα, τίμημαι, τίμησαι, τίμηθῆναι, Verbale τιμήσει. Cōpositum προτιμήσει) à προτιμάω, eligo, probō, præfero.

Σμικρ

Σμικρότης (⊙) μικρός vel σμικρός: nā plurima sunt apud Græcos διττολογήματα, id est, quæ duobus modis efferuntur, ut scripsimus pag. 111, vers. 7, in verbo θέλω. à σμικρός fit ἡ σμικρότης, τῆς σμικρότης (⊙).

Φοβτικός) δ φόβος, onus φοβικός, onerosus, molestus.

Εἶναι) esse, ab εἶμι, sum, pag. 98, vers. 18.

Μεγέθει) crasis ex μεγέθει, Dativus à Nomina-tivo τὸ μέγεθος (⊙).

Διατάσεως) τένω, τένω, τέτακα, τέταμαι, τέτασαι, Verbale ἡ τάσις, Compositum διάτασις, τ' διατάσεως, à διατένω.

Προεξέλα(αὐ)τὰ ὃν ἐαυτῶ τὸ ῥηθισόμενον, ἔτω δημοσιεύειν τ' λόγον, ἐν προσήγορον ὃν ταῖς ἐντεύξεσι, γλυκίω ἐν ταῖς ὁμιλίαις, ἔ διὰ τὴν στραπέλιαν τὸ ἠδὲ θηρώμενον ἀλλὰ διὰ τ' ὁμιλῶν παρακλήσεως τὸ προσωπὸς ἐχούσα, πᾶσι αὐτῶ τὸ τραχὺ, καὶ ἐπιτιμῶσαι, δέοι, ἀπωθόμενον.

Prius expendentem autem in seipso dicendum, ita pu- C L E N.
blicare sermonem, comiter appellentem in congressibus, suavem in conuersationibus, non per scurrilitatem voluptatem venantem: sed per beneuolam adhortationem, mansuetudinem habentem, ubique asperitatem, etiam si obiurgare oporteat, reiicientem.

Expendendum prius quid dicturus sis, atq; ita demum edendum B V D.
& promulgandū. At verò in congressibus comiter appellare oportet, atq; in consuetudine suavem se præbere: non etiam voluptatem facetosis sermonibus aucupari: adhortationum verò benignitate, clementia ac mansuetudinis opinio colligenda est. Nusquam acerbum se præbere conuenit, etiam si obiurgatione opus sit.

Προεξέλα(αὐ)τὰ) ἐτάλω, Fut. ἐτάσω, Aorist. prim. ἤτάσα, Participium ἐτάσας: Compositum ἐξέλασας, deinde προεξέλασας à προεξέταλω.

Ῥηθισόμενον) Inusitatum ῥάω, dico, ῥήσω, ἔρρηκα, ἔρρημαι,

ἔρρημαι, ἔρρησαι, ἔρρη, ἔρρηθω, ῥηθήσομαι, ῥηθήσομαι
 Participium primi Futuri passiuī.

Οὕτω Δημοσιεύειν) subaudi δῆ, oportet aut προ-
 σήκει, conuenit, quod antè præcessit Cæterùm ἔτα
 cum infinitiuo pulchrè ponitur post aliquod Par-
 ticipium, vt hoc loco.

Δημοσιεύειν) δῆμος, populus, δημόσιος, publicus,
 δημοσιεύω, publicum reddo & euulgo. Cæterùm
 illa in εὐώ, partim Actiuè, partim Neutraliter vsur-
 pantur: quædam utroque modo, quædam in voce
 tantùm passiuā.

Εὐπροσέγορον, γλυκῶς, &c.) Hi omnes Accusatiui
 referendi sunt ad Infinitiuum orationis præcedē-
 tis, Oportet quenq; vbi priùs expenderit quid sit
 dicendum, ita demum proferre sermonem, ipsum,
 inquā, εὐπροσέγορον, hoc est comiter appellante, si-
 mulq; γλυκῶς, id est, suauè: & ita in cæteris Accusa-
 tiuis, quasi subaudiatur Participiū Verbi Substan-
 tiui, nempe ὄντα, id est existētem, vt ita loquamur,
 id quod vt melius percipiatur, mutemus orationis
 faciē, & pro infinitiuo collocemus Modū finitum,
 pro Accusatiuo Nominatiuū, hoc pacto, Oportet
 vt vbi quid dicendum sit, expēderit, ita demū ser-
 monem proferat: ipse, inquā, simul existens comis
 in congressu, suauis in consuetudine, &c. Est enim
 hīc oratio in longum producta, multitudine Ac-
 cusatiuorum, qui in diuersis membris positi, ta-
 men ad eandem pertinent periodum: id quod In-
 terpres mutauit, conuersis membris in clausulas:
 ideoq; singulis fermè Verbum oportet, addidit,
 aut aliud consimilis significationis.

Εὐπρο

Ἐυπροσήμερον) ab ἀγορά fit προσηγορέω, saluto, appello, & προσήγορϑ: vnde εὐπροσήμερονϑ, qui non grauatim salutat.

Ἐπλεύξεισι) ἢ ἕνταξις, colloquium, cōgressus, Verbale ab ἕνταρχάνω, pag. 84, ver. 27. Simplex τυγχάνω, quod tempora sumit à τεύχω.

Γλυκῶ) Accusatiuus ab ὁ γλυκὺς, ἢ γλυκέϑ.

Ὀμιλίαις) Nominatiuus est ἢ ὀμιλία, à Nomine ὀμιλϑ.

Ἡδὺ) ὁ ἡδὺς, suauis, τὸ ἡδὺν, suaue, & suauitas Substantiuè.

Θηρώμενον) θήρ, θηρὸς, fera, θήρα, venatio, θηράω, & θηράομαι, venor, aucupor, crasis θηρώμαι, Participium θηρώμενονϑ.

Ἐυμηνῶς) μένϑ, animus εὐσημῶνς, inimicus, maleuolus: εὐσημῶνς, beneuolus, amicus, Genitiuus εὐσημῶνςϑ, crasis autem εὐσημῶνς primæ Declinationis Contractorum.

Παρακλήσεως) καλέω Futurum καλέσω aut καλήσω, pag. 57, ver. 7. Præteritum Actiuū κέκληκα, per synopen pro κενάληκα, Passiuum, κέκλημαι, κέκλησαι, Verbale ἢ κλήσις, pag. 84, ver. 27. Compositū ἢ παρακλήσις, τὸ παρακλήσεως, à παρακαλέομαι.

Προσῆως) αἶνϑ, laus, inde Adiectiuū ἀπίωνς, sauius, immitis, crudelis, quasi ἀπὸ vel ἀποθῆν αἶνς, id est, procul à laude: nihil enim magis inuisum populo quàm crudelitas. Ex αἶνϑ autem eliditur iota, & α migrat in κ. contrarium est προσῆως, mitis, mansuetus, placidus. Nam in huiusmodi compositionibus, ἀπὸ, & πρὸς, sæpenumero contraria sunt, vt ἀπὸθεῖϑ, reiectus, πρὸςθεῖϑ, ascitus. Igitur à

πρὸ

προσιωής Neutrū est τὸ προσιωής, captum Substantiue pro mansuetudine.

Τὸ προσιωής ἔχου(α) Interpres τὸ προσιωής ἔχου interpretatur, mansuetudinis opinionem colligere. Nam ἔχου nō tantūm significat habere, sed etiam præbere & præstare, quasi dicat Basilius, benigna adhortatione præbendam & præstādā esse morum mansuetudinem & clementiam.

Τὸ ἄσπρον) asperum, id est, asperitatem, à Masculino ὁ τραχύς.

Κᾶρυ) per crasin, pro καὶ αὐ. vide pag. 98, ver. 3.

Ἐπιτιμῆ(αι) τιμῆ, inde τιμάω, Futurum τιμήσω, Aoristus primus ἐτίμησα, Infinitivus τιμῆσαι, inde ἐπιτιμῆσαι ab ἐπιτιμάω, increpo.

Δέοι) δεῖ, oportet, per crasin à δέο: Optativus autem δέοι citra crasin effertur, nec dices, δεοῖ pro δέοι.

Ἀπωθῆμνον) ὠθέω, Compositum ἀπωθέω, & Depo-
nentaliter ἀποθέμαι, crasis ἀποθῆμαι, repello,
reicio.

Προκαταλαβῶν γὰρ ἑαυτοῦ διὰ ταπεινοφροσύνης, ἕτως ὡς παράδεικτον ἔση(ω) δεικνύω τῆς θεραπείας.

C L E N. Præoccupans enim teipsum per humilitatem, ita facile acceptus eris indigenti curatione.

B V D. Ita enim maxime castigando acceptus eris, si infra in fastigium tuum descendens id feceris.

Προκαταλαβῶν) λαμβάνω Tempora sumit à λήβω. secundus Aoristus ἔλαβον, Participium λαβῶν, Compositum προκαταλαβῶν à καταλαμβάνω, id est, occupo, complector, inuado, & etiam idem quod reū perago: quasi dicat Basilius, Si prius ipse te per modestiam tāquam reum iudicaveris, nec te immunem à culpa

à culpa duxeris : sed velut communem miseriam apud alterum miseratus fueris , faciliùs admittetur adhorratio tua, quippe qui non videaris alterù arrogàter increpare, sed communem casum dolere.

Α καταλαμβάνω, sic προκαταλαμβάνω, προoccuro, Aoristus secundus προκαταλάβωμ. Cæterum haud scio, num Budæus legerit προκαταλάβωμ, an potius προκαταβάλλωμ, id est, priùs deiiciēs : siquidem vertit, infra fastigium tuum descendens , tanquam à Verbo καταβάλλω, deiicio, demitto: vnde & καταβεβλημένῳ, abiectus, de quo postea.

Ἐαυτῶν) te ipsum : nam etiam est secundæ personæ, pag. 81, ver. 25.

Ταπεινοφροσύνης) ταπεινός, humilis, ταπεινόφρων, modestus, humilia de se sentiēs, τῆ ταπεινόφρονῳ: inde ἡ ταπεινοφροσύνη, modestia animi, per syncopeν, pro ταπεινοφροσύνη. sup. pagina. 85, versu 6. in σωφροσύνη.

Εὐπαράδεικῳ) δέχομαι, δέξομαι, δέδεγμαί, δέδεξαι, δέδεκ'), Verbale δεικτός. Compositum παράδεικῳ à παραδέχομαι: inde εὐπαράδεικῳ, qui faciliè suscipitur & admittitur.

Πολλάκις ἡ χρησιμῳ ἡμῖν κὶ ὁ τῆ προφίτη τρόπῳ, τῆς ἐπιπλήξεως, ὃς (ὡ) Δαβὶδ ἁμαρτόντι, ἢ παρ' ἑαυτῆ ἐπάγαγε τὸν ὄρον τῆς κατὰ δίκης, ἀλλ' ὑποβολῆ προσώπῃ χρυσάμενῳ, αὐτῶν οὐκ ἔνομον οὐκ ἄθισε τῆ ἰδίῃ κριτικῶν ἁμαρτήματῳ, ὡς τε αὐτῶν παρ' ἑαυτῆ προεξνεσκότα τῶν κείσιν, μὴ δὲν ἔτι μέμφεσθαι τὸν ἐξελέγασθα.

Plerunque verò utilis nobis & Prophetæ modus in- C L E N.
crepationis, qui David peccanti non à semetipso impedit modum damnationis: sed suppositione personæ vñs, ipsum

ipsum illum constituit proprii iudicem peccati, adeò ut ipse aduersus semetipsum pronuntians iudicium, nihil iam succenseret increpanti.

BVD. *Plerumq; verò cōducibilis nobis erit ea increpandi ratio, quam Propheta secutus est, qui peccati reo Dauidi, non à semetipso impregit damnationis modum: sed accersita persona utens, iudicem, illum ipsum in proprio crimine æstimando constituit: adeò præiudicio in sese factò, nihil ille deinde habuit, quod succēseret increpāti.*

Πολλάκις) πολλὰς, multus πολλάκις, sæpius: Δέκα, decem, Δεκάκις, decies: ἑπτὰ, septē, ἑπτάκις, septies: πέντε, quinque, πέντεκις: ἕξ, sex, ἑξάκις: & ita in cæteris.

Προφήτης) φημι, dico πρόφημι, prædico, cōiugationem eius vide pag. 102, versu 14. Tempora sumuntur à φάω, φήσω, κήθηκα, κέφημαι, κέφησαι, κέφη: inde Compositum κροπέφη). Verbale ὁ κροφήτης, propheta, pag. 84, versu 30. ἡ κροφήτης, primæ Declinationis.

Ἐπιπλήξεω) πλήξω, κέπληχα, κέπλημαι, κέπληξα: vnde ἡ κλήξις, pag. 84, versu 27. Compositum ἐπιπλήξις, ἡ ἐπιπλήξεω, à Verbo ἐπιπλήξω, increpo.

Δαβὶδ) Historia est secundi Regum cap. 12.

Ἄμαρτόντι) ἄμαρτάνω, pecco, Tempora sumit ab ἄμαρτέω, pag. 104, ver. 21. Futurum ἄμαρτήσω. Aoristus primus, ἠμάρτησα, Aoristus, secundus ἠμαρτον: de cuius formatione pag. 94, ver. 11. Participium, ὁ ἄμαρτων, ἡ ἄμαρτόντις, ὁ ἄμαρτωντις.

Ἐπήγαγε) ἄγω, secundus Aoristus ἤγαγον, Atticè ἤγαγον, pag. 163, versu 24. Compositum ἐπάγω, secundus Aoristus ἐπήγαγον, & Atticè ἐπήγαγον, ἐπήγαγε, ἐπήγαγε.

Κατα

Καταδίκης) ἢ δίκη, inde καταδικη, supplicium, condemnatio.

Ἐποβολῆ) Ἐπὸβάλλομαι. propono, & tanquam fingo. inde Verbale ἢ Ἐποβολή, suppositio, & tanquam fictio.

Χρησάμενος) χρᾶομαι, Futurū χρῆσομαι, Aoristus primus medius ἐχρησάμην, Participiū χρησάμενος.

Ἐκάθισε) ab ἔω sedeo, fit ἰζω, Pleonasmō literæ ζ. Solet autem propter Pleonasmum conuerti e in ι, τέκω τίκτω, ῥέπω, ῥίπτω, μένω, μίμνω: sic ab ἔω fit ἰζω: inde cōpositum ex præpositione καθί, quod magis receptum est, καθίζω, Futurum καθίσω, Aoristus pri. ἐκάθισα, ἐκάθισας, ἐκάθισε: fitque augmentum ante Præpositionem, quod compositum nihil addat ad significationem, pag. 91, versu 25. Est autem καθίζω, interdum Neutrum, id est, sedeo: interdum Actiuum, id est, colloco, constituo, & sedere facio. hoc loco capitur Actiuè.

Κεῖτηρ) κείνω, iudico, Futurum κεινώ, Præteritū Actiuum κέκεικα, Passiuum κέκειμαι, κέκει(αι, κέκει?), Verbale ὁ κειτής, iudex, pag. 84, ver. 30.

Ἄμαρτήματ) ἄμαρτάνω, Futurum ἀμαρτήσω, ab ἀμαρτέω, Præteritum Actiuum ἠμάρτηκα, Passiuum ἠμάρτημαι, Verbale nomen τὸ ἀμάρτημα, ἢ ἀμαρτήματ. pag. 84, ver. 25.

Ἦσει) ponitur cum Infinitiuo, nempe μέμφεσθαι, sup. pag. 74, ver. 16.

Προεξορκίζοντα) φέρω, secundus Aoristus ὠτέγκου ab ὀτέγκω, Participium ὀτέγκων, ἢ ὀτερόντος, ἢ ὀτερόντης, Compositum ἐξορκίζων ab ὀφέρω: deinde προεξορκίζων à προεκφέρω, id est, prius effero & pronuntio.

h Κείσιμ

Κείσιμ) ἢ κείσις, αἰ κείσεως, Verbale à κείνω.

Ἐξελέγξαντα) ἐλέγχω, Futurum ἐλέγξω, Aoristus primus ἔλεξα, Participium ἐλέγξας, Compositum ἐξελέγξας ab ἐξέλεγκω.

Ἐπέ) ἢ (ω) ταπεινῶ καὶ καταβεβλημένῳ φρονήματι ὄμμα συγνῶν καὶ εἰς γλῶσσωνοδουκός, σχῆμα ἡμελημένον, κόμη ἀυχμηρὰ, ἐσθῆς, ρυπῶσα, ὥστε ἀποῖσιμ οἱ πονθῆντες κατ' ἐπιτήδουσιμ, ταῦτα οὐκ αὐτομάτῃ ἡμῖν ἐπιφάνεσθαι.

C L E N. Comitatur autem humiles atq; abiectos animos oculus tristis, & in terram innuens, habitus neglectus, coma squalida, vestis sordida: ita ut quæ faciunt lugentes secundum studium, ea ex spontaneo in nobis appareant.

B V D. Et consentaneus quidem fuerit summissis atq; abiectis animis, tristis oculus atque deorsum vergens, habitus neglectus, squalida coma, vestis sordida: adeo quæ lugentes consulto meditatoque faciunt, ea sponte animi sponte in nobis, & veluti habitu temerario extitisse videri debent.

Ἐπέ) ἔπομαι, sequor, comes sum. Dativus iūgitur.

Καταβεβλημένῳ) βάλλω, Futurum βαλῶ, Præteritum ἄβληκα, pag. 106, ver. 25. Passivum βέβλημαι, Participium βέβλημένῳ, Compositum καταβεβλημένῳ, abiectus, à καταβάλλω, deiicio, demitto.

Ὄμμα) ὄπτομαι, Præteritum πασivum ὄμμαι, Verbale τὸ ὄμμα.

Συγνῶν) Multa nomina fiunt ab Aoristo secundo, eiuſq; servat penultimam & characteristicam. πείθω, ἐπιθῶ, τιθάνω. sic à τύζω, Futurum τυξῶ, Aoristus secundus ἔτυγον, Nomen τυγανός: sed per Syncopen τυγνός, tristis.

Σωνοδουκός) νέω, νέσσω, γένουκα, Participium ὀνενοκός,

νευκός, Neutrum τὸ νευκός, Compositum σιωενευκός, à σιωεύω.

Σχῆμα) ἔχω quædam tempora sumit à σχέω, σχήσω, ἔσχηκα, ἔσχημαι, Verbale τὸ σχῆμα.

Ἡμελημένον) ἀμελέω, Futurum ἀμελήσω, Præteritum Ἀκτιuum ἠμέληκα, Passiuum ἠμέλημαι, Participium ἠμελημένον.

Ἄυχμηρά) ἄυχμή, squalor, inde Adiectiuum ἄυχμηρός.

Ἔσθής) ἔω, induo, Futurum ἔσω, Præteritum Ἀκτιuum ἔικα, Passiuum ἔισμαι, ἔισαι: ἔισαι: vnde ἔσθς Verbale. Ut autem ab ἀργός fit ἀργής ἀργήτος, & à γυμνός, γυμνής, γυμνήτ, sic ab ἔσθς fieret ἔσθς ἔσθτ: sed tenuis τ migrat in aspiratam θ, quod pensatur prima syllaba, vbi vertitur ἔ aspiratum in ἔ tenue, dici- μύςq; ἠ ἔσθς θλ ἔσθτ, vestis.

Ἐυπῶσα) Participium Fæmininum à ῥυπάω, vt βοάω, βοῶσα.

Κατ' ἐπιήδουσι) secundum studium, id est, studιὸν, consultó.

Ἀπιήδουσι) ἠ ἐπιτήδουσις, Verbale ab ἐπιτηδέω, pag. 84. ver. 27.

Ἄυτομάτῃ) obsoletum est Verbum μάω, id est, promptus sum: vnde μεμαώς, pag. 74. ver. 11. finge Verbum in μι, μίμημι. Futurum μίσω, Præteritum Ἀκτιuum μέμηκα, Passiuū μέμαμαι, μέμασαι, μέμαδ), Verbale ματός, pag. 84. ver. 30. quasi dicas πρόπτος, inde αὐτόματ, vltro neus, spontaneus, suapte natura promptus, nec aliunde adhibita cura ascitus. ὅτ ἄυτομάτῃ fiunt, quæ sua sponte eueniunt, quasi per se, nulla extrinsecus aduocata causa.

Χιτῶν διὰ ζώνης προσεσαλμένῳ τῷ σώματι· τὸ μέντοι ζῶμα μήτε αἴῳ τῷ λαγόνῳ, γυναικῶδες γὰρ μήτε χαῦνον, ὡς ἐ διαρρέειν τὸν χιτῶνα, βλακικὸν γάρ.

C L E N. Tunica per singulum astricta corpori : verumtamen cinctus neque supra ilia, muliebre enim : neque laxus ut diffuat tunica, desidiosum enim.

B V D. Tunica cinctu appressa sit corpori & astricta. Cinctu neque muliebrem in modum ilia exurperet, neque praelaxus fluxam tunicam efficiat.

Προσεσαλμένῳ) σέλλω, σελῶ, ἔσαλκα, ἔσαλμαι, Participium ἔσαλμένῳ, Compositum προσεσαλμένῳ à προσέλω, succingo, astringo, scribiturque per unicum σ.

Ζῶμα) ζωννύω, cingo, Futurum ζώσω, Præteritum Actiuum ἔσωκα, Passiuum ἔζωμαι, Verbale τὸ ζῶμα.

Δαγόνῳ,) ὁ λαγών, τὸ λαγόνῳ, id est, ilia.

Γυναικῶδες) ἡ γυναιξ, τῷ γυναικῶδες : inde ὁ ἢ ἡ γυναικῶδες, hic & hæc muliebris, τὸ γυναικῶδες.

Διαρρέειν) ῥέω, Infinitiuus ῥέειν, Crasis ῥεῖν, Compositum διαρρέειν à διαρρέω, per geminum ῥρ, pagina 114, versu 3.

Βλακικόν) ὁ βλάξ, τῷ βλακός, mollis: unde ὁ βλακικός, mollis & piger, & qui torpore desidet, pro quo posuimus nomen Desidiosum, ut numero Græcorum responderemus.

Καὶ τὸ βάδισμα μήτε νωθρόν, ὡς ἐκλυσιμ. τῆς ψυχῆς κατηγορεῖν, μὴ δ' αὖ σφοδρόν καὶ σεσοθημιόλον, ὡς ἐμπλήκτες αὐτῆς τὰς ὁρμὰς ὑποφάνειν.

C L E N. Et incessus neque segnis, ut dissolutionem animi declaret, neque rursus vehemens & incitatus, ut consternatos ipsius impetus significet

Incessus

*Incessus est, nec segni, ne animum dissolutum declaret, nec
 timoris vehemens insolentēque incitatus, ne consistēnatos impetus
 a nimi significet.* B V D.

Βάδισμα) Βάδισω, Futurum Βάδισω, Præteritum
 Ακτιuum Βεβάδικα, Passiuum Βεβάδισμαι, Verbale
 τὸ Βάδισμα, pag. 84, ver. 25.

Ἐκλυσι) λύω, Futurum λύσω, Præteritum Ακτιυῦ
 λέλυκα, Passiuum λέλυμαι, λέλυσαι, Verbale ἡ λύσις,
 pag. 84, ver. 27, Compositum ἔκλυσις, ab ἐκλύω.

Κατηγορεῖν) ἀρογὰ fit Verbum κατηγορέω, muta-
 tione α in η. Infinitiuus κατηγορέειν, Crasis κατηγορεῖν.
 Quod verbum non solū significat accusare, sed
 etiam demonstrare, declarare, ut arguo apud La-
 tinos, Degeneres animos timor arguit, id est, de-
 monstrat, ostendit.

Σεσοβημύω) σοβέω, σοβήσω, σεσόβηκα, σεσόβημαι,
 Participium σεσοβημένον, turbulentes, & concita-
 tus, à Verbo σοβέομαι, turbulenter ingredior, & ob-
 uium quēque submoueo, & protrudo.

Ἐμπλήκω) πλῆττω, πλήξω,πέπληχα,πέπληγμαι,
 πέπληξαι,πέπληκῶ, Verbale ὁ πλῆκτος, & cum ἔν
 Præpositione ἔμπληκτος.

Cæterum in hac Epistolæ parte geminū est ὡς,
 id est, ut: & tamen Budæus utroq; loco posuit ne:
 propterea quod in huiusmodi orationibus idem
 efficere solet negatio quod & affirmatio.

Σκοπὸς ἐστὶν ἔϊς, κάλυμμα εἶναι σαρκὸς, πρὸς χε-
 μῶνα καὶ γέρωντα.

Scopus vestis vnus, operimentum esse carnis, contra
 hyemem & æstatem sufficiens. C L E N.

Vnum modò sit vestitus propositum, operimentum ut existat,
 ab ætus frigiditatisq; iniuria corpus asserere, aptum & idoneum. B V D.

Κάλυμμα) καλύπτω, καλύψω, κεκάλυφα, κεκάλυμαι, Verbale τὸ κάλυμμα.

Σαρκός) ἡ σὰρξ, τ' σαρκός, caro, carnis.

Ἀὐταρκές) ἀρκέω, sufficio, αὐτός, ipse: hinc ὁ καὶ ἢ αὐτάρκης, qui ipse sibi sufficit, sufficiens, externis ad-
miniculis non indigens, sed sua ipsius sorte contentus. Neutrum τὸ αὐταρκές, accētū in antepenultima, ut dictum de Vocatiuo ὦ δημόσθηνες, à Nominatiuo ὁ δημοσθένης, pag. 120, ver. 10.

Μῆτε ἕν χρώματι τὸ ἀνθρόμδιωκέσθω, μήτε ἕν τῆ κατασκουῆ τὸ λεπτόν καὶ μαλακόν. τὸ γὰρ τὰς ἕν ἐσθῆτι δίχροίαις περισκοπέη, ἴσον ἕπι γυναικείῳ καλλωπισμῶ, ὅμ δεῖναι ἐπιτκδεύσιν, ἀλλ' ὅτι ἄνδρι παρειὰς κὶ τρίχας ἑαυτῶν κατὰβάπτισαι.

C L E N. Neque verò in colore amœnitas exquiratur, neque in structura tenue & molle. Nam in veste nitidos colores circumspicere, æquale est muliebri ornamento, quod illæ affectant, extraneo flore malas & crines suos ipsarum intingentes.

B V D. *Colorum amœnitates ne exquirantur, nec opificiorum delicia prætenues ac mollicule. Etenim in veste pigmentorum lautitias consuetari, perinde est atque si muliebrem comptum nobis accomodemus, quem magno illa studio sibi aptare solent, accersitis lepocinis in crines malasque insipientes.*

Χρώματι) χρώω, vel χρώω obsoletum Verbum. Futurum χρώσω, Præteritum Actiuum κέχρωκα, Passiuū κέχρωμαι, Verbale τὸ χρῶμα, color, τ' χρώματι, τῶ χρώματι. Ut autem thema reperiamus tamen si obsoletum, præstat sursum ascendere hoc pacto. χρώματι Dativus est, Genitiuus autem χρώματι, Nominatiuus τὸ χρῶμα. Neutra verò in μα sunt Nomina Verbalia, quæ deducuntur à prima persona
102

sona Præteriti passiuī ablato incremento, & conuerso *μαι* in *μα*: fit igitur *χρῶμα* à *κέχρωμαι*, quod formatur ab Actiuo Præteriti *κέχρωκα*: erit ergo Futurū *χρῶσω*. Præsens nec tertiæ potest esse Coniugationis, nec quartæ: illic enim Præteritum passiuum assumit *σ* ante *μαι*, pag. 32, ver. 28. vt à *πέθω*, *πέθισω*, *πέθισμαι*, à *φράζω*, *φράσω*, *πέφρασμαι*. qua lege diceretur τὸ *χρῶσμαι*, à Præterito *κέχρωσμαι*. Erit igitur Præsens sextæ Coniugationis *χρῶω*: nam in hac Coniugatione non omnia sumunt *σ* ante *μαι*: aut erit Præsens *χρῶω*, & per Crasin *χρῶ*, in tertia Circunflexorum. In Coniugationibus autem Circunflexorum, quando penultima Præteriti Actiuī est longa, non assumitur *σ*, vt scripsimus in Institutionibus, pag. 58, ver. 10. diciturque *χρῶμα* per *ω*, non *χρόμα* per *ο*. Præteritum igitur Passiuū unde hoc Verbale profisciscitur, est *κέχρωμαι* per *ω*. quòd si scriberetur per *ο* paruum, diceretur *κέχρωσμαι*, & inde Verbale τὸ *χρόσμαι*, interiecta litera *σ*.

ἄνθηρον) *ἀνθῶ*, flos, *ἀνθηρὸς*, floridus, iucundus, amœnus. τὸ *ἀνθηρόν*, amœnum, Substantiuè amœnitas.

Διωκέσθω) *διώκω*, persequor, sector, studiosè affecto, Passiuum *διώκομαι*, Imperatiuus *διώκεσθω*.

Κάλασκειν) *Κάλασκειν*, Simplex ἢ *σκευή*.

λεπίον) *λέπω*, decortico, Futurum *λέψω*, Præteritum *λέλεφα*, Passiuum *λέλεμμαι*, *λέλεψαι*, *λέλεπται*, Verbale *λεπίον*, pagina 84, ver. 30. tenuis, minutus, quasi decorticatus.

λεπίον καὶ μαλακόν) utrunque Adiectiuum & in

Genere Neutro capitur hîc Substantiué.

Ἴσος) ἴσος, æqualis. Interdum iota est breue, tum scribitur ἴσος accentu acuto: interdum produci- tur, & scribimus ἴσος circumflexè: quia longa ante breuem finalem circumfleſcitur, vt ἐστὼς, pagina 116, ver. 3.

Γυναικίω) ἡ γυναιξί, ἡ γυναικός: inde fit Adiectiuum in αῖος, ὁ γυναικῆος, muliebris.

Καλλωπισμῶ) κάλλος, pulchritudo, ὡς, ὡπός, fa- cies, hinc Verbū καλλοπίζω, excolo, accuratè orno. Futurum καλλοπίσω, Præteritum Adiectiuum κεκαλ- λώπικα, Passiuum κεκαλλώπισμαι, Verbale ὁ καλλω- πισμός, secundæ Declinationis, pag. 84, ver. 25.

Ἄλλοτριῶ) ἄλλος, alius, ἄλλοτριος, alienus, ascititius.

Ἄνθει) τὸ ἄνθος, ἡ ἄνθη, ἡ ἄνθη, Crasis ἄνθη.

Τείχας) ἡ τείξις, ἡ τείξις per τ, pag. 11, ver. 26. Ac- cusatiuus pluralis τὰς τείχας, accētū in priore syl- laba, pag. 116, ver. 31.

Ἀλλὰ μὴν καὶ παχύτητος ἔτος ἔχου ὁ χιτῶν ὀφέλιμος ὡς μὴ δέσσει κοινῶν ἔπος τὸ ἑάλπευ τὸν ἑνδύομενον.

CLEN. Atqui & crassitudine sic habere tunica debet, vt ne indigeat socio ad fouendum indutum.

BVD. Tunica sit eousque crassa, vt alio opus non sit integumento ad calefaciendum corpus ea contactum.

Ἀλλὰ μὴν) at verò, enim verò, atqui.

Παχύτητος) ὁ παχὺς, crassus: inde Substantiuum ἡ παχύτης, ἡ παχύτης, crassitudo.

Παχύτητος ἔτος ἔχου) eleganter Genitiuus ad- ditur, quoties ἔχω ponitur cum Aduerbiis. Lucia- nus, ὡς ἕκαστος γνώμης ἡ ἐμπειρίας ἔχου. In cuiusmodi orationibus subaudias ἕνεκα vel χάρις, quæ crebrò in Geni

in Genitiuis intelliguntur. γένος ἔστωσ ἄχι, tali erat genere, id est, sic se habebat, quod ad genus attinet *παχύτη* ⊕ ἔστωσ ἔχαμ ὀφέλει, quantum ad crassitudinem pertinet, sic se habere debet.

Δεῖσθ) crasis ex Infinitiuo δέσθ, à δέομαι, indigeo.

Πρὸς τὸ θάλπειν) ad fouendum, vel calefaciendū. Est infinitiuus pro Gerundio, sup. pag. 18, ver. 6, in *πρὸς τὸ ἐμποῖσαι*.

Ἐνδύομαι) δύνω, ἑνδύω, ἑνδύομαι, induor, Participium presentis tēporis ὀνδύομαι ⊕, qui induitur.

Ἐπόδημα ἢ τὸ εὐτελὲς μὲν κῆ) τὴν ἀξίαν, ἀνοδέως ἢ τὴν χρείαν ἀποπληρῶ.

Calciarium verò vile quidem secundum dignitatem, C L E N. citra indigentiam autem necessitatem implens.

Calciarium esto pretio quidem illud vili, sed quod vicem suam B V D. *implere possit.*

Ἐπόδημα) δέω, δέσω, δέδκα, δέδημαι: sic ab ἔποδέω, ἔποδέδημαι: vnde Verbale τὸ ἔπόδημα. Subaudiendum autem hoc loco verbum Substantiuum sit vel esto, vt etiam antea.

Εὐτελὲς) τέλ ⊕ interdum impensa & sumptus, πολυτέλης. sumptuosus: sic εὐτελής, vilis, & facillè parabilis impensæ.

Ἀνοδέως) ὀνδέως, indigenter, vt sic loquamur, & per ἀπριuatiuum ἀνοδέως, citra indigentiam.

Ἀποπληρῶ) πλήρης, plenus πληρώω, impleo, Partic. ὀ πληρώω, τὸ πληρῶν, Crasis πληρῶν, Compositum ἀποπληρῶν, à verbo ἀποπληρώω.

Καὶ ἀπαξιαπλῶς, ὡς ὀν (ϕ) ὀνδύματι ἡγεῖσθ προσήκει τὸ χρεῖωδες, ἔτω καὶ ἑν τροφῇ ἄρτ ⊕ ὀκπληρώσει τὴν χρείαν, καὶ ὕδωρ θόραπέυσθ τὴν δίψαν (ϕ) ὕγιαίνοντι, καὶ

h s ὄσα ὀκ

ὅσα ὁκ ἀπερμάτων παροψήματα, πρὸς τὰς ἀναγκάιας
χρέιας τὴν ἰσχυὴν (ᾧ σώματι διώα) διασώ(αα)θ.

C I E N.

Et semel in vniuersum, vt in indumento præire con-
uenit vtile: sic & in cibo panis explebit indigentiam,
& aqua sedabit sitim sano, & quæ ex leguminibus
opsonia, ad necessarios vsus iobur corpori possunt
conferre.

B V D.

Et vt semel omnia vno verbo complectar, vt in veste comparan-
da, rationem in primis constare oportet vtilitatis: ita in cibo panis
vsus expleuerit id quod opus est ad alimentum: aqua potus seda-
uerit sitim homini integra valetudinibus: quibus accedent ea pulme-
ta quæ leguminibus ad vsus tantum necessarios facta, tuenda
sunt integra corpori firmitati.

Ἄπαξ ἀπλῶς) ἄπαξ, semel ἀπλῶς, simpliciter, de-
nique, & summam: quæ duo aduerbia simul iun-
guntur, vt etiã dicitur ἀπαξάπας, id est, vniuersus.

Ἐνδύματι) δύω, ἐνδύω, ἐνδύσω, ἐνδέδυκα, ἐνδέδυμα,
Verbale τὸ ἔνδυμα, τὸ ἐνδύματι, (ᾧ) ἐνδύματι.

Ἡγείαθ) ἠγέομαι, Infinitiuus ἠγέεαθ, Crasis ἠγείαθ,
id est, præire, & tanquam primas partes obtinere.

Χρειῶδες) χρεία, vsus ὁ καὶ ἡ χρειώδης, vtilis, χρειώ-
δες, vtile. Substantiuè capitur pro vtilitate.

Τροφή) τρέφω, nutrio, ἡ τροφή, alimentum, cibus,
suprà.

Ἐκπληρώσει) πληρῶω, Futurum πληρώσω, Com-
positum ὀκπληρώσω. forsitan scribendum hîc ὀκπλη-
ρώση, & post θόραπέυση, in Subiunctiuo: nam Bu-
dæus vertit expleuerit & sedauerit. quanquam &
Latini indicatiuum quandoq; sic vsurpare solent,
Valebis pro valeas.

Σπόρμάτων) σπείρω, Futurum σπείρω, Præterit.
Actiuum ἔασαμα, Passiuum ἔσασμαι, Verbalè τὸ
σπέρμα

σπέρμα, ἢ σπέρματ[ο], per e, ut etiam τὸ τέλμα ἀτέλω, τὸ τέρμα ἀτέρω.

Παροφίματ[α] ὀφίσω, ὀφίσω, ὠφηνκα, ὠφηνμαι, Comp. παρόφηνμαι, Verbale τὸ παρόφηνμα, ἢ παροφίματ[ο], pag. 84, ver. 25.

Ἀναγκίας ἢ ἀνάγκη, necessitas, ὁ ἀναγκαί[ο], necessarius, ut ab ἀκμή, ἀκμαί[ο], ἀ βία, βιαί[ο], sup. pagina 101, versu 12.

Ἰσχὺρ ἢ ἰσχὺς, τ[ο] ἰσχύ[ο], τήν ἰσχὺρ, pag. 14, ver. 20.

Σώματ[ι] τὸ σῶμα, ἢ σώματ[ο], (ᾧ) σώματι. Plato dictum putat σῶμα, quasi σῆμα, id est, sepulcrum, quod corpus sit tanquam sepulcrum animæ. Quavis autem non statim occurrant vocum themata, non tamen protinus à rimando supersedebimus: præsertim vbi aliqua deducendi spes affulserit: verbi gratia, Neutra quæ in μα desinunt, à Præterito passiuo deducuntur, & Verbalia sunt. fingamus igitur thema, à cuius significatione Nomen ipsum non multum abludat: σώω idem est quod ὑγιαίνω, sanus sum, & valeo: vnde legitimè formari possit τὸ σῶμα, ut priùs χρῶμα ἀ χρώω. non tamen vsitatum est σώω, sed σώζω, quemadmodum nec χρώω, sed χρώζω, quæ dicta sunt per Pleonasmum literæ ζ, cuiusmodi plurima sunt sextæ Coniugationis aut interuentu ζ, Quartæ, εἶω, εἶζω, δυνάω, δυνάζω. &c. sic à χρώω, & σώω, fiunt χρώσω & σώζω, quæ magis vsitata sunt. nam crebrò obsoleta sunt primitiua & recepta ex illis deducta, τίκτω versatur in vsu, non τέκω primarium.

Δύνατ[ι]) tertia persona Verbi δύναιμαι, secundæ Coniugationis in μι: est autem Deponēs verbum.

Διασώ

Διασώσααθ) σώζω, Futurum σώσω, Aorist. primus ἔσωσα, Medius ἔσωσάμην, Infinitivus σώσααθ, Compositum autem διασώσααθ, à verbo διασώζομαι.

Ἐσθίειν δὲ μὴ λυαγῶδην γαστριμαργίαν ἐμφάνοντα, ἀλλὰ πωταχῶς τὸ δύσαδες καὶ πρᾶον καὶ περὶ τὰς ἡδονὰς ἐγκρατὲς διασώζοντα· μηδὲ τότε ἢ νέμ' ἀργὸν ὃν τῆ περὶ θεῶν ὀννοία ἔχοντα, ἀλλ' αὐτῶν τῶν βρωμάτων τῶν φύσιν, καὶ τῶν τῶν ὑποδεχομένων σώματων καὶ αἰσθητῶν, ἀφορμῆν ποιῆαθ' ἁλοφιλίας. πῶς ποικίλα εἶδ' ἡ τροφῶν τῆ ἰδιότητι τῶν σωμάτων ἀρμόζοντα, παρὰ τῶν πάντων οἰκονομῶν τῶν ἐπινοῶνται.

C L E N. Edere autem non ravidam gulositatem ostendentem, sed ubique constans & mansuetum & circa voluptates continens servantem: neque tunc mentem otiosam in de Deo cogitatione habentem, sed ipsam alimentorum naturam, & suscipientis, corporis structuram, occasionem facere glorificationis. quomodo varia genera ciborum proprietati corporum congruentia ab omnia moderante excogitata sunt.

B V D. *Inter epulandum hoc cauere convenit, ne belluantium speciem prabeamus, sed constantiam & mansuetudinem ubiq; retineamus, atq; in percipiendis voluptatibus æquabilem continentiam: ne tunc quidem potè ita animis esse feriatum nos oportet, ut commentatione rerum divinarum vacemus. Quippe qui alimentorum naturam, corporisq; alicui opificium argumentum habeamus, divinas laudes exordiendi, utiq; quum in mentem nobis venit, quomodo varia cibi genera corporum qualitati accommodata, ab eo sint innēta, qui omnia moderatur & regit.*

Λυαγῶδης) λύαγα, rabies, ὃ καὶ ἡ λυαγῶδης, ravidus, τῆ καὶ τῶν λυαγῶδεων, τῆ καὶ τῆν λυαγῶδεα, Crasis λυαγῶδης.

Γαστριμαργίαν) γαστήρ, venter, μάργων, edax, γαστριμαργία, gulositas.

Ἐμφάν

Ἐμφάνοντα) φαίνω, ἐμφάνω, Participium ἐμφάνων.
 Εὐταθής) ἴσημι, tertia persona Præteriti passivi. est
 ἔταλαι, Verbale τατός, à quo ὁ καὶ ἡ σίταθης, τὸ σίτα-
 θής. migrat autem τ in θ, ut etiam fit in ἐσθής, suprὰ
 pag. 115, ver. 10.

Βρωμάτωρ) βρώσκω, tempora sumit à βρώω, βρώσω.
 Βέβρωκα, βέβρωμαι, Verbale τὸ βρώμα, τῷ βρώματι.

Φύσιμ) ἡ φύσις, τῆς φύσεως, Verbale à φύω.

Δοξολογίας) δόξα, gloria, λόγος, sermo inde δοξο-
 λογία, laus, & verbum δοξολογέω glorifico.

Εἶδην) τὸ εἶδός, τῷ εἶδει, τὰ εἶδη, Crasis εἶδην.

Τροφῶρ) τροφή, Genitiuus pluralis τῷ τροφῶρ.

Ἰδιότης) ἡ ιδιότης, ἀπὸ ιδιότητος, τῇ ιδιότητι, ab ἰδίω.

Οἰκονομῶν) οἶκος, domus, familia, νόμος, lex:
 hinc οἰκόνομος, qui rebus domesticis tanquam lex
 est, toti gubernadæ familiæ præfectus: & Verbum
 οἰκονομέω, guberno, dispenso, Participium, ὁ οἰκονο-
 μέωρ, τῷ οἰκονομέωρι. Crasis οἰκονομῶν, ut ποιέωντος,
 ποιέωντι, à ποιέωρ.

Ἐπινενόη) νοέω, νοήσω, νενόηκα, νενόημα, νενόησαι, νε-
 νόηται, Compositum ἐπινενόη, ab ἐπινοέω.

Εὐχαὶ πρὸ τροφῆς ἀξίως γνέσθωσαν τῷ θεῷ παρο-
 χῶρ, ὧν ἐνὶ δίδωσι, καὶ ὧρ πρὸς τὸ μέλλον ἐταμείσα-
 το. σὺ καὶ μετὰ τροφῆρ, εὐχαριστῶν τῷ δεδομένωρ ἔχουσαι, καὶ
 αἰτησιμ τῶρ ἐπηγγελμένων.

Orationes ante cibum dignæ fiant Dei donis, quæque C L E N.
 nunc dat, & quæ in posterum reposuit. Orationes post
 cibum, gratiarum actionem datorum habentes, & flagi-
 tationem promissorum.

Porro autem orationes antequam cibum sumimus, pro dignita- B V D.
 te diuinarum benignitatum inuenda sunt: quum earum quæ in
 præsentem nobis diuinitus conferuntur, tum verò earum quæ in po-
 sterum

sterum eisdem recondita sunt. Tam à corporum curatione rursus orationes gratiarum actionem exequantur, iam acceptorum ergò, atq; eò amplius eorum flagitationē, quæ Deus nobis pollicitus est.

Ἄξιός) ἄξιος, dignus, Genitiuo iungitur: sic & Aduerbiuμ ἄξιός τῶν παροχῶν: quemadmodum ad Romanos capite ultimo, ἵνα αὐτὴν προσδέξασθε ἡμετέρας, ἄξιός τ' ἁγίων, vt eam suscipiatis in Domino, dignè sanctis, id est, ita vt sanctos decet. Ad eundè modum Latini, Viuere naturæ sic conuenienter oportet.

Γινέσθωσαρ) γίνομαι, secundus Aoristus Medius ἔγνόμενῳ pag. 107, ver. 8, Imperatiuus γνέσθω, Plurale γινέσθωσαρ.

Παροχῶν) ἔχω, παρέχω, præbeo, ἢ παροχῆ, quicquid largimur & conferimus: vertitur ε in ο, vt dictum prius in ἔπιω, ἔδωκα, sup. pag. 21, ver. 20. Genitiuus pluralis τῶν παροχῶν.

Ὡς) ὡς, Relatiuum est Antecedentis παροχῶν. Græci verò Relatiuum ponūt in eodem casu cum Antecedente, ἄξιός τῶν παροχῶν, ὡς δίδωσι, pro ἃς δίδωσι, pag. 125, ver. 3.

Μέλλω) futurū, siue venturum, est Participium Neutri generis, præsentis temporis, à Verbo μέλλω, vnde Græcis Futurum tempus dicitur μέλλω.

Ἐταμιεύσατο) ταμιεύω, Futurum ταμιεύσω, Aoristus primus Actiuus ἔταμιεύσα, Medius ἔταμιεύσάμην, ἔταμιεύσω, ἔταμιεύσατο, id est, condidit, & seposuit.

Εὐχαριστία) χάρις, gratia beneficium, χαρίζομαι, gratiam confero. finge vocem Actiuam χαρίζω, χαρίζω, κεχαρίκα, κεχαρίσμαι, κεχαρίσαι, κεχαρίσαι, Verbalis

Verbale *χαρισθῆς*, & addita particula *ω* fit *ευχαρισθῆς*: vnde *ευχαριστίω*, gratias ago, & Nomen *δύχασθῆς*, gratiarum actio.

Δεδομένων) *δίδωμι*, Præteritum Passiuū *δέδομαι*, pag. 69. ver. 8. vnde Participium *ὀδεδομένῳ*, ἢ *δεδομένη*, τὸ *δεδομένον*.

Αἴτησιρ) *αἰτέω*, *αἰτήσω*, *ἤτηκα*, *ἤτημαι*, *ἤτησαι*, Verbale ἢ *αἰτησις*, τῆ *αἰτήσεως*, τῆρ *αἴτησιρ*.

Ἐπηγγελμένων) *ἄγγελλω*, Futurum *ἄφελῶ*, Præteritum Actiuum *ἤγγελα*, Passiuum *ἤγγελμαι*. Participium, *ἤγγελμένῳ*, Compositum *ἐπηγγελμένῳ* ab *ἐπαγγέλλω*.

Ὅρα μία τροφῆς ἀποτέταγμένη, ἢ *αὐτὴ ἡμεροδωρ ἀπαθῶσα*, ὡς *ὅκ τῶν εἰκοσὶτεσσάρων ὥρων τὸ ἡμερονυκτίς μόλις εἶναι τῶν τῆρ προσαναλισκομένῳ τῶ σώματι. τὰς ἄλοιπὰς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ὄργασίᾳ ἀπασχολεῖσθαι τὸν ἀσκητῶν.*

Hora una cibi constituta, eadem per ambitum reuertens, ita ut ex vigintiquatuor horis diei & noctis, vix sit hæc infumpta corpori: at reliquas in circa mentem operatione occupetur exercitator. C L E N.

Denique cibi sumendi hora sit vnica, & constituta, eademque semper per ambitum reuertens, vix hæc ut curando corpori destinata, vna sit quatuor & viginti, quam temporis intercapedinem complectitur diei noctisque vicissitudo: reliquas autem horis mētē commentando occupata sit, hominis quidem certè qui menti exercenda in solitudine se addixerit. B V D.

Ἀποτεταγμένη) *τάσσω*, *τάξω*, *τέταχα*, *τέταγμαί*, Participium *τεταγμένῳ*, Compositum *ἀποτέταγμένῳ*, ab *ἀποτάσσω*.

Περίοδῳ) ab *ὀδῶς* multa fiunt, *περίοδος*, *κάθοδος*, *ἔφοδος*, *μέθοδος*, & ita in cæteris Præpositionibus.

Ἄπαν

Ἀπαυτῶσα) ἀυτῶ, Participium ὁ ἀυτῶν, ἢ ἀυτῶσα, crasis ἀυτῶσα, Compositum ἀπαυτῶσα, ab ἀπαυτῶ.

Εἰκοσί(εσάρων) de numeralibus pag. 82, ver. 1.

Ἡμερονυκτῖς) ἡμέρα, dies, ἢ νύξ, ἢ νυκτῖς, nox: inde τὸ ἡμερονυκτίον, tempus complectēs diem & noctē.

Προσαναλισκομένω) ἀλίσκω, ἀναλίσκω, προσαναλίσκω, προσαναλίσκομαι, Particip. προσαναλισκομένω.

Ἀπασχολῆσθαι) σχολή, inde Verbum ἀσχολέω, ἀσχολέομαι, Compositum ἀπασχολέομαι, Infinitivus ἀπασχολέεσθαι, & per crasin ἀπασχολῆσθαι, vt ποιῆσθαι.

Ἀσκητῆρ) ἀσκέω, ἀσκήσω, ἤσκηκα, ἤσκημαι, ἤσκησαι, ἤσκηται, Verbale ὁ ἀσκητής.

Ἵπνοι ἢ κῆφοι καὶ διαπάλλακτοι, φυσικῶς ἀκολουθεῖντες τῷ συμμέτρῳ ἢ διαίτης, κατ' ἐπιτέδουσι ἢ ταῖς περιττοῖς μεγάλων μερίμων διακοπήμενοι.

C I E N. Somni verò leues & facillè discedentes, naturaliter sequentes proportionem διαίτης, secundum studium autem de magnis curis interrupti.

B V D. Somni leues sunt, eiusque modi qui excuti facillè possint, ex natura utique prescripto, ad vitiosamque rationem appositi. Id verò interim accurandum studioq; assequendum est, vt commentandis rebus arduis ipsi rascantur somni.

Εὐαπάλλακτοι) ἀλλάττω, ἀλλάξω, ἤλλαχα, ἤλλαγμαί, ἤλλαξαι, ἤλλακτέ, Verbale ἀλλακτέος, Compositum ἀπάλλακτέ, ab ἀπαλλάττομαι: deinde cū eu dicitur εὐαπάλλακτέ, id est, qui facillè discedit.

Φυσικῶς) ἡ φύσις, natura, φυσικός, naturalis: vnde Adverbiū φυσικῶς à Genitio plurali, verso ν in σ.

Συμμέτρῳ) μέτρον, inde ὁ σύμμετρος. Neutrū σύμμετρον Substantivè, id est, συμμέτρια, proportio.

Διαίτης) ἡ διαίτη, τῆς διαίτης.

Δια

Διακοπόμενοι)κόπη, διακόπη, διακόπιμαι, Partia-
cipium Διακοπόμενος, qui interrumpitur. Exem-
plar Aldinum habet Διαβοσόμενοι, à βόσκω, quod se-
curus est Budæus, ipse, inquit, pascantur somni.

Τὸ γὰρ βαθεῖα κάρω καὶ ακραῖ ἔσθαι, λυομένων αὐτῶν ἢ
μελῶν, ὥστε σχολῆν ἄτοποις φαντασίαις παρέχειν, ἢ καθη-
μερινῶν θανάτω ποιεῖ τὸς ἔτω καθεύδοντας.

Nam profundo sopore detineri, solutis ipsius mem- C L E N.
bris, ita ut otium absurdis visis præbeat, in quotidiana
morte facit sic dormientes.

Nam altiore correptum esse sopore, sicq; esse veterno dissoluta ho- B V D.
minis contemplatoris membra, ut interim pateat aditus visis absur-
di obrepentibus: id certè instar est quotidiana mortis.

Βαθεῖα) ὁ Βαθύς, ἢ Βαθεῖος, ἢ Βαθεῖ; crasis Βαθεῖ.
De cuiusmodi Nominum contractione, pagina
87, versu 17.

Κάρω) κάρος, somnolentia, grauis sopor.

Καὶ ακραῖ ἔσθαι) κραῖέω, κραῖέομαι, Infinitiuus κρα-
τέεσθαι, crasis κραῖέσθαι, Compositum καὶ ακραῖ ἔσθαι.

Μελῶν) τὸ μέλος, ἢ μέλιος ἢ μελέων, crasis μελῶν.

Ἄτοποις) τόπος, hinc ἄτοπος, absurdus.

Φαντασίαις) vide sup. pag. 63, ver. 20. in φαντασίαις,

Καθημερινῶν) ἡμέρα, dies καθ' ἡμέραν, quasi dicas
per diem, ut καθ' ἑκάστω ἡμέραν, per vnunquenque
diem, per singulos dies. & quia dictum est καθ' ἡμέ-
ραν per apostrophum, etiam tanquam vnica dictio
cōposita scribitur καθ' ἡμέραν, id est, quotidie: vnde
Adiectiuum καθημερινός, quotidianus, ut μεθ' ἡμερι-
νός, diurnus, sup. pag. 63, ver. 5. in μεθ' ἡμερινός.

Οὕτω καθεύδοντας) ἔτως, & ἔτω, idē, sed hoc ante
Consonantem, illud ante Vocalem, ἔτως ἐποίησε.

Ἄλλ' ὅπερ τοῖς ἄλλοις ὁ ὄρθρος ἔπι, τὸ τοῖς ἀσκηταῖς
 τ' εὐσεβείας τὸ μεσονύκτιον, μάλιτα σχολῆν τῆ ψυχῆ τῆς
 νυκτερινῆς ἡσυχίας χειρομάνης, ἔτε ὀφθαλμῶν, ἔτε ὠτῶν
 βλαβεράς ἀκοάς, ἢ δέας ἐπὶ καρδίαν παραπεμπόντων,
 ἀλλὰ μόνον καθ' ἑαυτὸν τ' νύξ (ἡ) θεῶ σωδόντος, καὶ διορθω-
 μένος μὲν ἐαυτὸν τῆ μνήμῃ τ' ἡμαρτημένων ὄρατος ἵεαυτῶ
 τιδέντος πρὸς τὴν ἐκκλισίην τ' κακῶν, καὶ τὴν παρὰ θεῶ σωτη-
 ρίαν εἰς τὴν τελείωσιν τ' ἀσθεταζομένων ἐπιζητῶν.

C L E N. Sed quod aliis diluculum est, hoc cultoribus pietatis
 media nox, maximè otium animæ nocturna quiete lar-
 gente, neque oculis, neque auribus noxios auditus aut
 aspectus in cor admittentibus: sed solùm apud seipsum
 mente cum Deo præsentem, & corrigentem quidem seipsam
 memoria peccatorum: fines verò sibi ipsi statuente ad
 declinationem mali, & à Deo auxilium ad perfectio-
 nem studiorum implorante.

B V D. Atqui quod aliis diluculum, id nox in dimidiata est, qui se co-
 lenda pietatis studio deuouerint. Tum enim præcipue otium anima
 largitur nocturnum conticinium, quum neque oculi aspectus impor-
 tunos, neque aures auditus obturbatores intrò ad cor admittunt. Ce-
 terum mens sola secum, cum Deoque negotium habens, tum peccato-
 rum suorum recordatione sese corrigens, fines ipsa sibi præscribit ad-
 uitia auersanda, opem etiam diuinitus implorans ad ea adipi-
 scenda, ad qua magno studio incitata est.

Εὐσεβείας) σέβω, colo, veneror, σέβω, reuerentia
 & adoratio: inde adiectiuum ὁ καλὴ ἡ εὐσεβείας, à quo
 Substantiuum ἡ εὐσεβεία, τ' εὐσεβείας: contrarium
 ἀσεβείας ἀσεβεία.

Μεσονύκτιον) μέσος, medius, ἡ νύξ, τ' νυκτός, nox, no-
 ctis: vnde μεσονύκτιον, media nox, nox intempesta.

Νυκτερινῆς) ἡ νύξ, τ' νυκτός, à quo νυκτερός: vnde
 ὁ νυκτερινός, ἡ νυκτερινή, τ' νυκτερινῆς. quomodo autem
 Adiectiuum

Adiectiuorum Fœminina se habeant & neutrum, scriptum est pag. 81, ver. 1.

Ἰταρ) τὸ ὤς, ἢ ὠτὶς, vt φῶς, φωτὸς, pag. 14, ver. 8.

Βλαβερός) τὸ βλάβῃ, vel ἡ βλάβη, nocuentum: inde fit ὁ βλαβερός, nociuus, vt ἀφῶς, φοβερός.

Σωόντος) εἰμι, sum, Participium ὤν, ὄντος, pag. 99, ver. 15. Compositū σωῶν, σωόντος, à Verbo σώωμι.

Διορθῶμενος) ab ὀρθός fit verbum ὀρθῶ, Compositum διορθῶ, διορθόμαι, crasis διορθῶμαι, Participium διορθῶμενος.

Μνήμη) μνάομαι, reminiscor. finge vocē actiuam, μνάω vel μνέω, Futurum μνήσω: vnde ἡ μνήμη, vt ἡ γνώμη, à Futuro γνώσω: & ἡ ῥώμη, à Futuro ῥώσω, à ῥώννυμι. Datiuus τῆ μνήμη.

Ἡμαρτημελῶν) ἁμαρτάνω, pecco, Tempora sumit ab ἁμαρτίω, Futurum ἁμαρτήσω, Præteritum Actiuum ἡμαρτήκα, Passiuum ἡμαρτημαι, Participium ἡμαρτημελός, plurale Neutrum τὰ ἡμαρτημελῶνα, hoc est peccata, quæ peccando admissa sunt, vt τὰ σεσωφρονημελῶνα, quæ temperanter acta sunt.

Τιθέν) τιθῆμι, Participium ὁ τιθῆς, ἢ τιθέν), pag. 62, ver. 1.

Ἐκκλιση) κλίνω, Futurum κλιῶ. Præteritum Actiuum κέκλικα, Passiuū κέκλιμαι, κέκλισαι: vnde ἡ κλίσσις, ἢ κλίσεως, τῆ κλίσση. Compositum ἐκκλίνω: inde ἐκκλίσσις.

Σωεργία) ἔργον, opus, σωεργός, adiutor, auxiliator, & collega in opere, ἡ σωεργία, auxilium.

Τελείωσι) à τέλος fit ὁ τέλειος perfectus. inde Verbum τελέω, perficio, τελέωσω, τετελείωκα, τετελείωμαι, τετελείωσαι. Verbale ἡ τελείωσις, ἢ τελειώσεως,

τὴν τελείωσιν, id est, perfectionem.

Σπουδαζομένων) τὰ σπουδαζόμενα, quæ nobis curæ sunt, & in quæ magno studio incumbimus, ἀσπιδάζω, pro eo quod est studiosè expeto.

Ἐπιζητούτως) ζήλω, Participium ὁ ζήλων, τὸ ζήλον τῶ, crasis ζήτουώς, Compositum ἐπιζη, ζῶ, à Verbo ἐπιζήλω.

HÆC habui quæ de Grammaticis Meditationibus in medium adferrem, id potissimum spectans, ne iuventus Græcarum literarum avida, diutius quàm par esset, in primis linguæ rudimentis hæretet: sed vno in opusculo totum istarum minutiarum tædium deuoraret: grauioribus deinde disciplinis & autorum mancipanda lectionibus. Quum enim futurum sperarem, vt hoc studium apud plurimos minore grauaretur inuidia, si compendio temporis mediocrè cognitionem attulisse videretur: non committendum putauì, vt in hac parte studiosis adolescèribus deessem. Quod etià eò feci libentius, eoque magis conandum esse duxi, quòd nullus fermè hodie terrarum sit angulus, sine Græcarum literarũ fautoribus: sed apud quosuis hominum ordines, non pauci pro sua quisque vice rem pulcherrimam & maximè frugiferam prouehant & exornent: quidam doctissimis ingenij sui monumentis, alij extruèdis Gymnasiis, alij alendis linguarum professoribus, nunquam intermorituram sibi gloriam pepererunt. Quorum insignem vnum, nullique secundum nostra hæc tulit ætas, Ioannem Tartesium, quem felix & semper doctis

cœtis fœcunda viris, in hac luce gaudens contem-
 paratur Lutetia, omnium literarum Mœcenatem,
 æsidem Collegij Lexouiensis. Is igitur vir lin-
 guarum patrocinium ita suscipit, vt vnus verè sit
 star totius Galliæ. Nusquam discipulorum nu-
 merus maior, nusquam tâta professorum cohors,
 omnium Musarum dotibus instructissîma. Quem
 nim ille non vltro asciscit, pascit & ornat, quem
 ruditionis nomen commendauit? Est vbi Latine
 scribas commodius, illic Græcè fortassè melius, ibi
 contra Hebraicè: verùm hoc Lexouiese Colle-
 gium, bonorum omnium est mare. Latinos, Græ-
 cos, Hebræos habet multos: quin & Chaldæos atq;
 Arabicos propediem dabit, si modò parere liceat,
 quod diu parturiuit: ad eò gladiatorio quodam ani-
 mo Præses ille in hanc laudem incumbit, quasi in-
 satis esset, vt vnus linguarum studiis promouen-
 dis præesset. Dignus profectò, qui regum gazas, &
 opulentissimos thesauros possideat, tam excelsa
 & benefica natus voluntate, vt seipsum literarum
 saluti deuouisse videatur. Quapropter omnes lin-
 guarum candidatos decet, vt hunc virum colant
 & venerentur, pro meritis in cœlum laudibus ve-
 hant, nomen celebrent, eiq; successus prosperos,
 & multorum seculorum annos præcentur.

Nam viuente Tartesio, semper in-
 columbes literæ durabunt,
 & nunquam cadere
 poterunt.

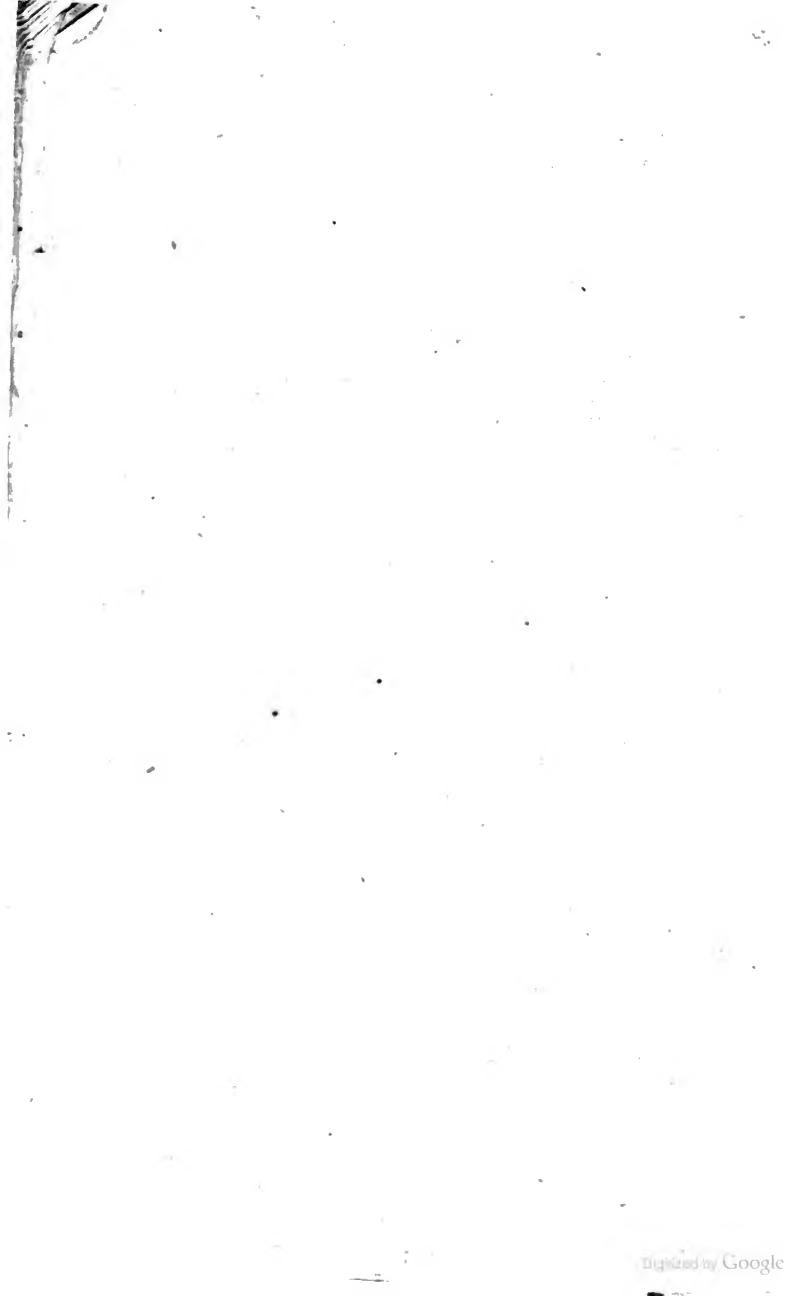
*

By

James King

2000